

GROOVE

Nummer 8 • 2006 Sveriges största musiktidning

Diddy

The Killers

Sugarplum Fairy

The Plan

Tingsek

The Killers • Eskju Divine • Calaisa • New Skin
Prenumeranter får
Unik CD
Belle • Nom de Guerre • Kamprads

Hammerfall • Johan Wanloo • The Martial Arts • Murdoch • The Lost Patrol Band
Bulletproof Cupid • Irene • Jonny Kock • Kalle J • Marcovic

FEATURING ABBATH & DEMONAZ OF *Immortal*

"Epic. Anthem-like. Heavy. Fans of BATHORY and IMMORTAL can be relieved: This album is what the "world of metal" waited for. Abbath is back – he's more gnarly groaning and better than ever before!"

METAL HAMMER (Germany)

BETWEEN TWO WORLDS

CD DIGIPAK
INCL. BONUS TRACKS
AVAILABLE!

OUT:
02.11.2006

LTD. EDITION
INCL. 3 BONUS TRACKS
AVAILABLE!

"Outcast is simply a superb album!"
SCREAM

OUT: **26.10.2006**

A real massacre of
pounding Death Metal
and majestic, hyper fast
Black Metal!

PESTAPOKALYPSE VI
OUT: **26.10.2006**

VINYL AVAILABLE!

LTD. DIGIPAK
INCL. 2 VIDEO CLIPS
AVAILABLE!

NUCLEAR BLAST

ALSO
AVAILABLE:

MESHUGGAH
"Nothing" - Re-release
CD + bonus DVD
OUT: 02.11.2006

SUBWAY TO SALLY
"Nackt" - DVD-Digi + CD
or CD-Digi + DVD available
OUT: 09.11.2006

+++BIGGEST METAL DOWNLOAD ARCHIVES+++60.000 METAL TRACKS+++
WWW.NUCLEABLAST-MUSICSHOP.DE

"THRESHOLD" IS ONCE AGAIN THE BEST LESSON IN STEEL MONEY CAN BUY!

HAMMERFALL

**AT THE THRESHOLD
TO EUROPE TOUR 2007:**

19.01. S SCANDINAVIUM.....GÖTEBORG
20.01. S ARENAN.....STOCKHOLM
21.01. N ROCKEFELLER.....OSLO

The new single of
HAMMERFALL!
- Natural High -

LIMITED
CD DIGIPAK &
10" GATEFOLD
MINI LP
available!

SINGLE OUT NOW!

 digidesign

**ALBUM OUT:
19.10.2006**

THRESHOLD

CD DIGIPAK INCL.
CLIP + MEDIAPLAYER
& PICTURE LP AVAILABLE!

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE
WWW.SOUNDPOLLUTION.SE

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 5000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... Or order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. 07162-928026 - Fax 07162-24554 - email mailorder@nuclearblast.de

Tingsek	sidan 6
Fem-i-topp	sidan 6
The Plan	sidan 8
En era är över	sidan 8
The Martial Arts	sidan 9
Murdoch	sidan 10
The Lost Patrol Band	sidan 10
Sugarplum Fairy	sidan 10
Bulletproof Cupid	sidan 12
Irene	sidan 12
Jonny Kock	sidan 13
Kalle J	sidan 13
Marcovic	sidan 13
Tre frågor till Hammerfall	sidan 6
Wanloo: Ner med musiken	sidan 15
Diddy	sidan 16
The Killers	sidan 18
Albumrecensioner	sidan 21
Egenproducerat	sidan 22
DVD-recensioner	sidan 24
Bokrecensioner	sidan 28
Groove CD 8 • 2006	sidan 31

Se allt som en utmaning

Kommer kulturen att slaktas nu när vi har en borgerlig regering? Frågan kan kännas befogad när framgång alltmer mäts i pengar. Men egentligen är det skit samma i mina ögon. Om du vill bli artist har du alltid stått inför valet att följa din inre drivkraft eller till alla pris bara bli känd. Vi har ändå i årtal utsatts för hjärndöd kommersiell smörja, och detta kommer inte att ändras, men i den bästa av världar föds fler artister med visioner och begåvning som kan tillgodose våra kulturella behov. Kulturskymningen är inte över oss riktigt ännu!

Kom igen tjejer! I nästa nummer av Groove pratar vi uteslutande med kvinnliga artister, om inte annat så för att visa att det finns massvis av begåvade kvinnliga artister redo att upptäckas. I media kan de dock ha det svårt att komma fram om de inte fläker av sig kläderna. Grooves mål är dock att fokusera på musiken och vi tycker att fler tjejer borde representeras på samma villkor som killar i media, därför sätter vi strålkastaren på tjejerna i detta nummer. Vi ser det som en start på något. En mer jämställd bransch. Ett försök att ändra tankesätt. Därför blir även våra maj-nummer ett tjej-nummer. Två nummer per år är inte för mycket, jag lovar killar –fokus blir inte snedvridet på grund av detta.

Men vi vill även att fler tjejer skriver våra texter. En mer jämställd redaktion borgar för en mer jämställd tidning. Vi har de senaste månaderna anlitat fem-sex nya kvinnliga skribenter, men vi vill ha fler. Så om du brinner för musik och är en erfaren eller begåvad skribent vill vi att du tar kontakt med oss. Kanske passar du in perfekt i Groove-familjen.

Det finns i alla fall inte mycket som är roligare än att skriva om musik...

Groove 10 topp

1. **Cee-Lo Green** (mysfarbror)
Detta spejsade knubbo kan kasta planeter ur sin bana med musik.
2. **Johnny Cash** – *Rose of My Heart* (låt)
Finaste kärleksförklaringen jag någonsin hört. Och den rösten...
3. **Maria Solheim** – *Will There Be Spring* (CD)
Norges bäst bevarade hemlighet, vår tids Björk?
4. **Selecter** (band)
Legendariskt ska-band med eget sound och grym kraft.
5. **Plan B** – *Who Needs Actions When You Got Words* (CD)
När ska alla fatta att Ben Drew levererat en spektakulär platta?
6. **Cassie** – *Cassie* (CD)
Redan förädlad ung artist under Did-dys vingar.
7. **[Forward Russia!]** (spelning)
Total frenesi hos snortajt, spännande band – borde ses av fler.
8. **[ingenting]** *Punkdrömmar* (låt)
Fräschaste svenska indierock den här sidan Ebba Grön och KSMB.
9. **The Roots** (band)
Tack för att ni finns kvar ännu, ni blir bara bättre för varje platta.
10. **Jara** (mysig isländsk artist)
Ska bli kul att träffa henne på Iceland Airwaves-festivalen.

Gary Landström, gary@groove.se

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
http://www.groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, chefred@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser
Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

Groove-CD
Per Lundberg G.B., per@groove.se

Groovearbetare
Therese Ahlberg
Mats Almegård
Mikael Barani
Roger Bengtsson
Mathilda Dahlgren
Matilda Gustavsson
Torbjörn Hallgren
Linda Hansson
Annica Henriksson
Erik Hjortek
Alessandra Johansson Cavallera
Robert Lagerström
Gary Landström
Johan Lothsson
Samuel Olsson
Per Lundberg GB
Martin Röshammar
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Henrik Strömberg
Petra Sundh
Sara Thorstensson
Christian Thunar

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.

Tryck STC
ISSN 1401-7091
Tryckt på miljömärkt papper.

Groove görs i samarbete med:

Vi lottar ut ett par Jabra C820 hörlurar, med högkvalitetsljud och brusreducering.

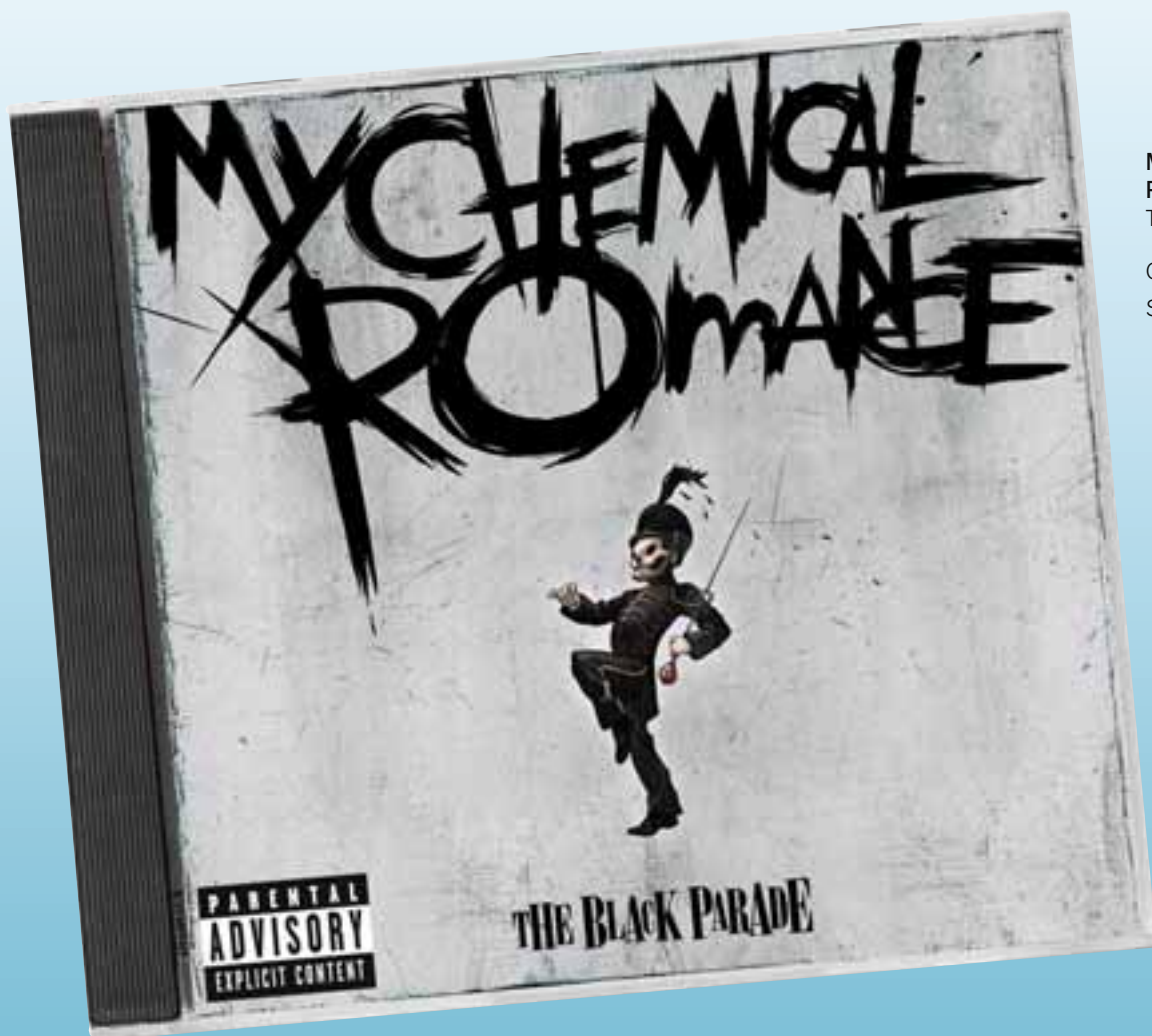
Tävla på
www.groove.se

Prenumerera på Groove!

CD med ny spännande musik
med varje nummer

Sätt in 319:- kronor (studenter 269:-) på plusgiro 18 49 12-4
Glöm inte ange både post- och mailadress.

My Chemical
Romance
The Black Parade.

CD **179:-**

Släpps 25 oktober

P-Diddy
Press Play.

CD **189:-**

Släpps 18 oktober

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

Priserna gäller t o m 10/11 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

Shave your Style™

Braun cruZer³

Raka, styla, trimma 3-in-1

Nyhet

Tvättbar!

1 Raka

Fjädrande
skärblad för
en behaglig,
nära rakning

2 Styla

Två trimsaxar för:
1. Skarpa konturer
2. Stora områden

3 Trimma

Tillbehör för att
bibehålla önskad
skägglängd

BRAUN

Längtar ut på landet

Han är polare med Willie Nelsons dotter och Timbuktu, han gör en cover på Depeche Modes *Shake the Disease* och det fanns en tid då han gick runt i utsvängda byxor och flätor i håret. Nu är Tingsek här med sin andra skiva och han är mycket stolt över beatet och låtarna. Och nu är det världen som galler.

Det är sällan man träffar en musiker som är så ohämmat glad som Magnus Tingsek. Han sitter på skivbolagets kontor i Stockholm och sprudlar av oförställd tillfredsställelse över skivan *World of Its Own* och över livet i allmänhet.

– Dagen jag blev klar med min första skiva började jag skriva på denna. Det enda jag ville göra var att inte stressa fram den och ha tid på mig att göra mycket musik och mycket låtar. Då med första skivan gick allt så snabbt från det att jag fick skivkontrakt till att den var ute. Jag spelade in den på en månad så när *Tingsek* var färdig var jag inne i ett grymt flow.

Han har en egen studio numera i Malmö men längtar ut på landet, till ett eget hus där han kan hitta lugnet på ett annat sätt.

– Jag har haft ett så bra år och det är väl det jag vill säga med skivan också – äntligen!

Det är antagligen det bästa året i mitt liv, inte bara musikaliskt.

Den största skillnaden mellan de två skivorna är "beatet" som Magnus Tingsek beskriver det. *World of Its Own* är mycket mer dansant, mycket mer sough och svängig än den första skivan som var mer präglad av Tingseks förflutna i exempelvis Christian Kjellvanders kretsar. Nu umgås och spelar han mycket med Timbuktu och andra i Malmös hip-hopvärld.

– Jag var bara tvungen att göra det och när man är glad vill man inte göra en sorgsen musik med gitarr utan man vill göra något man kan röra sig till. Dom låtarna gjordes under våren och sommaren, dom få låtar som låter mer som första skivan kom till på hösten när det var regnigt ute. Det var skönt att göra plattan under ett helt år, speciellt om man är som jag och är väldigt beroende av väder och

vind. Mitt psyke pallar inte riktigt med vintern, säger Magnus Tingsek.

När han var 16-17 år var han djupt förälskad i disco och funk och köpte allt han kunde hitta på vinyl och gick runt med utsvängda byxor och flätor i håret. Han beskriver det själv som att han lämnade det bara två år senare när han blev gubbe och den lägmälda musiken kom in genom dörren.

– Så jag har tagit lite från varje period i mitt liv och samlat till en enda verklig Magnus Tingsek. Det känns som om jag hittat min grej. Nu ska jag satsa hårt och få ut det här utomlands. Jag sparar så mycket pengar jag kan för att kunna åka till USA då och då. Det ska bara ut. Det är en liten damm det här. Jag vill kunna spela hela tiden och vill kunna sprida glädje till så många människor som möjligt.

Åtminstone för dagen har Tingsek ett gigantiskt självförtroende, det verkar inte

som om det finns något stopp för honom. Ett bevis på det är att han lärt känna familjen Nelson och ska producera Willie Nelsons dotter Paula Nelsons kommande skiva om allt går som det är tänkt.

– Willie är precis som jag, han har alltid sysslat med musik och älskar musik. Sen att han är Willie Nelson och legend, det är en annan sak. Han är människa precis som vi. Paula är väldigt mycket country, rätt logiskt. Hon bor på vischan utanför Austin och har en fantastisk röst, en blandning mellan Dolly Parton och Emmylou Harris, är enormt tonsäker och skriver fantastiska texter. Tidigare har hon spelat in med människor som är väldigt mycket Nashville och det är tråkigt. Jag vill göra en enkel skiva där vi bara kör, som man gjorde förr, spelar in i en lada. Det kan bli hur bra som helst.

Martin Röshammar

Fem-i-topp

krönika

1. högt
2. på gräs
3. på havet
4. på klubb
5. i sängen

Jag har fått dille på att göra listor. Det kan ha att göra med att mitt liv den senaste veckan bestått av att planera den grymmaste 25-års-festen jag någonsin kommer att ha. Ja, det blir ju bara en och mitt mål har varit att den ska bli enastående. Och för det krävs listor, de flesta betydligt tråkigare än den ovan som förresten är min fem-i-topp-lista över bästa ställen att lyssna på musik.

Alla dessa listor har fått mig att minnas karaktären Rob, den totalt musik- och listgalne mannen i sina glada 30 som har huvudrollen i Nick Hornbys film och bok *High Fidelity*. Visst kommer du ihåg honom?

Mannen med brustet hjärta, men med en nästintill komplett skivsamling. Mannen med skivaffären som det går sådär för. Mannen som dömer kvinnor efter deras musiksmak och inte förstår hur man kan älska någon som har Michael Bolton på väggarna.

Rob är ett bevis på att listor är bra för själen, för bearbetning och för klokhet. Enligt honom kan man lista allt, som till exempel dina fem mest minnesvärda separationer eller dina fem bästa låtar att ha sex till. Fast säkert måste låtvalet variera och byter du partner måste du väl byta låt?

Jag försöker intala mig att mitt listande är normalt, men då min kille alltid skratrar och säger att han aldrig skulle skriva en lista eftersom han tar allt lite måfana, känns det så där ibland. Jag är ändå fast övertygad, precis som Rob, att listskapande

är en bra träning för hjärnan, i alla fall de gånger du gör en rangordnad lista.

För att kora en etta på listan över bästa konserter jag varit på måste jag ju gå igenom precis alla konserter jag varit på. Och för att lista de tio bästa böckerna jag läst måste jag tänka ett jäkla tag för att komma ihåg nian.

Att skriva listor är ju faktiskt samtidigt en väldigt bra minnesövning och ett sätt att träna sitt systematiska tänkande genom att rangordna det du gillar eller inte gillar. Att lista gör dessutom det lite roligare att skriva ner saker. Prova att lista maten nästa gång du ska handla, kanske opraktiskt med väldigt kul. Och visst måste det vara bra för hjärnan? Vilken är viktigaste grönsaken till middagen? Vilken är din fem-i-topp-lista över arbetskamrater?

Börja ditt listäventyr redan idag. Börja med en enkel lista, som till exempel en lista över de fem bästa banden just nu. Detta numret av Groove kan säkert hjälpa dig. Fortsätt med de fem bästa banden någonsin för att sedan knäcka de fem bästa låtarna och vidare till de fem bästa gitarrsolona genom tiderna. Och om du klarade det busenkelt så testa tio istället. Det är kanske svårare, men skitkul!

Och förresten vilken är din fem-i-topp över bästa ställen att lyssna på musik?

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

Sista mannen kvar

The Plan är tillbaka med nya skivan *Walk For Gold* på nytt skivbolag och med ny producent. Inte nog med det – numera är Theodore Jensen ensam kvar i bandet.

Theodor Jensen sitter i sina morföräldrars hus ute på Orust när jag ringer. Ett par hus därifrån bor Björn Ohlsson (Union Carbide Productions, The Sound-track of Our Lives) och där ligger också hans studio.

– Meningen var från början att Björn skulle producera plattan. Jag ville ha den där naturliga känslan, det skulle låta som att den var inspelad i naturen.

Men istället producerades The Plans tredje skiva av Jari Haapalainen (The Bear Quartet), fast själva naturidén var för bra för att ge upp. Alla grunder lades live i en studio i Skåne och en utanför Trosa.

Hur kom det sig att det blev Jari?

– Vi började umgås och blev kompisar och sen var det liksom bara naturligt att det blev han.

Så det var inte hans sound du var ute efter?

– Många tycker kanske att Jari har ett smutsigt ljud, men jag var mest ute efter något naturligt, jag ville spela live. Vi spelade in väldigt rappt och gjorde sen alla

pålägg i olika studios i Stockholm när folk hade tid och det fanns plats.

Walk For Gold är en lugnare, mer stämningsfull skiva. Det är mer instrument och en mycket luftigare ljudbild. Theo har använt fler musiker också, det är två olika basister och tre trummisar som spelar på skivan. Fast i bandet The Plan är det numera bara en medlem kvar. – Mikael [Furugärde] ville avsluta sin bok, så det är vad han gör nu, han skriver dag och natt. Fast vi är fortfarande kompisar, vi umgås hela tiden.

Hur känns det att vara själv?

– I början kändes det väldigt utnämmande, men nu är det okej. Jag har ju alltid skrivit alla låtar så där är det ju ingen skillnad.

När jag frågar vad han lyssnar på har han svårt att komma på nåt.

– Jag lyssnar inte så mycket... hmmm... för ett tag sen lyssnade jag mycket på Glen Campbell.

Country?

– Är det det? Jag vet inte, men kanske. Jag lyssnar på Arvo Pärt också.

Och den estniske tonsättaren leder oss till den sista låten på skivan, *Dona Nobis Pacem*. Theo och Jari gick och såg en kör framföra Arvo Pärt i en kyrka.

– Vi gillade akustiken. Så jag ringde Sofia Kyrka i Stockholm och frågade om vi fick spela in där. Och det var inga problem alls, det var mycket enklare än jag väntat mig. Du vet när dom inte används så står dom ju bara där.

Hur gick det till?

– Vi fick två timmar innan dom öppnade så allt gick väldigt fort. Det var när buss med pensionärer som skulle komma. Men alla var jättesnälla och bjöd på kaffe, ha ha.

Är du nöjd med inspelningen?

– Ja, akustiken är underbar, men jag hade gärna haft lite mer tid för arrangemangen och så. Men jag är nöjd, vi hade ju bara två timmar.

Inför nya skivan bytte The Plan också ut stora EMI mot indieetiketten Razzia (David Lindh, Hello Saferide, Timo Räisänen, m fl).

Varför flyttade du?

– Jag var länge missnöjd med EMI och ville bli fri så jag började kolla runt om det var möjligt att komma loss och det var inga problem, ha ha. Men jag är otroligt nöjd nu, allt är jättebra på Razzia, dom gör allting.

Vad händer i framtiden?

– Vi har två spelningar i början av december, sen får vi se, säger Theodore osäkert. Måste vänta och se vad som händer med skivan och så, se om det finns intresse.

Broder Daniel?

– Ligger på is. Har faktiskt ingen som helst aning om vad som händer där.

Är du fortfarande med i bandet?

– Vet inte.

Det verkar inte som Theodore Jensen är speciellt intresserad av sitt gamla band och varför skulle han vara det? *Walk For Gold* är en riktigt bra skiva som snurrat konstant hemma hos mig, och jag kan inte komma på en enda anledning varför jag skulle vilja höra honom i Broder Daniel igen.

Mathias Skeppstedt

En era är över

krönika

Det började med Death From Above 1979. Jesse Keeler skrev och förklarade på deras hemsida att de egentligen hade lagt av för ett år sedan, men att de hade så mycket kvar att slutföra innan de kunde upplösa bandet. Jag har sett dem två gånger, en i New York och en i Stockholm, båda gångerna var de fantastiska, jag älskade deras platta och tyckte till och med att remixskivan var en riktig höjare. Varför måste alltid de bra och spännande banden lägga av?

Death From Above 1979 var enligt mig en av de mest intressanta sakerna som hänt inom musiken på mycket, mycket länge. Hela deras attityd, deras musik, ja allting bara skrek innovation och total brist på respekt för konventioner. Ett sådant band var precis vad musikvärlden behövde, och då lägger de av. Och kvar står vi med, ja jag ska inte börja nämna namn nu, det här handlar inte om det.

Death From Above 1979 var allt som The White Stripes ville vara, fast mer, de tog hela duo konceptet till nya höjder. Där The Kills var riktigt bra men kanske inte nådde ända fram var kanadensarna redan förbi och satt och tog en öl på puben.

Men det var så det började i alla fall, vad som hände sen var att Aidan i Arab Strap skrev på deras hemsida att de också skulle lägga av, de skulle göra en avskedsturné – sen var det över. De två skottarna tyckte att de tagit sin musik så långt de kunde, och var inte senaste plattan en perfekt avslutning? Jovisst var den det, men ändå. Arab Strap är ett av mina absoluta favoritband och jag har sett dem varje gång jag kunnat med alla möjliga sättningar; ensamma med en akustisk gitarr, ensamma med två tjejer på cello, med full rocksättning, med full rocksättning och två tjejer på cello. Och varje gång är det en upplevelse utöver det

vanliga, deras stämningsfyllda, bittra, ångestvisor har alltid funkade och deras plattor är i stort sett helgjutna.

Men precis som med Death From Above 1979 så sa Arab Strap speciellt att de inte var ovänner, det fanns inga musikaliska meningsskiljaktigheter, de hade bara tagit det så långt de kunde. Det var dags att lägga av, dags att testa nåt nytt. Och båda banden skrev ett riktigt ärligt brev till fansen, utan omskrivningar, precis som det var. Death From Aboves brev är bland det mest ärliga jag hört komma från någon rockmusikers mun, bara det är värt all respekt de kan få.

Vad jag försöker säga är att rockvärlden precis har förlorat två av de bästa, ärligaste och mest kompromisslösa banden den hade, och det är en stor förlust för oss alla som älskar och lever för musiken. Båda banden kommer att lämna stora hål, men jag är också övertygad om att alla medlemmarna

kommer att komma med mycket mer bra musik i framtiden och kommer att fortsätta att utmana den goda smaken och alla författade meningar. Så för min skull ikväll, istället för den där reprisen av Seinfeld eller den där kommersiella radiokanalen som spelar samma tretton låtar om och om igen, lägg på Packs of Three eller Don't Ask Me to Dance och Black History Month och tänk på Arab Strap och Death From Above 1979, två stora band på alla sätt som spelar någon roll.

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

The Martial Arts

Musik det enda de kan

The Martial Arts pysslar inte med kampsport. Glasgow-killarna spelar rastlös, energiladdad popmusik på debutskivan *Your Sinclair*.

Historien om The Martial Arts är en berättelse med mycket svenska ingredienser. Paul Kelly gjorde låtar som han lade ut på nätet och de upptäcktes av Groover Recordings som tyckte att de platsade finfint på två av deras samlings-skivor. Skivbolaget bjöd sedan in den bleke (förstås) skotten för att spela in en skiva i Stockholm med producenten Ronald Bood som bland annat jobbat med Shout Out Louds.

Men Paul Kelly kände sig lite ensam, han ville ha ett band med sig. Trummisen Sean McGrath, basisten Gregor Mackay och till sist gitarristen och keyboardisten Joe Kane anslöt. Utan att ens ha gjort en endaste liten spelning spelade de tre förstnämnda in EP:n *Do it Riot Grrl* i Glasgow och i Stockholm. I augusti förra året tog man än en gång flyget till Stockholm för att spela in debutskivan *Your Sinclair* som först nu når butikerna.

En fredag tidigt i september i år spelade de på popklubben Patsy Soundsystem som sin tur huserade hela sommaren på Trädgården på Kungsholmen. Snart är det nog med Stockholms-trivia men

dagen innan träffar jag de fyra killarna vid Slussen och de undrar på allvar hur jag kunde känna igen dem. Eller, jag tror att det är allvar. Jag menar, det var inte så många andra som lunkade runt fyra och fyra på Södermalm.

The Martial Arts är ett sånt där band med killar som inte skulle kunna göra något annat än att spela i band. De poängterar det själva gång på gång och det märks så tydligt, både i hur de associerar till musik och faktiskt i hur de ser ut. Och då handlar det ändå om ett band som tillsammans lagt ner säkert en minut för att stajla upp sig för dagen.

– Jag, eller vi, hade ingen plan med låtarna. Vi låter som vi låter och på skivan finns ju låtar som jag skrev för fem år sedan och nu på senare tid har vi väl blivit mer och mer experimentella. Det är inte bara tre minuter långa popsånger. Å andra sidan är vi inte något Radiohead. Oroa er inte för det, säger Paul Kelly.

Nej, The Martial Arts verkar i en annan del av popvärlden, en mer energisk, en rakare och mer explosiv men kanske också mer sorglös del. De vän-

der sig mot termen powerpop och mot jämförelser med Glasgow-farbröderna i Teenage Fanclub men gyllene små pop-låtar har de i alla fall knäpat ihop.

Än så länge har de inte ens skivkontrakt hemma i Storbritannien men som Joe Kane uttrycker saken finns det inget som säger att The Martial Arts inte skulle kunna bli gigantiska.

– Vi är stora personligheter allihop, vi är ett band med sköna karaktärer. Det är så många band nu som är så bleka. Det är tråkigt. Men vi är inte på det sättet, folk kommer ihåg när dom sett och hört oss. Sen vore det ju rätt skönt att sluta jobba också, säger Joe Kane med ett snett leende.

När de inte är i Sverige och spelar ringer han runt till folk och försöker sälja toalettpapper... Hans bandkamrater längtar också efter att kunna satsa fullt ut på musiken.

– Det ska gå. Musiken är ju det enda vi kan och det enda vi vill hålla på med.

Martin Röshammar

Murdoch

Rupert Murdoch må äga Myspace, men han äger inte adressen myspace.com/murdoch. – Vi säljer den för en sportbag full av pengar, en ö i Maldiverna och varsin läderväst. Han får det för rena vrakpriset, säger Jamie Berry, sångare i indiepopbandet Murdoch.

Murdoch, med rötter i engelska Telford och fötter i Birmingham, har precis börjat känna vinden i ryggen av sin dansvänliga gitarrpop. Namnet kommer dock inte från mediemogulen Rupert Murdoch utan från detektivförfattaren Iris Murdoch.

– Det finns ingen större relevans än så, men namnet har blivit viktigt för oss eftersom det är vår kollektiva identitet sedan en lång tid tillbaka, förklarar Jamie Berry.

Resten av kvartetten består av lillebrorsan Nick på bas, Jim Minhas på gitarr och Dan Webb bakom trummorna. Bandet flyttade gemensamt till miljonstaden Birmingham för dryga tre år sen.

– Det var en smärtfri flytt, berättar Jamie Berry. Vi hittade snabbt en kåk att bo i. Jobb kommer och går, men replokal var seg att hitta. Och att vi alla bor ihop innebär att så fort vi får en idé kan vi ta tag i den med en gång, arbeta på det och utveckla.

Faktum är att fem killar flyttade till storstan, men i slutet av 2005 tog gitarristen Paul Pugh pick och plektrum och lämnade bandet. Jamie Berry tog över kompguran och han ser idag klara fördelar.

– Det ändrade vårt sound markant, gjorde det framförallt vassare och större. Det har gett oss en annan energi när vi spelar live och numer är hela bandet mer involverat i sångskrivandet.

I januari släpptes minialbumet *Factory 13* på eget skivbolag. Det gav snabbt effekt. Staden Birmingham lyfter fram bandet i samband med stadens arrangemang av det kommande friidrotts-VM:et, och Murdoch har fått spela ihop med större brittiska band som Editors och Maximo Park. Allt detta har lett till ändrade planer.

– Eftersom det har börjat surra om oss även utanför Birmingham behöver vi inte rusa iväg en ny platta. Vi har redan spelat in en del och skriver just nu dessutom mycket nytt.

Vi som har hört låten *5000 Converts* på Murdochs Myspace-sida får alltså hålla oss till tåls ett tag till på nysläpp.

– Men vi hoppas att det kommer en ny platta riktigt snart, lägger Jamie Berry till.

Torbjörn Hallgren

**Se Lisa
Miskovsky
live!**

Tävla på www.groove.se

The Lost Patrol Band

Det Umeå-baserade punkrockpopbandet ger i dagarna ut sitt tredje album. Turnén startar 18 oktober. Det blir bandets första riktiga turné säger Dennis Lyxzén.

– Vi har aldrig varit ute i Europa med The Lost Patrol Band någon längre sväng. Det ska bli skitkul.

Jag får tag på honom när han har en liten rast från repetitionerna med The (International) Noise Conspiracy.

– Vi ska spela in en demo till Rick Rubin, säger Dennis.

Elin Berge

Blir det svårt att hålla isär projekten?

– Nej, Lost Patrol-plattan hamnade lite mitt emellan bara. Vi repar ju bara nu. Med Lost Patrol ska vi börja turnérepa snart.

Om vem handlar låten *She's Impossible* på nya skivan?

– Det är samma tjej som hela förra plattan handlar om, skrattar Dennis. Mitt ex har fått fler låtar än någon annan. Hon är den ende tjej jag skrivit låtar om.

Nya skivan är lite rakare och hårdare berättar Dennis. I bakgrunden hörs bandmedlemmarna i T(!)NC otåligt bändande på strängar och trumskinn.

– Förra plattan var mer renodlad powerpop och väldigt catchy.

Automatic är också väldigt catchy fast med mer punk i sig.

Jag har alltid varit intresserad av

att refränger ska vara just catchy. Det

gäller alla band jag varit med i. Mycket av det jag lyssnar på är en hybrid mellan powerpop och 77-punk, menar Dennis. Typ Protex, The Kids, Ramones och Pointed Sticks.

– Låten är alltid det viktiga. Lost Patrol har varit ett projekt där vi kan ta sikte på en smal grej och försöka förfina den grejen.

Tar du dig inte vatten över huvudet?

– Om man älskar att uttrycka sig då måste man alltid ta sig själv dit uttrycket tar en. Det värsta som finns är folk som gör samma sak om och om igen. Många av dom jag gillar, alltså stora artister, dom har ju aldrig varit rädda eller tagit sig vatten över huvudet. Det är mäktigt att göra det, säger Dennis.

– Jag har gjort mycket grejor som i retrospektiv kanske inte varit så bra. Men, jag har gjort det i alla fall. I min inkomsekvens så har jag ändå varit konsekvent och gjort det jag känt för.

Är du något du har ogjort? Eller tänkt att det där skulle jag gjort för tre år sedan?

– Nej, inte så. Jag är snarare sjukt peppad på att fortfarande göra grejor. Jag har jättemycket ogjort. Det finns ingen sådan agenda på när det ska göras. Det ska kännas rätt helt enkelt.

Hur skriver du låtar?

– För mig kommer det inte bara till mig som det kan för andra artister. Typ myten om artisten som bara sätter sig ned och plopp så finns där 20 nya låtar. Det är nog mer jobb. Jag måste sätta mig ned och truga. Att skriva texter är fruktat plågsamt för mig. Det kan ta skitlång tid. Som att lära sig ett hantverk. Ibland är det lätt. För det mesta inte.

Per Lundberg GB

Sugarplum Fairy

Uppskruvade till max

När Sugarplum Fairy gick in i studion för att spela in nya plattan *First Round First Minute* fick grabbarna skynda sig om kvällarna så att de var klara innan klockan tolv.

– Ja, vi kunde ju inte vara kvar senare med tanke på att det spökade, säger Victor Norén.

Sugarplum Fairys nya skiva, *First Round First Minute* har nyligen släppts och bandet håller just nu på att turnera.

Victor Norén: Det är lite därför vi spelar in skivor, för att få åka ut och spela.

Vad är skillnaden mellan denna skivan och förra?

VN: *First Round First Minute* har mycket mer besläktade låtar. Förra skivan var en samling låtar som vi gjort sedan många år tillbaka. På denna skivan passar alla låtar bra ihop. Jag gillar när det är så, när man känner att skivan är en enhet.

Carl Norén: Sedan har vi ett mycket fräschare sound nu. Vi ville ha livekänsla på plattan vilket vi också lyckats med.

Hur viktigt är det att skivan låter som ni låter live?

VN: Det är väldigt viktigt. Man ska låta minst lika bra live som man gör på skiva. För bästa upplevelsen på denna skivan ska man lyssna på den på högsta volym. Det är bara att skruva upp till max och lyssna där.

Kristian Gidlund: Det har vi utgått ifrån när vi spelat in.

Hur gör ni när ni skriver låtar?

VN: Alltså, för mig går det ganska fort från idé till låt, sedan gäller det att jobba med arrangemangen. Första idén brukar komma som en snilleblitt.

CN: Jag och Victor gör på helt olika vis. Jag har kanske 70 olika snuttar i skallen

hela tiden. Sedan sitter jag och kommer på hur dom ska passa ihop.

Hur stora är ni i Tyskland egentligen?

VN: I Tyskland finns det plats för mer musik. Men det är samma musik som ligger på Tysklands ettor som i Sverige som i... Det är inte som att tyskarna inte gillar Britney men Tyskland är helt enkelt så pass stort att det får plats mycket annat också.

Det är ganska många låtar på skivan...

VN: Jo, vi maxade det på skivan. Nu kanske det tar två-tre år tills vi spelar in en platta igen. Nu för tiden säljs det inte så mycket skivor och vi ville ge lyssnarna valuta för pengarna. Nu tycker dom kanske att minst några låtar är bra.

Har ni några favoritlåtar på skivan?

VN: *The Soul of the Sun* är min favorit. Jag gillar den musikstilen.

David Hebert: Jag gillar *Last Chance*. Fast det varierar i och för sig från dag till dag. Man har en relation till alla låtarna.

CN: Jag känner mig inte bekväm med att välja favoritlåtar.

Tas ni fortfarande emot som Mando Diaos småbröder?

VN: Nej, vi gör inte det lika mycket längre. Alltså, har du en syster?

Ja, en lillasyster...

VN: Okej, hennes polare kommer alltid att se dig som hennes storasyster och dina polare kommer alltid att se henne

som din lillasyster och så där är det med oss och Mando Diaos också. Gustaf lärde känna världen först...

CN: Oftast är småsyskon bättre.

Haha...

CN: Jo, det är sant. Det är någon filosof som har sagt det.

Vad har ni för planer nu då?

VN: När man släpper skiva så är det konstant turnerande som väntar, så snart är det dags igen. Vi ska släppa skivan i Australien, USA och England också. Det kommer säkert att ta tre år att göra totalt i och med promotion och sådant.

Hela Sugarplum bor ju inte i Stockholm, hur gör ni när ni ska repa?

VN: Jo, men vi skruvar upp högtalarna till elva. Ljudet går igenom till Borlänge.

CN: Vi brukar produktionsrepa i cirka två veckor innan turnén.

Men är det inte trist att spela i Sverige i och med att många föredrar att hänga i baren efter ett par låtar?

VN: Ja, precis så är det. Det är trist men så är det här liksom.

CN: Jag tror att man blir lite stressad av att gå på krogen i Sverige.

Var är det roligast att spela då?

Bandet: München.

VN: Där är det en galen publik. Det är svettigt och grymma gig!

Alessandra Johansson Cavallera

Årets succédebutant !

Mannen och rösten alla pratar om

**'Above all his voice with it's own thumbprint.
Hear it once and you'll forever recognise it.'**

Jerry Wexler, Legendary Producer & Co-founder of Atlantic Records

'Approach with wonder'
**** *Q Magazine*

'the real deal, a British country boy channelling the spirit of Otis Redding.'
Daily Telegraph

**'An extraordinary new talent...it's as if he's stolen the soul of an 80-year-old
black American blues singer.'**
The Times

'UK music's most expressive new voice'
The Big Issue

"A troubled childhood and early introduction to blues music bear glorious fruit"
Sunday Times Culture

**'This soul man is sharp, not blunt and sings with something like the sandpaper
soulfulness of Otis Redding.'**
Evening Standard

'Undiscovered has the potential to be an enduring classic.'
**** *Heat Magazine*

'There isn't a bad track on it'
The Sun

'Undiscovered may prove to be the least apposite album title for years.'
**** *The Times*

'Demands attention'
**** *The Guardian live review*

'Even if you don't know James Morrison's name you'll know his voice'
Time Out

**Albumet "Undiscovered"
innehåller radiofavoriten
"You Give Me Something".**

blågult guld

Irene

Tobias "Bobby" Isaksson, Irenes sångare och frontman är trött. Han har sprungit runt hela dagen och letat efter en försvunnen gitarr. – Jag har ingen aning om var jag har ställt den så jag har lekt lite detektiv. Jag vet att jag hyrde *Basic Instinct 2* och köpte en dricka. Någonstans mellan videobutiken och hemmet försvann den.

Dessvärre gav sökandet inget resultat och Irene-sångaren är därmed utan sitt viktigaste instrument. Men, det hindrar förstas inte höstens turnerande. Bandet är aktuellt med ny platta, minst lika 60-talsdoftande som vinterns singel *Baby I Love You* som spelades flitigt i radiokanalerna.

– Nya skivan blev väldigt bra, jag går omkring och ler med tårar i ögonen, säger Tobias och räknar upp titlar:

– *Waterfrog, Into the Sun, Only You... Cold Feet* kanske inte alla fattar, jag fattar den knappt själv.

Höstens turné innebär dels små indiespelningar – trots att Irene enligt egen utsago nästan spelat sönder indiescenen under våren – och dels större klubb-gig.

– Det blir två feta releasefester, en på Debaser i Stockholm och en på Storan i Göteborg. Sedan vore det kul att göra Mejeriet i Lund.

Irenes nya skiva heter *Apple Bay*, en titel helt klart inspirerad av Tobias Isakssons hemby Appleby. Bandnamnet, Irene, är detsamma som Tobias mammas. Och visst kan man utan att förhäva sig säga att den numera gitarrlöse sångaren präglade bandet på många sätt, framförallt för att han är så spontan.

– Jag har aldrig sagt nej till någonting, jag skulle kunna tänka mig att ta bussen till Oslo för att spela där ikväll, säger han.

Musiken är en viktig del i Tobias Isakssons liv, men det har ännu inte blivit ett heltidsarbete. Sommaren, som inte alls var så perfekt som i Irenes låttexter, tillbringade han på Telia.

– Jag satt i en kub och kände mig som någon i *Office Space* – för övrigt min favoritfilm. Sedan blev det sena nätter på Myspace. Sommaren gick väldigt fort.

Även karriären går i rasande fart. Det var inte länge sedan Irene bildades, rosades av kritikerna för första gången och gjorde debut i studion. Men, idag känns de som vilka självklara och världsvana artister som helst, så när som på en saknad gitarr.

Gabriella Fäldt

Jonny Kock

Jonny Kock är ett band med Jonny Kock på sång. Han själv spelade från början i andra band, men beslöt sig för att ta steget fullt ut och göra och framföra egna låtar. När allt till slut skulle dokumenteras på platta, kom, "för att det skulle låta bättre", de andra medlemmarna i bandet till. Och så var de ett band. Jonny Kock.

De har plattan *Händ* i bagaget, en enkel men ändå komplex svensk pop som har alla ingredienser att vara stora hits men som ändå känns så naken och uppriktig i både text och musik att lyssnare kanske väjer. I höst kommer deras andra, *Fejd*, som på ett sätt känns mer splittrad men ändå mer helgiuten.

– Den nya plattan känner vi är mer sammanhållen är *Händ*, säger Jonny. Det känns som att vi alla drar åt samma håll. På *Händ* var det nog sången som förde låtarna och plattan framåt, medan det nu är allting, nu märks det att det är hela bandet som drar.

Något som märks tydligt när man lyssnar på Jonny Kock är att texterna

ofta är centrala; det finns en känsla av att vilja förmedla något, antingen genom fraser, strofer som biter sig fast hos lyssnaren eller genom små berättelser. Jonny säger att det viktigaste med en text är att kunna förmedla en känsla eller en berättelse, helst båda, något som, givetvis tillsammans med musiken, Jonny Kock ofta lyckas med. Även om de någon gång kan kännas svårtolkade och märkliga.

Är det någon skillnad att släppa den här skivan jämfört med den förra?

– Nja, vi har ju inget direkt att jämföra med. Ingen kände ju till oss när vi släppte första plattan, och det känns väl inte direkt som att folk sitter och längtar efter att vår nya platta ska släppas. Men det finns ju dom som hör av sig och tycker att låtar och plattan är bra. Det har funnits sajter som länkat till vår hemsida och det har hänt den kollapsat för att så många försökt komma in. Det är kul. Helt sjukt, men kul.

Magnus Sjöberg

Bulletproof Cupid

– När vi startade ville vi inte måla in oss ett hörn. Musikalisk frihet till max, säger Henrik Lycknert.

När jag hör Bulletproof Cupid går tankarna till Silverbullit. Eller snarare en yngre granne som blivit kvar på Höglandet och en dag, precis likadan som alla andra, slutligen imploderade. Utloppet är en eklektisk disharmoni av elektriska ljud, hårda rytmer och angst. Bakom den jagade fronten kan ibland väna melodier och sköna groove uppenbara sig.

Medlemmarna är födda i slutet av 70-talet och finns i Varberg, en vacker död stad på västkusten. Mellan en rullskridskobana – såväl vuxna som barn åker runt i en cirkel – och Arbetsförmedlingen har Bulletproof Cupid sitt fäste. The Doors, Iggy and The Stooges och Black Flag syns i skivbacken. På väggen sitter en Joy Division-poster. – Vi har vuxit upp ihop och utforskat vad vi tillsammans finner spännande med punken, jazzen, electron och funken. Andra musikers verk kommer ut genom oss och blir vad vi själva skapar, säger Rickard Jakobsson.

Nyligen släpptes deras första album *Halo of Flies*, som egentligen var klar för två år sedan. Samlingar av kontroversiella komikern Bill Hicks skulle godkännas. Tiden gick och i sista änden blev beskedet negativt. Nu är de i gång med nya inspelningar, parallellt med den ständiga kampen mot inordning efter samhällets normer.

– Först var det fabriken, där var jag yngst och klenast. Sen hamnade jag på klädbutiken MQ men passade väl inte riktigt där heller, säger Henrik Lycknert.

Känslan av att komma längre in i livet och få sina drömmar förminskade utifrån andra personers perspektiv.

– Människor som inte kan ställa upp på att man vill något överhuvudtaget i sitt liv, kan vara vad som helst. Många har en sån jävla attityd gentemot att falla för mycket utanför ramarna, säger Rickard Jakobsson.

Det är ganska ovanligt att ge ut en skiva utan att ha spelat live.

– Det är också ovanligt att spela in trummor sist, säger Henrik Lycknert.

Johan Lothsson

Kalle J

Kalle Jönsson, alias Kalle J, släppte sin debutskiva i somras. *Om du lyssnar noga* delade (och delar) indienationen Sverige. Det finns de som tycker att han sjunger riktigt illa och andra tycker att vissa låtar är "närmast obehagligt självhäftande" som en skäggig recensent på landets största morgontidning uttryckte saken.

Förra året hajpades Kalle J som landets nya pophopp, åtminstone på vissa ställen på nätet. Hans färgglada samplingstäta låtar, inte minst Ratata-samplingen *Bara du* fick många att ta till de största av superlativer. När väl skivan kom, var det med mer "vanlig" pop, fylld med syntljöd. – Jag ville bara göra en jättebra popskiva med tio låtar och jag är supernöjd. Det kunde inte bli bättre, säger Kalle Jönsson som lämnat både uppväxtstaden Västerås och studiostaden Uppsala bakom sig.

Nu bor han i Stockholm. Han också. Han verkar inte vara den som tar illa vid sig av kritik. Han säger i alla fall att han inte bryr sig om folk tycker att han sjunger illa. "Det är ju bara en åsikt, inget mer". Lika lugn låter Kalle Jönsson när han funderar över hajpen kring de första låtarna och konstaterar att det kanske var

"nyhetens behag" och att det är musiken som är det viktiga. Inte att vara hajpad. – Jag är nästan alltid igång. Allt kommer inte ut inom en snar framtid. Annat kommer snart, inom ett halvår. Jag har inte släppt mina samplingar även om jag inte samplat på ett år. Jag slutade när jag blev less på att bli jämförd med andra samplingskonstellationer. När jag samplar är det mer besläktat med Daft Punk och Jens Lekman. Att jämföra mig med typ Avalanches är fel, deras musik är mycket mer komplicerad. Men jag får se om jag kommer att släppa något mer av mina samplingslåtar, kanske på EP:s eller så. På album kommer det vara ren pop även i framtiden.

Kalle säger att musiken är det enda intresset han har och lägger till ett "det kanske låter sorgligt" och att han kan verka självsäker men att allt gott självförtroende finns i musiken. – Det är väl desperat pop jag håller på med och troligen kommer jag att bli mindre desperat sen.

Martin Röshammar

Markovic

Drottningen och Markovic breder ut sig i hjärtat av Svenska Grammfonstudion. Drottningen, The Queen Neve, är ett anrikt mixerbord som användes vid inspelningen av Deep Purples klassiker *Smoke on the Water*. Markovic är vitalare – storslagen, känslsvällande pop närmare postrock än retro.

I en svart skinnsoffa ligger trummisen André Lidholm och slöar. Sanna Sikborn Erixon, gitarr, sitter på en pall. Stämningen är lite nervös. Basisten John Rönneklev, även anställd ljudtekniker i studion, lutar sig tillbaka i producentstolen. Sångaren Johan Berg syns inte till. Markovic själv gömmer sig i ett hörn, alltså Rebecka, keyboardisten vars efternamn det ambitiösa (d)emobandet är döpt efter.

– Vi befinner oss på tröskeln till någonting. Folk har börjat uppmärksamma vår musik lite mer, säger John.

André, som skriver de flesta av deras grandiosa låtar, berättar från soffan.

– Det ska vara snyftgrejen, den här riktiga näven i luften. Vi mot världen. Det är lättare att förmedla den känslan med stor musik.

Drivkraften är att fly de trista delarna av livet: arbete och skola.

– Sådana grejer som man ser lite krasst på. Is this it liksom, det borde finnas någonting som är roligare, säger André.

Ungdomarna i Markovic har spelat sig varma i Göteborg. "Man går runt i en cirkel och vi har gått två varv nu" säger de. För att ta nästa steg och ha chansen att få spela på de större festivalerna nästa sommar hoppas Markovic snart få ut sin musik.

– Vi ska ju göra någonting nu, säger Sanna.

Berätta.

– Eller, nej det ska vi inte, säger Sanna.

– Eh...

– Men säg det John, du säger det så bra.

– Eh, vadå?

Vad ska ni göra?

– Vi ska spela in och förhoppningsvis har vi nån som vill släppa det. Vi pratar en singel eller EP. Det är inte riktigt bestämt än men det verkar väl som att det blir så.

Johan Lothsson

3 frågor till...

...Joacim Cans, sångare i albumaktuella Hammerfall.

Hur mår du och vad händer?

– Våldigt ont i ryggen. Träningsvärk. Jag har börjat träna taekwan-do på äldre dagar. Annars är det mycket förberedande just nu. Skivan släpps i mitten av oktober. Så det är mycket intervjuer och annat promotionarbete som signeringar och sånt. Sen har vi gjort ett hockeyintro till Mora Hockey. Alltså koreograferat hur det ska låta och se ut när de gör entré till sina hemmamatcher. Det känns verkligen stort. Vi sponsrar Mora och har en egen reklamskylt i hallen.

Varför är heavy metal-fansen så trogna? Om man tittar på downloadproblematiken så har den genren varit relativt skonad.

– Det finns en ärlighet i heavy metal som jag inte ser eller hör i andra genrer. Folkhemsromantik på något sätt. Men vi har inte skonats helt, fortsätter Joacim. Sedan 2001 har vi tappat 20% i försäljning på varje platta. Den förra skivan vi släppte sålde 30.000 ex i Sverige. Så visst finns det inom vår genre också.

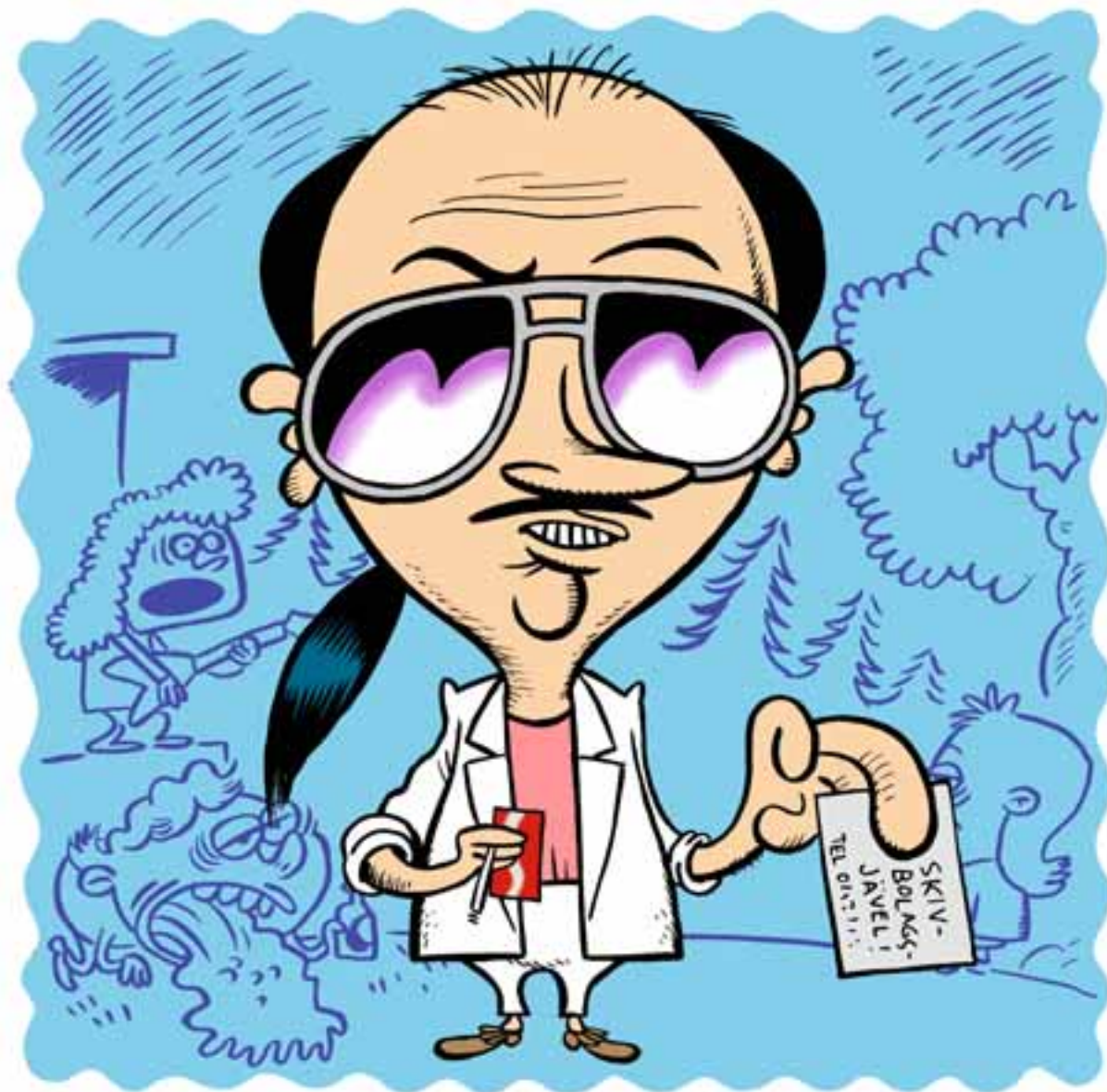
Hur länge kommer ni att hålla på?

– Nästa år är det ju 10-årsjubileum. Men vi räknas fortfarande lite som nykomlingar. Fast i sommar i och med friidrotts-EM fick vi ett enormt lyft. Plus att vi spelade som huvudakt på två festivaler. Sånt ger en högre status som band. Men jag hoppas att vi fortfarande håller på om tio år. Då har nog troligen både Iron Maiden och Black Sabbath lagt av

Per Lundberg GB

Vinn skivan
www.groove.se

Ner med musiken!

Får man tro de mest högljudda intresseorganisationerna håller illegal nedladdning av musik på att förrinta skivbranschen. Det målas upp skräckvisioner om stackars fattiga artister med kurrande magar och trasiga kläder som inte längre kan försörja sig på grund av att elaka fildelare på pin kiv skickar MP3:or till varandra. Skivbolagsrepresentanter berättar med gråten i halsen om musiker som måste lägga av eller... snyft snörvel... skaffa sig RIKTIGA JOBB.

Det används så bombastiska termer och stora ord att man skulle kunna tro att det handlar om brinnande barnhem.

I korthet lyder budskapet att skivbranschen upplever sin största kris någonsin och om nåt inte görs snart kan det vara för sent och allt är nedladdarnas fel.

Nu känner jag en och annan skivbolagssnubbe vars skrytvåning, sportbil och av gott leverne svullna kroppshyddas berättar en helt annan historia, men det hör inte hit.

Säg att det hela faktiskt är sant... Vad ska man göra då?

Inget, säger jag. Det är hög tid att skivbranschen rasar ihop. Varför inte gå

ett steg längre och lägga ner det här med musik över huvud taget? Musik är korakat. Det är dags att hitta på nåt annat. Låt fildelarna tanka sina hårddiskar stinna tills det inte längre finns nån musik kvar.

Varför är det så himla självklart att just MUSIK ska finnas i all evighet?

Jag tycker det är dags att lägga "musik" på samma sophög där "renovera gillestugan" och "kärna smör" och "tvätta kläder med stenar i en bäck" redan ligger och multnar. Visst, många blir glada av musik men vad säger att man inte kan hitta på nåt annat att göra med sitt liv? Man kan sy kläder till hundar. Eller måla krukor. Eller lära sig skriva riktigt fin skrivstil.

Varför är det ingen som vågar ta upp musiken som samhällsproblem?

Jag känner människor i 30-årsåldern som gått på socialbidrag sen de slutade gymnasiet. Inte för att de har nåt handikapp eller missbruksproblem utan för att de är "DJs".

Jag känner killar som aldrig haft nån nära relation med något annat än sin samling med vinylskivor.

Jag känner folk som lade grunden till sina alkoholproblem i Medborgarskolans replokaler eftersom det inte tydligen inte finns nåt bättre sätt att varva ner efter att ha spelat svajiga Deep Purple-covers i en halvtimme än att suga i sig hela flak med folköl.

Och jag orkar inte ens ta upp hur rugigt jobbiga såna som faktiskt LYCKAS med sina musikkarriärer tenderar att bli.

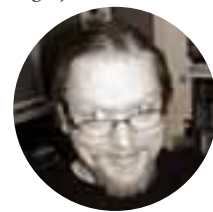
Musik leder till så mycket ren samhet. Leif Pagrotsky diggar järnet på dödsmetallkonsert. Flinskilliga gubbar i kortärmad skjorta spelar luftgitarr till Stones. Författare låter sig bli fotograferade i "rockposen". Karin Magnusson säger "Electro" i kulturnyheter. Det måste få ett slut.

En gång i tiden spelade jag faktiskt i ett band. Vår första och enda spelning var på nåns slags kombinerad raggarträff/talangtävling i Borås. Jag tror det var 1989. Den ointresserade publiken sitter uppflugen på ett staket och blänger. Jag lägger märke till två typer som stryker omkring. Den ene har krusig hockeyfrilla och den andre har en flottig flintis-med-hästsvars-frisyr. De har båda pilotbågade

spegelsolglasögon och Miami Vice-kavajer med uppvikta ärmarna. De ser gravallvarliga ut och viker aldrig från varandras sida under hela dagen. Ena stunden står de under ett träd och dricker läsk, nästa sitter de bredvid varandra på uteserveringen och röker. Någon frågar dem skämtsamt "ööö, kommer ni från skivbolag eller?".

Han med flintis-med-hästsvars-frisyr blänger ovanför kanten på sina spegelsolglasögon och säger utan ett spår av humor i rösten "Kanske... Kanske inte".

Om så bara för att vår galna värld hamnar en ynka liten promille på rätt spår när en sån typ får SPARKEN måste ni hålla med mig om musikbranschens sotted är en schysst grej.

text och bild: Johan Wanloo
www.johanwanloo.se

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

DIE HUNNS "YOU ROT ME"
FRONTADE AV US BOMBS SÅNGAREN
OCH SKATE-LEGENDEN DUANE PETERS
OCH FÖRRA NASHVILLE PUSSY-BASISTEN
COREY PARKS! MER ROCK & ROLL OCH
MINORE FÖRUTSÄGNAHETER! KICKS ASS!
PROM1232 / PEOPLE LIKE YOU

TEXAS TERRI "EAT SHIT + 4"
TEXAS TERRI ÄR EN TVÄTTAKTA "NO MERCY ROCK & ROLLER".
NY PUNKROCK BLIR INTE BÄTTRE ÄN I HÅR STRÄKT SKULLE
TYVEKLOST KUNNA VARA JGGY VEMBLA LYSER.
3 BONUSLÄTAR OCH EN VIDEO. SVERIGETURNE I OKTOBER!
PROM1234 / PEOPLE LIKE YOU

CASUALTIES "UNDER ATTACK"
SIÄTTE ALBUMET FRÅN VÄRLDENS JUST NU MEST
ARVETAGARE TILL BAND SOM EXPLOITED, DISCHARGE
OCH GEM MOHICANFRISYER I GALLA FÄRGER.
NITADE SKINNJÄCKOR, KLÖRINSTÄNKTA JEANS,
BOROAGE OCH STENHÅRD KÄNCPUNK! PUNKS NOT DEAD!
SDP13022 / SIDEONE DUMMITY

MXPX "LET'S ROCK"
ETT AV DE MEST STABILA "POP-PUNKROCK"
BANDEN I VÄRLDEN SLÄPPER NYTT ALBUM.
DERAS SJUNDE FULLÅNGARE ÄR EN RYKANDE
SMÅLLARE FULL AV EXPLOSIVA PUNK-HITS
MED HETPOTENTIAL!
SDP13182 / SIDEONE DUMMITY

SEWERGROOVES "ROCK & ROLL RECEIVER"
SVERIGES MEST PÅLTUGA ROCK & ROLL
BAND LEVERERAR SITT FEMTE STUDIOALBUM!
SLAMMIG ROCK AV HÖGSTA KALIBER!
70-TALET GÖR SIG PÅMINT I JANNE
HANSSONS STILRENA PRODUKTION!
KINGD1323 / WILD KINGDOM

HELLSONGS "LOUNGE"
BANDET SOM SKAPAT EN NY GENRE.
"LOUNGE METAL" MED SIN SOFTA VERSION AV
IRON MAIDENS "RUN TO THE HILLS" OCH ANDRA
DÄNGOR AV JUDAS PRIEST. METALLICA/MXL HAR
DE HÖRTS FLITIGT I RADIONS PÅ SISTA TIDEN!
LOVEM01 / LOVELY RECORDS

EUROPE "SECRET SOCIETY"
NYA ALBUMET FRÅN EUROPE ÄR ETT DYNAMITPAKET
LADAT MED FRÄSCH OCH TUFF, FRAMÅTSKRIKAND
HÄRDRÖCK! ETT ALBUM SOM KOMMER ATT TILGODOOSE
BÅDE DE GAMLA FANEN OCH MED SÄKERHET ÄVEN
FÖRSE DEM MED MASSOR AV NYA.
TT06072 / TAT SANCTUARY

MY DYING BRIDE "LINE OF DEATHLESS KINGS"
DENNA LEGENDARISKA DOOM-DINOSAURIE
ÄR ÅTER TILLBAKA MED SITT NIONDE ALBUM.
BESTÄNDE AV NIO LÅNGA, TUNGA,
MÖRKA OCH DEPRESSIVA MÄSTERVERK.
EN BLIVANDE KLASSIKER!
COVILEP150 / PEACEVILLE

DEATHSTARS "BLITZKRIEG"
NY BRUTAL OCH KOMPROMISSLÖS SINGEL
FRÅN DETTA EXTRAVAGANTA, BLASERADE,
GLAMORÖSA DOOM-INDUSTRI METAL MONSTER!
FLYGLARMET HAR GÅTT!
NB11302 / NUCLEAR BLAST

"BETWEEN TWO WORLDS"
DET NYA BANDET FRONTAT AV IMMORTALS & DEATH
TILLSAMMAN MED FOLK FRÅN GORGOROTH
OCH ENSLAVED! SUPERGRUPP ÄR MED
ANDRA ORD NÄRMEST ETT UNDERSTATEMENT!
BRUTAL NORSK METAL!
NB11302 / NB11306 / NUCLEAR BLAST

MESHUGGAH "NOTHING - RE-RELEASE + DVD"
RE-RELEASEN AV STILBILDARNA OCH
VETERANERNA MESHUGGAH KLASSIKER
BLÄDER ÄVEN PÅ EN DVD-BONUS! ETT MÅSTE!
NB11302 / NUCLEAR BLAST

SUBWAY TO SALLY "NACHT"
NYTT ALBUM MED ETT AV TYSKLANDS MEST
EXPERIMENTELLA TUNGA ROCKBANDI HÄRDRÖCK
MED TYSKA TEXTER OCH MEDELTIDA INSLAG AV
INSTRUMENT SOM FLOL, SÄCKPIPA OCH LUTA. VISAR PÅ
DOW NATT DE VERKLIGEN ÄR EN AV TYSKLANDS BÄSTA LIVE-AKTER!
NB11302 / NB11306 / NUCLEAR BLAST

HAMMERFALL "THRESHOLD"
NYTT ALBUM FRÅN SVERIGES METALKUNGLAR NO.1.
THRESHOLD OCH INNEHÅLLER BÅDE EN LÅTEN
"THE FIRE BURNS FOREVER" OCH NYA
HITSINGELN "NATURAL HIGH".
PURE METAL STRIKES BACK!
NB11302 / NB11306 / NUCLEAR BLAST

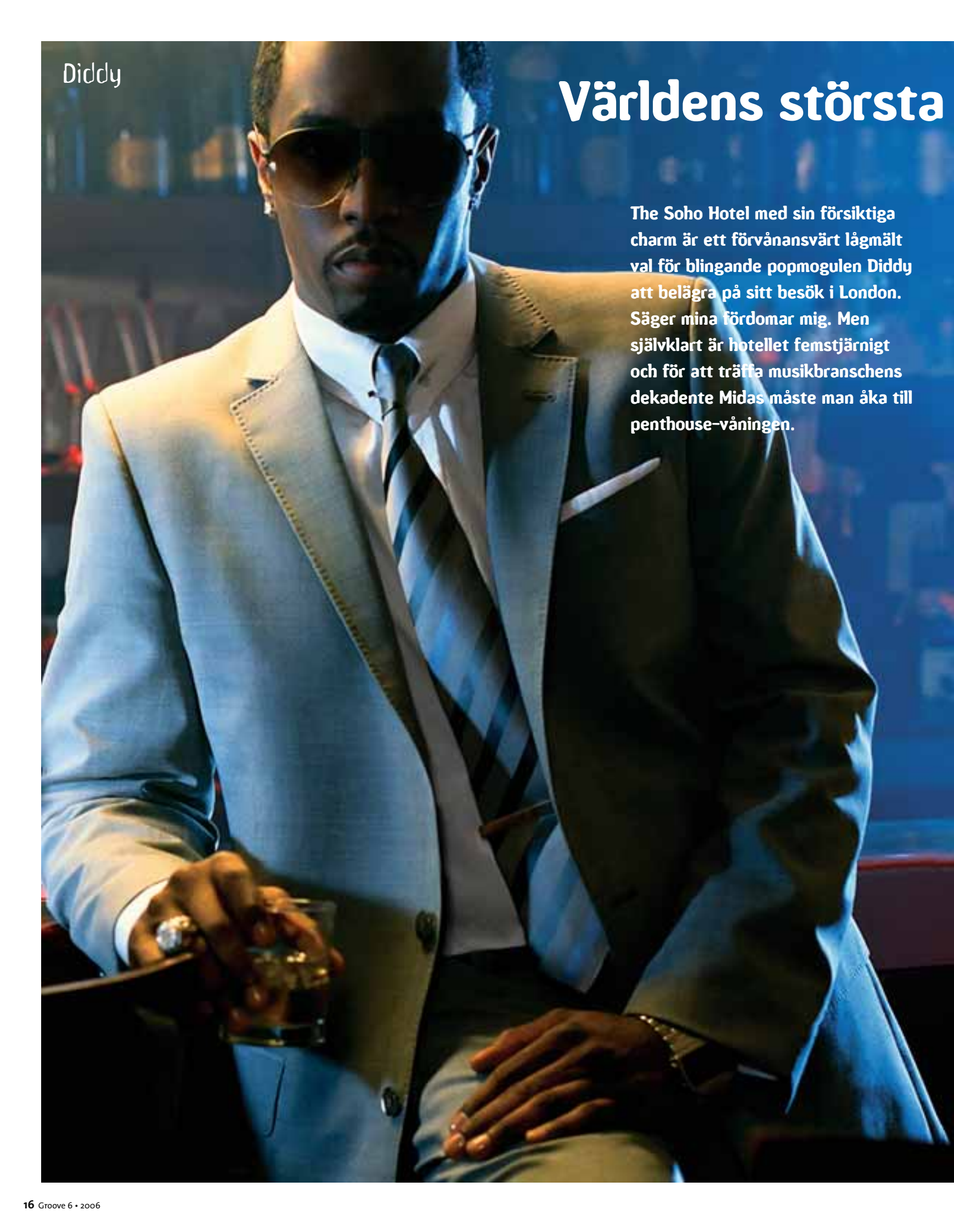
LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka ett sms till 72401 med önskad ringsignalkod!
Skicka ett SMS till 72401 och skriv RING och du får en gratis RING på alla signaler till mobil!

Band	Låt	Realtone	Polytone
DEATHSTARS	CYANIDE	RING SPD DECYR	RING SPD DECPY
EDGUY	SUPERHEROES	RING SPD EDSUR	RING SPD EDSUP
HAMMERFALL	HEARTS ON FIRE	RING SPD HAHER	RING SPD HAHEP
IN FLAMES	TAKE THIS LIFE	RING SPD INTAR	RING SPD INTAP
SABATON	PRIMO VICTORIA	RING SPD SAPRR	RING SPD SAPRP

CIRCLE II CIRCLE "BURDEN OF TRUTH"
NYTT "MYSTISKT" KONCEPTALBUM MED SAVAGE
SÅNGAREN ZACH STEVENS I SPESEN!
PROGRESSIV HEAVY METAL I VÄRLDSKLASS!
AM1122 / AM1126 / AM

Diddy

Världens största

The Soho Hotel med sin försiktiga charm är ett förvånansvärt lågmäلت val för blingande popmogulen Diddy att belägra på sitt besök i London. Säger mina fördomar mig. Men självklart är hotellet femstjärnigt och för att träffa musikbranschens dekadente Midas måste man åka till penthouse-våningen.

hiphop-producent håller hov

I KORRIDORERNAS VIRRVARR står säkerhets- eller skivbolagsfolk och vaktar redan ett par våningar ner, de hänvisar ena gången åt vänster, nästa gång åt höger. Lyssningen på de omixade låtarna sker i ett smakfullt och svalt tempererat hotellrum där ett litet PA monterats upp mitt emot en skön lädersoffa.

Hotellet är en tystlåten men luxuös reträttplats i Londons porrtrånga nöjeskvarter. Aironen småviskar och hel-täckningsmattorna sveper in allt i murrig mjukhet. Volymen på PA:t får dock grannarna att klaga, tydligen värderar de sin skönhetssömn denna tisdagsmorgon.

ANLEDNINGEN TILL BESÖKET är att Diddy snart ska släppa en ny platta och vill prata om den. Hipopens okrönte konung och oblygaste affärsman har återvänt till musiken, men förväntningarna hos kidsen är möjligen svaga. De nöjer sig numera med att höra om Diddy via paparazzi eller domstolsförhandlingar. Men det kan komma att ändra sig.

Exklusivt engelskt (!) bordsvatten står i formationer på alla bord och två-tre servitörer byter ut orörda tekannor när de blivit kalla. De pilar in och ut med frukttallrikar och kaffat och försöker undvika att visa att de tycker det är spännande att Diddy finns i huset. Diddy själv verkar slak efter att ha anlänt från en vistelse på Ibiza.

– Hi, how are you?

Våningens gigantiska och vulgoindreda vardagsrum breder ut sig och panoramafönstren presenterar London i dis. Diddys hand flyter ur mitt grepp och han går över till altandörren. Som inte vill gå upp. Jag känner mig tvingad att hjälpa till och hittar två små spärrar, dörren glider upp. – Thanks.

Diddy kör casual klädstil med jeans och collegetröja, han dricker apelsinjuice och verkar ointresserad och slö tills vi börjar prata musik.

– Allra ödmjukast är jag den störste hiphop-producenten i världen, men inte förrän nu är jag riktigt bra. Inte förrän nu har jag blivit en riktig artist.

Diddy säger detta på samma sätt jag beställer pizza. Ingen dramatik, bara fakta. Och han har en CV som backar upp uttalandet. Men inte förrän år 2006 blommar han alltså ut som artist.

NYA PLATTAN HETER *Press Play* och är riktigt spännande. Den ska innehålla 14 spår och jag får lyssna på 10. På högsta volym. Då brukar ju saker låta feta. Och det gör de.

Från de orientaliska stråkarna i Christina Aguilera-samarbetet *Tell Me* till blippiastrobebeat med kulspruterap i *Diddy Rock* där Timbaland, Shawnna och fartmonstret Twista gästar. Från drum'n'bass-dängan *Thought You Said* där Brandy sjunger om spruckna förhållanden till snuskiga *Special Feeling* där Diddy återknyter till breda syntljudd, torra trummor och brunstskrik så väl förknippat med Prince. *Press Play* är en konceptplatta.

– Ja, den följer en man genom olika tider; förförelse, krossat hjärta – olika faser. Och sångerskorna spelar olika roller. Han söker hela tiden kärleken, om man inte har kärlek är allt annat värdelöst.

Det mest uppenbara vid lyssningen är annars musikens spännvidd. Plattan spretar rejält.

– Jag har influerats av allt jag lyssnat på. När jag växte upp på 70- och 80-talet ledde det fram till hiphop och sen gjorde jag musik själv under 90-talet – därför är denna nya plattan så bred. Jag har inte gjort den av någon annan anledning än att sätta ihop självfull musik som folk kan dansa till.

Backlashen mot hans väl utpräglade entreprenörskap landar just i tvivlet på hans cred som artist. Många tror nog att Diddy i första hand är en wheeler and dealer som tycker det kan vara ballt att släppa skivor också. Men det resonerar mot sätter han sig kraftigt.

– Jag gör inte musik för att bli framgångsrik, utan för att jag älskar det. Jag tog ledigt 18 månader från allt annat för att kunna ägna musiken 100 procent, jag anställde folk som tog hand om affärerna.

Kan du släppa ifrån dig kontrollen över ditt imperium bara så där?

– Ja, och om folk gör något fel någon gång så stöttar vi dem i organisationen. Det är inget problem.

DELAR AV DIDDYS SÄLLSKAP ska flyga tillbaka till USA samma dag och ett antal Louis Vuitton-väskor bärs ut ur våning. För tillfället är Heathrow i full terroristberedskap efter en incident ett par dagar tidigare. Men Diddy verkar inte oroa sig.

– Jag har rest väldigt mycket ett tag nu och lyssnat på musik i olika världsdelar, musik i alla dess former är min första kärlek och det har gett mig så mycket. Jag är en late night partyer och det är underbart att vara på en klubb klockan

sex på morgonen när DJ:n spelar saker han älskar – då trivs jag.

Han har också lyssnat mycket på filmmusik på sistone. Kanske därför nya plattan följer en narrativ linje?

Andra höjarspår från *Press Play* är *Hard to Love* med sin släpande tågrytm och hårda baslicks där jazzbreaks och en Mary J i högform kryddar anrättningen. Eller blaxploitationfunken i *Believe*. Eller aggressiva storstadjungel-rykaren *The Future*. Den har en *Flykten från New York*-känsla och påminner om något Chuck D kunnat stått bakom. Dessutom rappar Diddy om den förste svarte presidenten.

Har du politikeraspirationer?

– Nej.

Men kan du se dig själv som USA:s förste svarte president?

– Ja, men då tar jag bara över istället, hahaha! Vita äldre män i röda slipsar kommer inte att lösa problemen, politiker löser inte allt. Det behövs folk på sådana platser som inte är politiker.

BÄSTA SPÅRET JAG UTSÄTTS för är ändå *Last Night*. Ännu en Prince-kopia, inklusive lillkillens karaktäristiska syntslingsor (från typ *Raspberry Beret*) uppbackat av ett marching band beat och Diddys förvrängda röst. Gästsolist är Keysha Cole som lyser som en diamant. Fantastisk röst och känsla som kompletterar den råa ljudbilden ypperligt.

Albumet åtföljs av ett antal videor som ska marknadsföras online, "a new way of bringing it to the people" som Diddy säger.

Dessutom ges han chansen att som i videon till förstasingeln *Come to Me* med Nicole Scherzinger från Pussycat Dolls panorera förbi egna parfymflaskan Unforgivable, en marknad han nyss gett sig in i. Synergieffekt någon? Är det en musikvideo eller en reklamspot? Filmen är gjord att använda som både och.

Diddy suddar därmed en gång för alla ut gränserna mellan konst och business, han river murarna och gör en del musik-älskare tokiga. Men musik är självklart också big business. Och därför tycker Diddy det räcker att prata om musiken, hans första kärlek.

– Jag har kopplat av från musiken ett bra tag innan denna plattan, att komma tillbaka var en uppenbarelse. Men jag visste att jag skulle nå fram till mitt mål, att inte bara sätta ihop beats utan att beröra folk med musik.

Gary Landström

★ ★ ★ ★ ★ LUGER PRESENTERAR ★ ★ ★ ★ ★

THE LEMONHEADS (US)
1/11 GÖTEBORG, TRÄDGÅR'N
2/11 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

YO LA TENGO (US)
1/11 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS
3/11 GÖTEBORG, STICKY FINGERS/WOODY WEST
4/11 MALMÖ, KB

JULIANA HATFIELD (US)
4/11 UMEÅ, FOLKETS HUS/POPUP
5/11 STOCKHOLM, DEBASER
8/11 GÖTEBORG, PUSTERVIKSAREN/WOODY WEST
9/11 MALMÖ, KB

BABYSHAMBLES (UK)
6/11 STOCKHOLM, BERNIS • 7/11 MALMÖ, KB

ED HARCOURT (UK)
6/11 MALMÖ, KB • 7/11 UPPSALA, KATALIN
8/11 STOCKHOLM, SÖDRA TEATERN
9/11 GÖTEBORG, STENHAMMARSALEN

KEANE (UK)
12/11 STOCKHOLM, ANNEXET
13/11 OSLO, SPEKTRUM

TWO GALLANTS (US)
14/11 LUND, MEJERIE
15/11 STOCKHOLM, DEBASER
16/11 GÖTEBORG, PUSTERVIKSAREN

SUFJAN STEVENS (US)
15/11 STOCKHOLM, BERNIS

THE ANSWER (UK)
15/11 GÖTEBORG, STICKY FINGERS
16/11 STOCKHOLM, DEBASER
19/11 MALMÖ, KB

TAPES N' TAPES (US)
17/11 STOCKHOLM, DEBASER/SVENSKA MUSIKKLUBBEN

DAMIEN JURADO (US)
18/11 GÖTEBORG, PUSTERVIKSAREN/WOODY WEST
19/11 STOCKHOLM, KÄGELBANAN
20/11 LUND, MEJERIE

AMERICAN MUSIC CLUB (US)
20/11 STOCKHOLM, SÖDRA TEATERN

TUNNG (UK)
23/11 STOCKHOLM, DEBASER
24/11 GÖTEBORG, PUSTERVIKSAREN/SLIPPERY PEOPLE

CANSEI DE SER SEXY AKA. CSS (BRA)
24/11 STOCKHOLM, DEBASER/STOCKHOLMSNATT

THE KOOKS (UK)
25/11 STOCKHOLM, DEBASER/FRITZ'S CORNER
26/11 MALMÖ, KB

[INGENTING]
30/11 STOCKHOLM, SÖDRA TEATERN

JUANA MOLINA (ARG)
1/12 GÖTEBORG, STENHAMMARSALEN
2/12 STOCKHOLM, SÖDRA TEATERN

THE EMBASSY
1/12 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS/
SVENSKA MUSIKKLUBBEN

LILY ALLEN (UK)
2/12 STOCKHOLM, BERNIS

LISA MISKOVSKY
4/12 STOCKHOLM, CIRKUS (MER DATUM PÅ HEMSIDAN)

LOVE IS ALL
8/12 STOCKHOLM, DEBASER/STOCKHOLMSNATT

TIMO RÄISÄNEN
13/12 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

PETER, BJORN AND JOHN
22/12 STOCKHOLM, DEBASER/STOCKHOLMSNATT

WOVEN HAND (US)
1/12 MALMÖ, KB
2/12 GÖTEBORG, STICKY FINGERS/WOODY WEST
3/12 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

PAOLO NUTINI (UK)
17/1 STOCKHOLM, DEBASER

FÖR INFO OM DESSA SAMT FLER TURNÉER SAMT
ÅLDRERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER & FLER KONserter
SE WWW.LUGER.SE

LUGER

Tryggga i sin identitet

The Killers har hittat sitt ursprung – och vet vad de eftersträvar. Johan Lothsson rapporterar från Blackpool.

SURRET ÄR NÅGOT SÅ NÄR dämpat på puben. På väg ut nynnär en lagom ölstinn engelsman:

– I've got soul but I'm not a soldier.

Han lär vara på väg över till Empress Ballroom. En lång kö väntar redan på The Killers återkomst.

BLACKPOOL HAR VARIT EN populär semesterort för brittisk arbetarklass. Nu vädras planer på att göra stan till ett glimrande Las Vegas. Eller åtminstone likt New Jerseys omsjunga Atlantic City.

The Killers från Las Vegas har gått andra vägen. Debutalbumet *Hot Fuss* var en sann lyckodröm. Med brittisk karaktär bröt de sig för två år sedan in i vägen av 80-tals-influerade nya band som varit så populära på sistone. Fem miljoner lyssnare lockades till köp. Kritiker utropade "Det bästa brittiska bandet som någonsin kommit från USA".

New Order gjorde smakfull comeback i början av 2000-talet. En video föreställande ett ungt band framför deras synth-dekorerade rocklåt *Crystal*. Uppmärksamma ögon lägger märke till namnet The Killers på bastrumman. Modellerna i videon var endast posörer. Samtidigt i Las Vegas bildar Dave Keuning, gitarrist med stort krulligt hårsvall, band med sångaren Brandon Flowers. Det visar sig att de hade mer än musiken gemensamt. – Jag hade precis gjort slut med tjejen så jag hade mycket fritid, säger Dave Keuning. I grund och botten tar kvinnor dina förhoppningar, drömmar och tid ifrån dig. Brandon var i en liknande situation, faktiskt *Mr. Brightside*-relationen.

När jag ska träffa Dave spelar han backgammon mot en kvinna vars strumpbyxor har estetiskt tilltalande mönster. Dave berättar att han var på väg att vinna, och att de ska spela fler gånger. Ett

par mockaboos tar sats och hoppar upp på fönsterbrädan för att öppna en avlång glastruta. Förmiddagssolen är stark den här septemberdagen i Blackpool.

KVÄLLEN INNAN VAR DET konsertpremiär efter inspelningen av nya albumet *Sam's Town*. Ut på scenen går fyra män till synes direkt från en saloon i Nevadaöknen. Skägg, kraftiga bälten, västar och boots. De möter ett skrikande jubel. Självförtroende visas direkt när nya singeln – en framrusande vägg av ljud bredas till klimax med klockspelsrefräng – *When You Were Young* och gamla syntpophitten *Somebody Told Me* spelas.

Då nya obekanta låtar presenteras åker mobiltelefonerna upp i luften. Tre tusen personer får en naturlig andningspaus. Igår sjöng publiken med i låtarna från första albumet. Är det tufft att göra den resan igen?

– Vi var stolta över den första skivan men vi visste inte hur den skulle tas emot, säger Brandon Flowers. Att stanna på den här nivån eller nå ändå längre är svårt, eftersom vårt sound redan var stort. Jag tycker vi peakade med det här albumet, vet årligt inte hur vi ska gå vidare.

Han matchar stilig turkos kravatt med mörk denim. Har odlat mustasch och utstrålar ett hälsosamt lugn med en trygg

kroppshållning, stövlarna gör säkert sitt till. Brandon Flowers och jag är jämngamla.

Såväl mod som ödmjukhet ser jag i popstjärnan. Han har upptäckt Bruce Springsteen och tycker det är ganska sorgligt att göra det som 24-åring. Men säger att fyndet givit honom nytt bränsle.

Ser du honom som bossen?

– Ja, nu är han min. När jag växte upp var han utfrysst för alla har den här bilden av honom med bandana, som var hemsk. Men jag kände inte till den 21-åriga Bruce Springsteen.

Många nya band idag verkar inte revoltera så mycket mot det gamla utan visar ödmjukhet mot de bra sakerna i det förflutna.

– Ja, jag tror att vi måste det. Vi behöver omfamna och lära oss av historien. Vi har femtio år av den här musiken bakom oss. Jag tycker att många är så upptagna av att bara göra en grej. Vi vill äta allt, Motown, britpop...

Vart tog The Smiths vägen i ditt hjärta?

– Dom är fortfarande där. Man kan säga att Springsteen är som en ny Morrissey för mig. Anledning till att det är så ingående är att jag förstår mer nu. Jag förstår honom mer. Jag tror på honom mer. Med Morrissey var det så att jag aldrig hade hört talas om många av orden han använde, eller så fick jag slå upp dom. Många av sakerna han pratade om kunde jag inte identifiera mig med. Jag antar att det är därför jag refererar så nära hem nu.

Här är du ganska nära där mycket av Morrissey-grejerna kommer ifrån. Är det konstigt för dig att se den omgivningen?

– Jag älskar det fortfarande. Vi hade ett gig i Manchester mitt emot The Holy Name Church han sjunger om i *Vicar in a Tutu*. När jag såg kyrkan förvandlades jag till ett barn.

Anton Corbijn

DAVE KEUNING FÅR ALDRIG upp fönstret. Samtidigt som han får en rejäl hamburgertallrik serverad frågar jag hur det kommer sig att bandet har så mycket brittiska influenser.

– Well, Storbritannien har de bästa banden. Alla mina favoriter råkar vara engelska. Dom bästa amerikanska är förmodligen The Cars, Talking Heads, Tom Petty, Bruce Springsteen... men vi borde kunna bättre eftersom vi är så många fler.

Följer resten av nya albumet samma riktning som *When You Were Young*?

– Jag tycker vi har en variation av stilar på albumet. Första låten heter *Sam's Town* och är tyngre, sen har vi *Bones* som är lite jazzig. *Bling* där new wave möter western. *Why Do I Keep Counting?* är nästan som en 70-talshyllning, den påminner lite om *Life on Mars*.

Vad betyder det här andra albumet för dig personligen?

– Att få in foten i dörren är det svåraste, men när man väl gjort det är andra albumet ännu svårare. Lyckas man går det att mjölka 20 år ur det. Då ser folk att man inte bara hade en hit utan verkligen kan fortsätta göra kvalitetsskivor.

– Vad recensenterna än skriver kan dom, du vet, f-off för vi älskar det här albumet och vi känner det redan från folk, säger Dave Keuning.

– JAG VILLE REPRESENTERA Las Vegas på ett positivt sätt, och i en större skala även Amerika, säger Brandon Flowers. Det har fått så dåligt rykte nu men det finns verkligen många bra människor där och vi gör vad vi kan.

Ja, *Sam's Town* verkar vara en hyllning, men samtidigt sjunger du "nobody never really had a dream around here". Är det en tanke på dagens ytlighet?

– Ja, det verkar som vi är på väg åt fel håll. På skivan förmedlar jag några värderingar som mina föräldrar gav mig. När jag ser människor i min ålder som har föräldrar från en yngre generation än mina kan jag se en skillnad i sättet dom är uppfosttrade.

Hur menar du? Hur gamla är dina föräldrar?

– Dom är 65.

Då var dom alltså innan hippie...

– Ja, och jag har en syster som är 45, så det är ett stort glapp. Det är bara det

att vi inte upphöjer och respekterar helt vanlig människor längre. Alla vill vara kändisar.

Är albumet också en flykt ifrån dagens samhälle i den meningen?

– Det känns möjligen som om jag försöker höja medvetandet hos kidsen en aning. För mig känns det som en plats att gå in i. Jag blir nostalgisk, känner vemod och vill tillbaka till *Sam's Town* när jag lyssnat färdigt.

– Jag ville göra en optimistisk skiva. Världen brukade vara mer optimistisk.

Amerikanska band förmedlar ofta en känsla av maktlöshet mot det som pågår. Hur ser du på saken?

– Green Day gjorde den här *American Idiot*-skivan och jag hatade det. Jag verkligen hatade det. Jag hatade att dom använde *American Idiot*. Jag missuppfattade inte, som folk gjorde med *Born in the USA*, men när jag såg dem spela det för europeisk publik och kidsen sjunger "I'm an american idiot" kände jag mig kränkt. Jag vill mänskliggöra oss och visa att vi är som alla andra. Goda människor.

En del försöker ändå på nåt sätt ta avstånd från att vara amerikaner.

– Jo, på Glastonbury gick Jack White på scenen och sa "Förlåt att vi är amerikaner". Det chockerade mig verkligen, suckar Brandon och slår ut med armarna. Du är från Detroit, det är alltid coolt att vara från Detroit och säga att man gillar Iggy Pop, men när det är krig är du ledsen för att vara amerikan. Kom igen, liksom!

BRANDON FLOWERS FICK GÄSTA idolerna New Order häromåret. Det var förstås, som jänkarna säger, amazing men ett annat minne triggat honom mer, en Oasis-konsert hemma i Vegas.

– Jag umgicks med indiemännskor då, men kom dit lagom till *Don't Look Back in Anger* och sa "Det där är jag, det är vad jag vill göra". Det finns inget som slår att se människor sjunga med.

När The Killers stämt ut och går av scenen i Blackpool håller publiken taktiken levande med handklapp. Hela golvet sjunger "I've got soul but I'm not a soldier" om och om igen tills cowboysarna återvänder för extranummer.

Johan Lothsson

RAZZIA

www.razziarecords.se

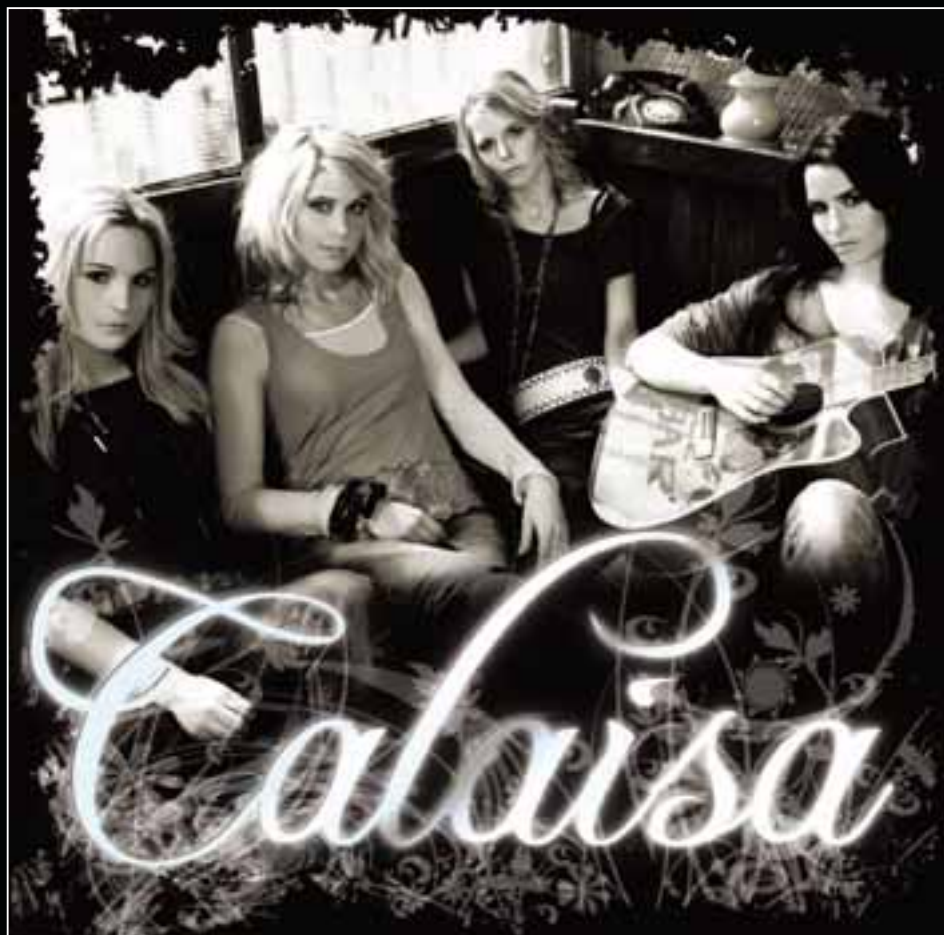
www.myspace.com/razziarecords

THE PLAN
WALK FOR GOLD
ALBUMET I BUTIK NU

www.myspace.com/theplansweden - www.theplanmusic.com

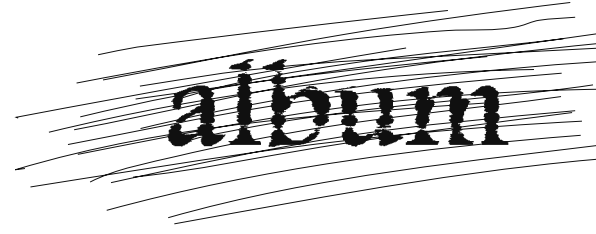
ROCKS
UNDERHÅLLNING ENLIGT HAPPY
www.rockz.cd

**Svenska Calaisa bjuder på
radiovänlig popcountry
i stil med
The Corrs & Dixie Chicks !**

**Deras självbetitlade
debutalbum finns ute nu
och innehåller radiohiten
"Hey Girl" !**

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC AB

AMON AMARTH

With Oden on Our Side
METAL BLADE/BORDER

Jag har länge trott att Amon Amarth skulle bli vår nästa riktigt stora metalexport. Och jag tror det fortfarande. Rent musikaliskt levererar nämligen Olavi Mikkonen och gänget hundra-procentigt. Nu hänger det bara på spelningar, intervjuer och backup från skivbolaget.

Amon Amarths melodiska dödsmetall pendlar gärna från ett kompakt riff till en speedad melodislinga. Lägg till lite effektiva tonhöjningar eller tonsänkningar. Det är ganska okomplicerat. Men det är så himla snygga riff och så himla snygga slingor att det är svårt att värja sig. Jag tycker det är genialiskt.

With Oden on Our Side håller hög och jämn nivå hela vägen. Men vill du ha plattans absoluta spår föredrar jag *Gods of War Arise*. Jag har för mig att sångaren Johan Hegg's favvo är *Valhall Awaits Me*. Och skivbolaget släppte *Cry of the Black Birds* som förstasingel. Ingen av oss har fel.

Torbjörn Hallgren

BADLY DRAWN BOY

Born in the U.K.

EMI

På omslaget sitter Damon Gough på ett café och blir paparazzifotograferad. Han ser förvånad ut. Förvånad över att någon tar en bild av honom. Förvånad att någon känner igen honom överhuvudtaget. Badly Drawn Boy lever mycket på att han är den där alldeles vanlige killen som bor granne med din mormor har två barn och en trevlig fru. Den bilden av en artist älskar jag. Och jag älskar den musik Badly Drawn Boy gör. Det finns en värme och en ärlighet i allt. Men framförallt en enkelhet som gör honom lättillgänglig och jordnära. Typ, den låten skulle jag kunna göra. Eller. Den låten kan jag spela. Givetvis är det inte så lätt. Damon Gough är ändå så pass ovanlig i sin vanlighet att han ännu inte är allas egendom. Och den rösten. Lite som Lennons. Mjuk och på riktigt. Väntar också med spänning på att få se de videor som alltid görs till nya plattor. Få klär Badly Drawn Boy när det kommer till den punkten. I min smak fantastiska berättelser.

Born in the U.K. skiljer sig inte så mycket från hans föregående album. Här finns körerna, akustiska gitarrer och vackra texter. Men det allra skönaste är att värmen håller i sig. Med *Born in the U.K.* i min CD-spelare kommer brittsommaren att bli ännu längre.

Per Lundberg GB

BECK

The Information

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Så, då var Beck Hansen tillbaka i sina gamla hobo-hjulspår igen – vad skönt det känns! Avigheten och slackernivån är sjukt hög i både den kantiga ljudbilden och i hans skruvade texter, det är nästan så man längtar tillbaka till forntiden när man först upptäckte *MTV Makes Me Wanna Smoke Crack* och kvadrupelhitten *Loser*. Det känns som att komma hem...

Beck har nämligen varit borta. Han har gjort annat på sistone, bland annat tråkiga plattorna *Guero* och *Sea Change*. Men nu hackar han sönder sin mix av country och honkytonk med djup muggig sång, scratch och elektroniskt gnissel på välkänt sätt igen. Blues i nån slags krasslig och böjd modern version. Och jag bortser glatt ifrån att felpelningar och dålig timing gjorts med vilje för att uppnå just denna "avslappade" atmosfär...

Att Beck kopierar sig själv är heller inget stort problem så länge det låter så här kul. Flera låtar (bland annat avmätt funkiga *Think*

I'm in Love, *Nausea* med sitt djupa och krångelfria bluesgroove och struliga *1000 BPM*) blir snabbt favoriter, har dock svårt att se hur de ska kunna leta sig upp på hög radirotation. Men det är inte mitt problem.

Gary Landström

JAY BENNETT

The Magnificent Defeat

RYKODISC/SHOWTIME

The Magnificent Defeat är produkten av ett sorgearbete. Ett sorgearbete från en man som under kort tid förlorade fyra nära släktingar. Sätt dock inget likhetstecken mellan Jay Bennett och självömkan – då tänker du fel. Tänk istället Wilcos (där Jay varit medlem) gubbigaste 70-talsunder mixat med blues, pop, country och en väl avvägd experimentlusta. Freudianer världen över lär jubla om de får höra vad Jay åstadkommit "tack vare" sin stora sorg. För det är ett snyggt, moget och roligt gubbalbum som fötts ur omständigheterna.

5th Grade är ett piggt nummer som bör välkomnas av alla med smak för lättuggade (men inte billiga) poplåtar. I *The Palace at 4AM* skyntas några demoner, vilka Jay tar käl på med sin sitar. När barklinkandet från närmaste sunkiga krog nalkas i *Survey the Damage* dränks sorgerna med en och annan sexa whisky. Och mot slutet går solen upp i *I Feel Fine*, där Jays värsta Beach Boys-fantasier tillåts härja fritt.

Med *The Magnificent Defeat* som ackompanjemang får du både god terapi och en späckad historielektion. Och viktigast av allt; en påminnelse om att ont faktiskt kan medföra något gott.

Christian Thunarif

BIF NAKED

Superbeautifulmonster

BODOG MUSIC/BONNIERAMIGO

Spår sex är en cover på Metallicas *Nothing Else Matters*. Kanadensiska Bif Naked gör den inte rättvisa. Fram till spår sex händer ingenting. Och det är nära att jag ger upp här. Men då jävlar händer allt.

Bif Naked avslutar på allra starkaste sätt. Bortblåst är alla försök att låta som Pink och Courtney. Istället blir Elisabeth sin egen. Sin egen punkrock. Sin egen historia och framtid. Självutlämnande *Henry* handlar en kille som heter så och Rollins i efternamn. Bif borde ha vänt på hela låtordningen och skippat Metallica. Då hade *Superbeautifulmonster* varit en fantastisk platta. Nu är den "bara" bra.

Per Lundberg GB

THE BLACK CROWES

The Lost Crowes

AMERICAN/WARNER

Räfflad yta. En riktigt bra låt ska ha en räfflad yta. Just därför har The Black Crowes boogie-rock aldrig tilltalat mig. Förvisso har jag alltid tyckt att de låter för mogna i mina öron, å andra sidan började jag gilla Led Zeppelin för något år sedan och referenserna till dem är självklara. Men den vuxna smaken åsido så handlar det om att The Black Crowes skriver schyssta låtar, men de är alldeles för glatta. Det finns inget självklart i dem att fåsta sig i, ingen räfflad yta för musikhjärtat att klättra på.

The Lost Crowes är ett dubbelalbum i den bemärkelse att skivorna inte hör ihop temamässigt utan enbart förpackningsmässigt. Plattorna är sådana som aldrig släpptes tidigare men som nu har hittat till diskarna i gemensam förpackning. Köper man den enda måste man köpa den andra – enkel marknadslogik.

Tall från 1993 är den både bredare och längre skivan. Den bröstar upp sig med hela 16 låtar där min favorit är den lätt psykedeliska balladen *Feathers*. Här finns både djup och

variation, rock och soft. Den andra plattan *Band*, från 1997, känns som att klättra upp för en oljad vägg. Definitivt inga räfflor.

Mikael Barani

BOX CODAX

Only an Orchard Away

GOMMA/BORDER

Franz Ferdinands Nick McCarthy gör gemensam sak med polaren Alexander Wagner och släpper ett märkligt album under namnet Box Codax. Märkligt i alla fall i många passager, för plattan är långt ifrån mainstream.

Arrangemangen är aviga, skruvade, aparta på samma gång som de smeker, lägger tillrätta och suger tag i en. Som en perfekt symbios av Ween och Coral, placerade i lågbudgetmiljö i övergången från punk till new wave, på alla sätt, vilda gitarrer och 80-talssyntar, med en uppsjö av melodier att vraka bland. Ibland känns det filmiskt, ibland intensivt som en svettig källarkonsertlokal, ibland episkt drömande eller introvert navelskådande. Hela spekrat, hela kitet, ibland samtidigt, ibland efter varandra. Det är emellanåt genialiskt, emellanåt bara naivt och väl lekfullt. Men man kommer inte ifrån att det ändå kräver sin lyssnare. Men ger man det bara chansen hittar man en värld man tidigare bara anat eller inte besökt på länge. Befriande chosfritt, befriande bortom allt arty-farty, befriande.

Magnus Sjöberg

BRIGHT EYES

Noise Floor

BORDER

Det här är ett måste för alla Brigh Eyes-fan. Skivan *Noise Floor* är en samlings-skiva med rariteter. Här återfinns låtar från singlar, sjuor, covers... Här är plattan för alla oss som inte är så bra på det där med att finna rariteter på nätet.

Att lyssna på skivan är som att se ett barn växa upp. Vi får följa Bright Eyes från det att fröet började gro 1998 till världsartisten 2005. Conor Oberst har sysslat med musik sedan unga dar och är numera en gud i många indiekids ögon. *The Vanishing Act, I Will Be Greatful for This Day, Bad Blood and Happy Birthday to Me* är bara några av de underbara låtar som förgyller skivan. *Noise Floor* kommer med all säkerhet att hamna på många bäst just nu-listor.

Alessandra Johansson Cavalera

DEFTONES

Saturday Night Wrist

MAVERICK/WARNER

Det började en sträng vinter hos Bob Ezrin i Connecticut, fortsatte genom en förlorad sommar och avslutades i Malibu. Men nu är den äntligen här, och med min förhandskopia finns ingen information om var olika delar är inspelade och vilka producenter som är inblandade, men jag får för mig att Ezrins geni fortfarande svävar över skivan. Den känns mer fokuserad än tidigare plattor och mycker mer genomarbetad. Soundet är öppet och fritt, men tajt och stenhårt där det behövs.

Saturday Night Wrist är ett stort steg framåt, mer ängst än metal, men ändå hård så det räcker och blir över. Öppnings-spåret och första singeln *Hole in the Earth* är både vacker och hård på en gång och har nästan till och med lite pop över sig. Sen går det från ren aggro till melodios ångestrock och tillbaka till mitten på skivan som passande nog heter *Interlude*, en instrumental bagatell, med intensivt trumspel från Abe, som vinner på flera lyssningar.

CASSIE

Cassie

BAD BOY/WARNER

Diddy har i Cassie hittat en diamant, och hon är rätt så slipad redan. Cassie kan inte mäta sig med Mary J röstmässigt (ännu) men hon sjunger med en rättframhet och trovärdighet som gör henne väldigt intressant. Man tror på hennes berättelser om matters of the heart, Cassie har också en mjuk och extremt följsam röst som passar till plattans schmoova beats signerade Ryan Leslie. Men hon kan definitivt bita ifrån när hon vill, som i undersköna *Call U Out*. Cassie är ingen vän liten varelse som bara sjunger söta kärleksballader – hon har självförtroende vilket hon också bör ha. Sin coola swagger tackar hon Diddy för. Om hon visar sig ha karaktär och star quality bör hon kunna utmana Mariah på listorna.

Skönt också att färdas genom en så här stark och inbjudande platta som bara är byggd på beats och Cassies välavvägd sång. Det bevisar att man inte behöver 50 rappande gästartister och 18 heta producenter för att tränga igenom r'n'b-bruset. Cassie regerar!

Gary Landström

THE CASUALTIES

Under Attack

SIDEONEDUMMY/SOUND POLLUTION

Det märks att The Casualties aldrig haft några intentioner att bli något som spelas sönder på radio. På *Under Attack* hörs detta extra tydligt, vilket kan få ett gammalt punkhjärta att klappa extra hårt.

Snyggt producerat av Bill Stevensson (förde detta Black Flag, Descendents och All), omgivet av en snygg digipack med detaljerad bok, och med ett varierat låtmateriel är det här en riktig pärla. Det är stundtals riktigt brutalt och snabbt, men varvat med mer lättsmälta melodier utan att för den sakens skull bli för tralligt. Låtarna har som sig bör ett budskap, alla i sann samhällsfientlig anda.

Detta är antagligen The Casualties starkaste platta, kanske något ojämn men med de positiva känslor som framkallas av låtar som till exempel *V.I.P.* och *Under Attack* är detta ändå något man inte behöver skämmas för att ha i sin skivsamling. *Under Attack* lämnar kvar en bitter smak av asfalt och adrenalin framkallad av viljan

Och så här fortsätter plattan, nästa låt är aldrig vad man förväntar sig och låtmaterialet är det starkaste på länge med betoning på melodi. Det enda som inte håller måttet är Annie Hardy från Giant Drags sång på *Pink Cellphone*. En annars musikaliskt riktigt intressant låt, men som med Annies text hamnar någonstans mellan *Porkys*, *Deltagäng* och 2 Live Crew – riktigt pinsamt. Men bortsett från den skulle jag vilja säga att just nu är det nog den bästa platta Deftones gjort. Vi får se hur den känns om ett år.

Mathias Skeppstedt

I Japan säljs det inga CD-skivor längre, bara ringsignaler. Storbolagen finansierar sig genom att sälja reklamplatser på sina hemsidor där musiken är gratis.

Fler och fler skickar oss ingen skiva utan nöjer sig med en länk till deras Myspace-sida. Jag kan tycka att eigenspalten kan kännas lite onödig. Det skulle ju vara upp till mig att söka upp och vara så där himla speciell och tipsa om MP3:or istället för låtar eller grupper. Filformatet är ju som bekant det hippaste, inte det som råkar låta. Nej fanken, nu börjar det bli bittert (och bredvid skräller Cee-Lo i en telefon).

Därför känns det bra att lyfta fram **Tiny Well-Placed Beep**. Eller Lillieanne som hon heter egentligen. Som ett vagt brus ifrån då, en tid då det inte spelade sådär enormt stor roll om det brusade lite för mycket så länge som det finns något där. Just i Tiny Well-Placed Beeps fall väldigt behaglig musik, som med fel produktion (annan än den som är) skulle bli nästan radiovänlig, på fel sätt. Nu innesluter framförandet visorna i ett drömskt och vackert nostalgiskt skimmer, sommarvarmt och ljumna vindar. För det är sovrumspop på det sättet som bara en kassettporta kan åstadkomma. Och nästan alla låtarna är små, små hits. Jag tror jag blir lite kär... Kom och lyssna på Eric's Trip någon gång.

Je T'aime Mon Amour är väl egentligen inte riktigt min grej men konkurrensen var kanske inte så hård den här månaden. Det som gör att jag ändå offrar plats för dem är eposet *Johnny (It's Alright)*. Låtarna innan följer en rätt horribel linje från Håkan H via Jönköping och Klaras till Gullan Bornemark. På *Johnny* däremot lyckas detta trallband göra symfonipop som skulle kunna härledas till Paul McCartney eller något kanske. Fånigt och pompöst på samma gång och för jävla lång. Bland det bästa är tjejen med den kristna vibratostämman i kören, i sammanhanget helt knäppt. Dessutom härligt hemmainspelat med burkiga trummor och överdrivet eko. Sju och en halv minut vardagssurrealism.

Fredrik Eriksson

För Kontakt:

Tiny Well-placed Beep: tiny_well-placed_beep@hotmail.com

Je T'aime Mon Amour: love@jetaimemona-mour.se

Ny skiva 6 december

info och förbeställning på:

tomtrecordings.se

myspace.com/leopoldsw

att kämpa mot samhällets orättvisor i sann rebell- anda. Precis som det ska vara när nitprydda individer med multikolorerade spretiga hårbarr greppar instrument för att plåga livet ur dem.

Petra Sundh

CLARK

Body Riddle

WARP/BORDER

Så länge Richard D James släpper Analord och annat på sin egen etikett Rephlex är förmodligen Warp oerhört glada över att ha Chris Clark kvar ombord. Visserligen har han kapat namnet till Clark, men i övrigt bjuder han på högklassig IDM i samma linje som Aphex Twin. Han kommer inte riktigt upp i samma klass, och han låter heller inte identisk. Det är bara ibland som leksaksmelodierna blir väl influerade av Cornwalls galnaste electronica-skalle. För i övrigt närmast sig Clark mer post-rocksområden. Det har blivit mindre syntigt och mer orkestralt och storslaget svepande. Inte illa alls. Även om han får stå ut med att alltid befinna sig i skuggan av den där Aphex.

Mats Almegård

CRADLE OF FILTH

Thornography

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Nej, nej, nej. Det var min första tanke. Men efter att ha lyssnat igenom *Thornography* ett tiotal gånger finns det ändå många ljusglimtar på det här albumet. Idag är Cradle of Filth omöjliga att förutsäga. Det tyder på mod. Men när ledaren visar djävulhet måste det finnas folk som vågar vara whistleblowers. Och på *Thornography* verkar alla ha trott på Dani Davey fullt ut. På *I Am the Thorn* har Cradle of Filth samma sängeffekt som Marilyn Manson har på *Cryptorchid*. Det är modigt. Det funk

Men i *Temptation* gör de en Heaven 17-cover. Det funk

Men *Thornography* är vacker. Den är så melodisk och genomarbetad att lyssnaren blir bortskämd. Lyssna på de atmosfäriska effekterna i (annars oerhört sega) *Lovesick For Mina* vid 4:15 så fattar ni.

Torbjörn Hallgren

DEPORTEES

Damaged Goods

DOLORES/EMI

Med snyftiga, men ack så effektiva och pampiga, radiohitten *Damaged Goods* som lok hoppas nu norrlänningarna i Deportees att de ska bli minst lika folkkära som när de släppte debutplattan *All Prayed Up* för två år sedan. Då hette kioskvaltersingeln *Arrest Me 'til it Hurts*. Och förutsättningarna är goda till att lyckan ska stå dem bi igen.

För det finns ju ett flertal högkaratiga soul/pop/rock/country-låtar på nya plattan. *Who is Gonna Meet Me* med sina ledsna stråkar och rysningsframkallande sång är en, olycksbådande countrysmygande *Line of Fire* med sina suggestiva kvaliteter en annan. *Missing You*, *Missing Me* är en rak och okomplicerad rocklåt man lätt tar till sig och avslutande *Youngest Man Alive* kryper in under huden från första tonen. Vid dessa tillfällen är Deportees magiska. Men några spår är tyvärr inte lika sugna på att bli spelade. Då blir det nästan lite trädigt. Efter nästa platta kan bandet dock sätta ihop en fantastisk best of...

Gary Landström

DJ SHADOW

The Outsider

ISLAND/UNIVERSAL

Mannen, myten, legenden som enar popfolket med hiphopparna och alla skivgrävares kära förebild. DJ Shadow är ikonen som efter en handfull släppta album nu provar ett nytt grepp. Resultatet är festsprakande, elektronisk hyphy med gäster som Keak Da Sneak, E-40, Q-Tip och David Banner.

Efter ett dimmigt intro sparkar plattans höjdpunkt igång. *This Time (I'm Gonna Try It My Way)* går i sann Shadow-anda med levande trummor och en soulrockig touch. Merparten av de kommande spåren ger sedan garanterat lyssnaren någon av följande reaktioner:

A). Lyssnaren trycker ut skivan och dubbelkollar om detta verkligen är DJ Shadow.

B). Lyssnaren drar en besviken suck och konstaterar att även DJ Shadow kunde påverkas av trender.

C). Lyssnaren är sedan tidigare en hyphy-nörd som nu jublar av lycka.

Min invändning är egentligen inte att DJ Shadow börjat bryta helt ny mark. Experimentet är uppfinningarnas ljuva moder. Det som är uppåt väggarna illa med *The Outsider* är DJ Shadows uppenbara brist på finesse och unikh

Backa bandet och känn efter dina musikrötter DJ Shadow. *The Outsider* är just en out-sider och endast grå utböljning i din diskografi.

Erik Hjortek

EVANESCENCE

The Open Door

WIND UP/SONYBMG

Within Temptation och Nightwish får ursäkt. Herre på täppan-positionen på den kulle märkt symfonisk Svensson-goth behårskas av Evanescence. Föregångaren *Fallen* (2003) har i runda slängar sålt fjorton miljoner ex och Amy Lee med sitt sällskap har nu kommit tillbaka med ännu starkare material. Till sin tredje skiva har texterna fått en något mer positiv prägel, melodierna slipats ytterliggare och Amy Lee sjunger vackrare än någonsin. *The Open Door* är svår att inte tycka om.

Roger Bengtsson

FAD GADGET

A Retrospective in Sound and Vision

MUTE/EMI

Att ge ut Frank Toveys samlade videor och låtar i en box är en kulturgärning nästan lika viktig som att se till att Bibliotekstjänst fungerar. Nja, kanske inte riktigt. Men det är i alla fall en oerhört viktig box som Mute nu släpper för att hylla sin gamle electropoppare som ju dog för några år sedan. Av låtarna på de båda CD-skivorna finns förvisso redan mycket utgivet på best-of-skivor och annanstans, men det finns en del demospår.

Fast det som ändå är mest intressant är den visuella biten. Inte bara för att Fad Gadget alltid var en mycket visuell artist som tidigt förstod att utnyttja livesituationen och att ha extremt snygga promotionbilder (en ung Anton Corbijn hade ju sina fingrar med i det också). Nej. Det är också i hög grad för att det är så mycket som jag tidigare inte sett och för att det är ett tidsdokument samtidigt som det är en berättelse om en kille som alltid gick sin egen väg – för poppig för avantgardet och för avantgardistisk för poplistan. Oerhört bra dokumentär och roliga liveklipp! Ut och köp.

Mats Almegård

FERGIE

The Dutchess

A&M/UNIVERSAL

Trots att musiken på *The Dutchess* är lika äkta som Fergies ansikte och stora läppar gillar jag den faktiskt. Hon och hennes band Black Eyed Peas är kvalificerade populärkulturella ficktjuvar men på denna platta skiter jag i att hon påminner om i princip alla andra soul/r'n'b-sångerskor i branschen – men det är klart, om du är allergisk mot Pink och Beyoncé är det bäst att du håller dig borta.

Förvåningen hos mig själv är alltså majestätisk, *The Dutchess* känns riktigt spännande och inspirerande. Jag hade preppat mig för en rejäl sägning. Istället har jag kul. Vilken grej!

Hållbarheten på låtarna känns dock vara i nivå med ett ordinärt tuggummi. Men det är gott så länge det varar. Sen spottar man ut det.

Gary Landström

GUILLEMOTS

Through the Windowpane

UNIVERSAL

Precis så här bra kan det bli om man sätter samman en brasiliansk gitarrist, en skotsk slagverkare, en kanadensisk basist och en

JAMELIA

Walk With Me

PARLOPHONE/EMI

Kvinnan bakom hiten *Superstar* är tillbaka efter tvåårig tystnad. Precis som sina r'n'b-kollegor Christina Millian och Mariah Carey har hon tagit sin musik vidare och gett den en mer urban approach.

Öppningsspåret och förstasingeln *Something About You* trummar igång en lugn start som stegar till en rockigare tappning av r'n'b-fågeln Jamelia. Det följande spåret *Do Me Right* slår an på en sitar och samarbetspartnern Africa Bambaataa utbrister ett fylligt "Yeeaaah!". Det är disco som ligger närmare tidig Prodigy än nutida Britney Spears.

Den största, och kanske viktigaste skillnaden, mellan Jamelia och Millian/Carey är att förnyelse och urbanitet för Jamelia inte nödvändigtvis betyder hiphop. På *Walk With Me* gästar varken Three 6 Mafia, Snoop eller Nelly. Istället är det skivans ramverk – produktionerna – som fått sig

en fräsch modernisering. Precis som med Christina Aguileras samarbete med DJ Premier lyckas Jamelia behålla sin stil och, i kanske hårda ordalag sagt, sin värdighet.

Tempot och behållningen minskar aningen efter plattans första hälft och alltför Shania Twain-klämmiga *Beware of the Dog* drar ner ner albumets helhet. Men med höjdpunkter som *No Mores* klaviatur, *Ain't a Love's breakbeatkänsla* och *Window Shopping's* skrapiga läte borstas bristerna lätt bort.

Erik Hjortek

MYCKET VÄSEN FÖR INGENTING

[ingenting]

Nytt album 18:e oktober

SPENCER/DICKINSON

Nu släpps äntligen detta grymma samarbete mellan Jon Spencer & North Mississippi Allstars-bröderna. Så här bra har Jon Spencer inte låtit på länge.

BRIGHT EYES

Utvalda Bright Eyes-singlar, one-offs, outgivna spår, samarbeten & covers inspelat mellan 1998 & 2005. Hela den fantastiska Bright Eyes historien.

ALBERT HAMMOND JR.

Stor solodebut med gitarristen och låtskrivaren i The Strokes!

SONIC ORDER OF H.

En veritabel musikalisk käftsmäll av explosiv och genomarbetad musik som både kommer underhålla och få oss att såväl skratta som att gråta.

ERIC BACHMANN

Nytt, strålande, soloalbum. Här får Erics varma röst hjälp av Miranda Browns angeliska körång & Tom Hagermans violin. Ett album som gör hösten & vintern lite lättare att ta sig igenom. Nöjt enkelt.

CERY'S MATTHEWS

Brittiska The Times skriver: "One of those unexpected triumphs of literal thinking in pop". Det säger egentligen det mesta om denna underbara skiva.

MATTIAS ALKBERG BD

MABD är tillbaka med ett nytt kanonalbum "Ditt Hjärta Är En Stjärna". Med 12 starka spår som blandar humor med vemod, ilska med glädje, punk med progg visar MABD att de är ett av landets starkaste lysande stjärnor.

LIVELIHOOD

Det intressantaste nya unga svenska reggaebandet som alla nu tror kommer få sitt genombrott. Släpps 18 oktober.

BRÖDER
MUSIC

dvd

U2

Zoo TV
UNIVERSAL

Som livedokument kanske det inte är det allra starkaste jag sett med Irlands finest. Här finns de låtar du väntar dig från en U2-konsert. Det spektakulära är just att det skedde 1993. Då var detta något helt i hästvåg. Tycker att mycket går förlorat genom att se det på min dator/tv. En livekonsert är svårformad via annat media. Det ska upplevas live helt enkelt. Vad som verkligen sticker ut är skivan med extramaterial man bjuds på.

Under Zoo TV-turnén hade man långt före *Big Brother* och *Robinson* så kallade bekännelserum där allt filmades. Här har man valt att lägga ut vad folk i sin ensamhet säger in i kameran. Och det är fruktansvärt underhållande och skrämmande på samma gång. Mer bonusmaterial är de små "dokumentärerna" om hur det var att göra allt det här. U2 var redan 1993 ett stort band men i och med Zoo TV tog de ännu ett kliv upp.

Per Lundberg GB

NIGHTWISH

End of an Era
SPINEFARM/UNIVERSAL

Visst, Nightwish släpper en live-DVD med deras så viktiga konsert i Helsingfors oktober 2005. Det är en påkostad och professionellt gjord inspelning. Men det är den medföljande dokumentären som är behållningen. Eller rättare sagt, vad som inte tas upp i dokumentären.

Några dagar efter konserten fick sångerskan Tarja sparken. Men allt det där är bortpolerat. På en DVD som släpps låååångt efter att nyheten slog ner hos fansen. Fegt. Att sedan döpa den till *End of an Era* (syftar på Tarjas sista konsert med Nightwish) och dokumentären till *A Day Before Tomorrow* (syftar på tiden med Tarja) gör bortpoleringen märklig. Istället för att visa slutet ända fram på denna Tarja-ära väljer Nightwish att bygga upp dramatiken i dokumentären kring en nedräkning mot – Helsingforskonserten. Wow. Så spännande. Ska de hinna fram till konsertlokalen?

Det finns ändå höjdpunkter, som interna skämt, en speedad Scorpions-trummis och allt tjöt medlemmarna emellan. Och förresten – Tarjas pojkvän/manager Marcelo framställs som världens gulligaste kille. Han håller hennes väska när hon intervjuas i tv. Han ställer inte till bråk när killarna skämtar om att Tarja har förhud mellan tänderna. Att gruppen angav honom som skäl till att Tarja fick sparken ger inte denna DVD fog för.

Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER

Roadrage 2006
ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

En videosamling med Roadrunner-artister, kan det vara något? 24 band radar upp 29 videor, inklusive fyra livespår, från sina senaste studioalbum och då alla kommer från samma bolag bör metalkallarna redan på förhand listat ut att det finns en del hårdhet att hämta. Den stora nackdelen stavs fantasilöshet och efter tionde videon där hormonstinna, våltuerade manliga musiker försöker se tuffa ut är man som tittare smärtsamt övergödd.

Opeth – *The Grand Conjunction*, Khoma – *Medea* och Everytime I Die – *The New Black* ger mig anledning att återkomma men denna lågpris-DVD lär i huvudsak samla damm.

Svaret på min inledande fråga lyder alltså: ja och nej. Vilken av dessa motpoler som får överhanden kommer vara avhängigt av prisbilden.

Roger Bengtsson

engelsk pianist med fullständigt olika referenser... Efter Guillemots spelning på Hultsfreds-festivalen i somras var deras Sverigesuccé definitiv. Första singeln, *Made Up Love Song* #43 sätter ribban och sedan fortsätter energin på skivan bara uppåt, uppåt, uppåt. Även i de allra lugnaste låtarna som *Redwings* är energin så intensiv att det inte går att fokusera på något annat än just musiken. Jag låter helt enkelt telefonen fortsätta ringa. För den som stör under en lyssning av *Through the Windowpane* får helt enkelt skylla sig själv. Jag längtar mig redan galen efter att få se bandet live igen.

Alessandra Johansson Cavallera

HAMMERFALL

Threshold
NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Ett nytt Hammerfall-album men inget nytt under solen. Hammerfall levererar samma musik som de alltid gjort – hårt, catchigt och laddat med fotbollskörer. Härlig hårdrock helt enkelt. Klara höjdpunkter på *Threshold* är *Reign of the Hammer*, *The Fire Burns Forever*, *Rebel Inside* och *Shadow Empire* – men bara för det underbara solot i den sistnämnde. När Hammerfall hemsöker Stockholm och Göteborg borde de låtarna vara givna.

Jag är däremot inte lika förtjust i melodiska *Natural High*. Men det är bandet. Eller skivbolaget. Och det är den låten som representerar albumet i form av förstasingel. Så hav tröst – om ni inte gillar den så behöver ni inte spola Hammerfall för det. *Threshold* är mycket mer än så.

Torbjörn Hallgren

ISON & FILLE

Stolthet
HEMMALAGET/BONNIERAMIGO

Skärholmens ler och långhalm släpper sitt tredje album efter samma tvåårsintervall som tidigare. De är båda ivriga och Ison förklarade tidigare i år entusiastiskt att "texterna är CP och beatsen galna". Debutalbumet *Vår sida av stan* var till stor del klackarna i taket, ren fest och *Fakka ur* blev en signaturmélodi då ölkap-sylerna öppnades. Med sin plats trygga inom den svenska hiphopen kom sedan uppföljaren *Ison & Fille* som visade djupare och stillsammare sidor hos de båda.

Stolthet är en blandning av föregångarna. Ison & Fille är fortfarande söderorternas party-patrull då *Ge mig* i ett snabbt tempo fyller dansgolvet och *Hela dan varje dag* mättar belåtet bilcruisarnas tillbakalutade begär. Men samtidigt finns också det mer tänkvärda i *Flashbacks*, *Vad gör du med ditt liv* och *Hård stad*.

Höjdpunkten på *Stolthet* stavs *Lägg ner ditt vapen* där Ison & Fille ratar våld över runda regaetoner. Även det 80-talsklingande Kaah-samarbetet *Gatukändis* och rövarvisan *Hård stad* hör till albumets finaste stunder där duon skiner till.

Produktionsmässigt har Ison & Fille alltid fungerat bäst i samarbete med Stockholms svar på 9th Wonder – Masse. På *Stolthet* samsas Masses beats med bidrag från bland annat DJ Large, Filthy och Astma och resultatet är ett betydligt bredare sound jämfört med tidigare skivor. Här ligger också det slutgiltiga problemet med skivan; det finns definitivt något för alla, men i och med denna ökade ombytlighet är det också omöjligt att gilla alla spår. Jag saknar den linje och flyt som skulle kunna göra *Stolthet* till ett helgjutet svenskt album.

Erik Hjortek

JANET

20 Y.O.
BLACK DOLL/EMI

Michaels lillasyster firar 20 år i branschen som egen artist med att låta pojkvännen Jermaine Dupri producera en hel del, och han inleder So

Excited med att sampla Herbie Hancocks electro-klassiker *Rockit* efter att Janet i introet sagt att hon under sin karriär tagit upp så många brännande frågor att hon nu bara vill ha kul. Och det har hon säkert, men det har inte jag.

20 Y.O. är nämligen en riktigt seg platta där parhästarna Jimmy Jam och Terry Lewis står för låtarna som Jermaine inte fixar. Men problemet med plattan är ändå att inga spår sticker ut. Allt låter likadant. Modernt och väl-producerat, välfriserat och skrynkelfritt. Soul när den är som mest självutplånande, r'n'b när den raderat bort all karaktär och sexighet – en musikupplevelse så djupt nerpackad att muzak känns inspirerande och nyskapande i jämförelse. Populärkultur så ansiktslyft att inga spår av säart eller identitet står att finna.

Att man blir besviken på Janet's försök att utplåna varje spår av sig själv är ett understatement. Musiken är så ren och desinfikerad att ingen märker när den tonar ut. Kvar finns bara en gnagande känsla av saknad. En saknad större än innan man mötte 20 Y.O.

Gary Landström

JULIETTE AND THE LICKS

Four On the Floor
PLAY IT AGAIN SAM/BORDER

Det är alltid farligt när man ska recensera en filmstjärna som blivit musiker. Man kan sällan släppa personen och koncentrera sig på musiken och i många fall verkar det som om folk säger det innan de ens hört en ton. Men Juliette Lewis har nu bevisat att hon är mer intresserad av musik än film och har talangen att bli tagen på allvar, så för bandets andra platta kan man släppa allt bagage och bara bry sig om hur det låter.

Och det låter bra, riktigt bra, men givetvis hjälper det när självaste Dave Grohl (hur hinner han?) trummar sig igenom hela plattan och drar upp drivet flera nivåer. Men soundet är rätt och har en slapp livekänsla över sig, och Juliettes röst är riktigt bra och passar utmärkt till musiken. Det känns också som att de känner sina begränsningar, så skivan aldrig hinner gå på tomgång utan slutar efter 33 minuter. Vilket är exakt vad en rak och rå rockplatta ska göra. Det här var en riktigt skojig överraskning.

Mathias Skeppstedt

KELIS

Kelis Was Here
LAFACE/EMI

Kelis har flyttat från Neptunes-bolaget Star Trak och använder sig på nya plattan istället av producenter som Will.I.Am, Raphael Saadiq, Cool & Dre, Cee-Lo Green, Scott Storch (som bidrar med syntfeta *Trilogy*) och svenskarna Bloodshy and Avant och Max Martin. Pojkvännen Nas dyker också upp vid micken på *Blindfold Me* utan att göra intryck, en gigantisk besvikelse för oss som hyllat honom. En del är således nytt men ändå på något sätt välbekant.

Expressiva Kelis får ändå på *Kelis Was Here* ihop ett par schyssta spår, *Bossy* med Too \$hort är skönt knixig och uppspeedade Spragga Benz-samarbetet *Fire* lyfter sig också över medel. Och eftersom Cee-Lo är ett musikaliskt geni med gudasmekt vindpipa kan *Lil Star* heller inte misslyckas, och operalexperimentet *Like You* känns faktiskt mest kul trots att det skulle kunna haverera totalt. Men efter detta konstaterande blir materialet mer anonymt. Det puttrar på utan att man märker att nya låtar kommer och går. Dessutom är plattan nästan 80 minuter lång vilket säkert är en anledning till det ljumma slutomdömet. Hade hon gjort ett koncentrat av detta på 45 minuter så hade plattan fått högsta betyg!

Gary Landström

JONNY KOCK

Fejd
FASHIONPOLICE RECORDS

Fastän *Fejd* till stor del är akustisk så är den ändå en väldigt tung platta. Tunga akustiska gitarrer. En fet ljudbild.

Pop och rock på svenska är stark just nu. Mycket på grund av att band som Jonny Kock finns. Med egensinnighet och en alldeles lagom del mainstream så går det hem i de röda stugorna också. Texterna är hämtade ur Jonnys vardag. Funderingar över vad Keanu Reeves gör eller huruvida du ska få ett krig eller inte. *Fejd* gör mig inte besviken. Inte heller blir jag besviken på att de gör en egen version av Neil Youngs *Heart of Gold* och döpt den till *Supermandräkt*. Och kanske så är inledande *Jagdanpanther* en av årets bästa låtar.

Ett faktum är att Jonny Kock borde spela på min begravning. Det skulle bli den bästa festen du någonsin varit på. Ska kolla med dem om 40 år och se vad de håller på med då.

Per Lundberg GB

JIM LAUDERDALE

Country Super Hits Vol. One
Bluegrass

YEP ROC/BORDER

Amerikanen Jim Lauderdale har aldrig sålt särskilt många skivor. Däremot har han hjälpt till att föra fram americanan genom en rad plattor i olika jordnära genrer samtidigt som stjärnor som George Strait, Vince Gill och George Jones spelat in hans låtar. När Lauderdale nu är på hugget igen är det med två album på samma gång. Titeln *Country Super Hits Vol. One* är förstas en ironisk blinkning mot Nashvilles säljande sound vilket Lauderdale inte är en del av. Istället går han tillbaka till 80-talet och gör uppriktigt honky tonk och smårockig country med blödande steelgitarrer, sorgsna fioler och twangiga elgitarrer. Det är rappt och effektivt, låtarna är högklassiga och soundet helt rätt.

Samma lovord kan också användas om syskonalbumet *Bluegrass*. Det verkar nämligen som om Lauderdale kan ge sig på vilken roots-genre som helst och samtidigt vara trovärdig och skriva strålände låtar. Här har han satt ihop ett starkt material som perfekt passar den traditionella bluegrassens dräkt och låter musiken formas av klassiska instrument som dobro, mandolin, banjo och fiol. Låt vara att Lauderdale's röst passar bäst för country och att han kanske inte tillför bluegrass-genren någonting nytt – men det tar han igen på inlevelse och ett kompromisslöst uttryck. Jim Lauderdale har gjort två jättebra skivor.

Robert Lagerström

SHAWN LEE

Soul Visa
PLAYGROUND

Shawn Lee har inte bara producerat och mixat albumet utan spelar också alla instrumenten. Han har dessutom en sjuk snygg röst, med en grym falsett. Och tio fullträffar till låtar, av tio. Köp skivan med andra ord! *Soul Visa* är ganska svärdefinierad. Ibland får jag vibbar från gamla Prince-plattor, i vissa låtar förfluttas jag tillbaka till en av de bästa konserterna jag någonsin varit på – Lenny Kravitz i Globen 2002. Det är både rockigt och funkigt, precis som Lenny Kravitz och jag får samma varma känsla inombords. Men där får nog jämförelserna sluta för att göra Shawn Lee någon rättvisa. För han har ändå ett eget, annorlunda sound. Som är riktigt riktigt bra.

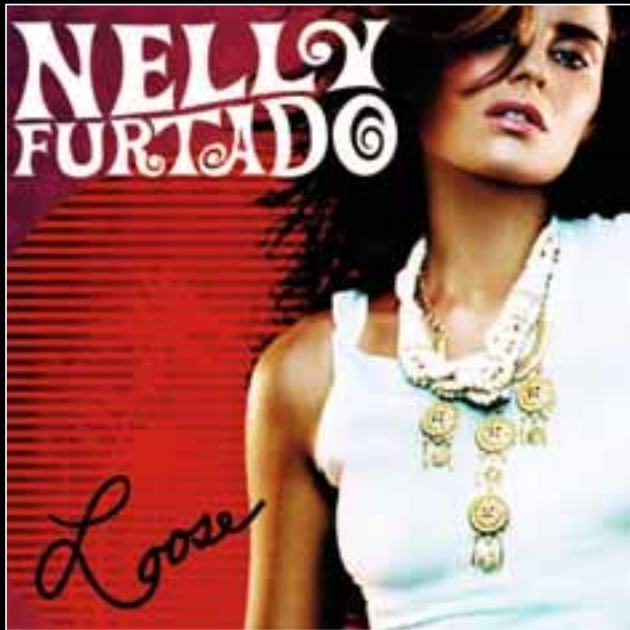
Sara Thorstensson

THE LOST PATROL BAND

Automatic
BURNING HEART/BONNIERAMIGO

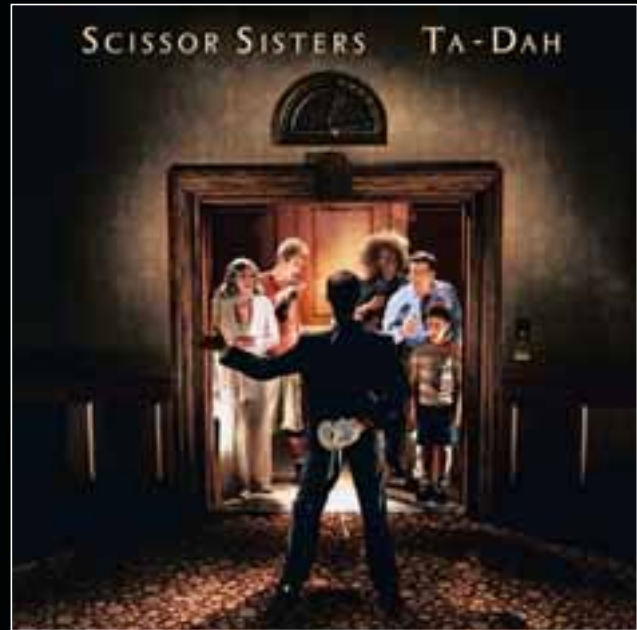
Med plattan i powerpopmattan färdas Dennis Lyxzén och kompani genom ännu en platta

LJUSGLIMTAR I HÖSTMÖRKRET!

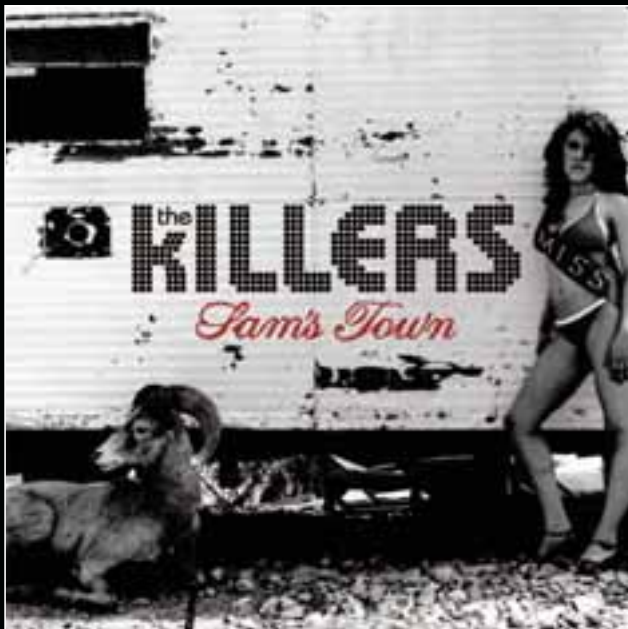
Nelly Furtado • Loose

Ett av årets mest kritikerrosade album. Innehåller hitsingeln "Maneater" och nya singeln "Promiscuous".

Scissor Sisters • Ta-Dah

Innehåller jättehiten "I Don't Feel Like Dancin'" samt ett flertal kommande hits !

The Killers • Sam's Town

Nya albumet innehåller "When You Were Young", världens bästa låt just nu !

Fergie • The Dutchess

Innehåller hitsingeln "London Bridge" och nya singeln "Fergalicious". Albumet gästas av bl.a. will.i.am och Ludacris.

10 NOV
 på Brew House
 ålder: 18
 18-02

Justine Electra (DE)
Mika Miko (US)
Maia Hirasawa
Mapei
Otur

film/konst/poesi
performance
dans/foto

LADYGONG
DOZEFEST
 www.ladygong.se
 groove

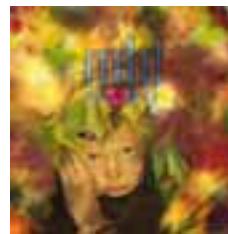
Förköp 150kr (180kr) Fästerviksbiljetter

KULTURUNGDOM PRESENTERAR K-MERKT VOL. 2

www.kulturungdom.se

18 oktober
HENRIKSBERG
Göteborg

med okomplicerad och odstad punk fylld av charmiga melodier som mest påminner mig om KSMB. Smart punk i rockdräkt som inte behöver spänna musklerna till bristningsgräns för att få lyssnaren att hänga med.

Dussinet fullt av låtar nedstrippade och komprimerade till ett koncentrat av vad man bör åstadkomma med klassiska bas/trummor/gitarr/sång-sättningen. Och den explicita revolutionspropagandan är något nedtonad för att vara Dennis, vilket gör *Automatic* lättillgänglig även om den samtidigt blir lättviktigare. Men rock är faktiskt till stor del underhållning.

Bästa spår är spattiga *Little Obsession*, *City of Dead* med sin bitterhet i texten, härligt refrängstarka *Doesn't Matter* och *Fuckin Dead* där Dennis ser bakåt ("But some things are dead/And that's the way it ought to be") och framåt ("Go ahead and start your own band"). Och snart är det ju dags för The (International) Noise Conspiracy att göra ny platta...

Gary Landström

MABD

Ditt hjärta är en stjärna

A WEST SIDE FABRICATION/BORDER

Någon gång i mitt liv så ska jag åter bo vid en grusväg. En sån där grusväg som slingrar sig sexigt in igenom skogen förbi små hus med skällande hundar och träiga gummor. Där ska jag sitta nere vid mjölkbryggan och postlådan och lyssna på MABD och känna mig mer levande än någonsin.

För *Ditt hjärta är en stjärna* är precis så där lagom nostalgisk. Alldeles för stadig för att ramlar omkull bredvid fulla Ulf Lundell-fans och alldeles lagom kokett för att få sitta med i sofforna istället för tärögda Springsteen-anhängare. Här är ditt liv sjunger Matti med Jonas Kullhammars sax bröländ i bakgrunden, då står tiden stilla. Och ångesttyngda *Nere på parkeringen* måste vara hämtad från Lars Noréns anteckningsbok. Och allt är förstås underbart vackert, trots att det stundtals låter svart så glimrar Matti Alkbergs texter som norrsken. Jari Haapalainen har producerat ännu ett mästerverk från Luleås nästbästa band genom tiderna. Bäst? Breach såklart!

Per Lundberg GB

THE MARTIAL ARTS

Your Sinclair

GROOVER/BONNIERAMIGO

Varför The Martial Arts ger ut sin debut på ett litet svenskt indiebolag? För att det var Groover som hittade Paul Kelly först, så klart, och la vantarna på hans oborstad huvud i början av 2000-talet. Sedan dess har Kelly expanderat till en hel Glasgow-kvartett. Ett grabbgång med glada dagar som botar måndagstristessen med låtskrivande, ser jag framför mig. Som gör powerpop med de givna ingredienserna brittisk 60-talsretro, skramliga gitarrer och mycket pojkattityd. Och är ovanligt grymma på det. Som charmar med gjutna melodier och ett oemotståndligt driv från första stund – *Murry & Audree*.

I mötet med gladkraftpophits börjar jag tvivla på hållbarhet och leta bäst-före-datum, vilket är onödigt. Man tackar inte nej till en energiinjektion.

Matilda Gustavsson

JAMES MORRISON

Undiscovered

POLYDOR/UNIVERSAL

James Morrison tackade nej till en filmroll i Hollywood för att kunna koncentrera sig på musiken. Vilken tur, för han hamnade direkt etta på albumlistan i Storbritannien. Och det med all rätt. Det här är en perfekt höstplatta. Är man lite deppig kan man deppa mera. Eller bli glad. Fast mest glad.

James har en grymt skön röst, lite raspig, soulig och jazzig. Den påminner om Jamie Cullums röst men är mer lågmäld. Trots att det är förstämsta stråkararrangemang och stundtals nästan pampigt blir det aldrig pompöst, förmodligen för att skivan i övrigt är ganska avskalad.

Singeln *You Give Me Something* är en vacker låt, precis som hela skivan. Det finns nog inget bättre ord att beskriva den på, vackert är vad det är.

Sara Thorstensson

JOANNA NEWSOM

Ys

DRAG CITY/BORDER

Fem låtar på 55 minuter. Jobbigt? Nej. Underbart? Ja. Joanna Newsoms nya är inspelad av Steve Albini och mixad av Jim O'Rourke och Bill Callahan (Smog) gästar på ett spår. Både på Accelerator förra året och på första skivan tyckte jag att det var lite för spralligt, lite för barnsligt och lite för mycket spelande på den stora charm Joanna Newsom bevisligen har. Men nu funkallt. Den filmiska känslan finns med genom skivan och det blir verkligen aldrig tråkigt att lyssna på hennes ljusa, kaxiga röst eller harporna, stråkarna och flöjterna. Det är mjukt men dynamiskt och skivan lever hela tiden, det går liksom inte att tappa koncentrationen. Så fångslande är Ys.

Martin Röshammar

PAJO

1968

DRAG CITY/BORDER

David Pajo har lirar med Tortoise, Royal Trux, Slint och Zwan men har även gett ut solo-plattor under olika namn som Papa M, Aerial M och – sedan förra årets självbetitlade album som – Pajo. David Pajo har ändå gått mig helt förbi, vilket jag med 1968 (vilket även är året han föddes) i lurarna bara kan beklaga.

Plattan inleds med en mörk väldigt vacker folkvisa där den frågvisse Pajo får veta att den som knacker på dörren är djävulen och det som släpas över golvet är hans egna döda kropp (*Who's That Knocking*). I *Cyclone Eye* fortsätter det morbida. En kille har blivit inläst i källaren med en pistol mot tinningen och det förövaren säger till sitt försvar är: "I was born like this I had no choice/I'm the luckiest man alive". Allt detta ackompanjerat av en akustiskt gitarr och vackra stråkar. Pajos halvt viskande sång påminner ibland om Elliott Smith, för att i nästa låt istället låta som Slowdives Neil Halstead, eller i *Walk Through the Dark* som (åtminstone ena halvan av) Simon & Garfunkel. Här finns även en upptempocover på *Let it Be Me* med munspel istället för småttande stråkar. Inte alls tokigt. Jag tror det är en bra idé att lägga namnet David Pajo på minnet.

Annica Henriksson

THE PLAN

Walk for Gold

RAZZIA/BONNIERAMIGO

The Plans tredje skiva är den mest ödmjuka de gjort. Kanske har det att göra med att bandet, som bestod av fyra medlemmar, sedan blev två och nu bara består av en: sångaren och låtskrivaren Theodor Jensen.

Kanske har det också att göra med att Jari Haapalainen varit med och producerat och hjälpt Theodor att till slut hitta sin plan. För här bevisas det verkligen att The Plan är, och alltid har varit, Theodors projekt. Det känns också som att det är hit han hela tiden velat komma. Som att han nu hittat målet med sin musik.

Skivan är, beaktat, en förlängning av *Embrace Me Beauty* men där den saknade en kärna och något som stod ut, ersätts det, på *Walk for Gold*, av en ton av just ödmjukhet och kärlek inför musiken som skapats. Det

Vi hjälper er med

• **CD/DVD duplicering**

• **förpackningar**

• **trycksaker**

• **rådgivning**

• **grafisk design**

tel 08-545 706 70
 www.cmmgroup.se
 Torshamnsgatan 39
 box 1017, 164 40 Kista

CMM GROUP

- CD and DVD duplication services

kommer aldrig komma en ny *Mon Amour* (även om *Walk for Gold* med sin eufori och energi gör sitt bästa för att hamna i samma klass) och detta har Theodor insett. Nu väntar han bara på att hans publik också ska inse det. Och uppskatta det där andra.

Som består av ett The Plan som på debuten gjorde låtar som *Daybreak* och *The Days Just Glide in*, och som på denna skiva gör *Ruthless Eyes*, *Bus* och *Mess*. Det är de låtarna som glider fram och berättar historier i en svävande promenadtakt. Bekymmerslösa, självklara och starka. Sedan kommer det alltid att finnas sådana spår som vacklar fram på lite svagare ben och inte fastnar förrän man verkligen anstränger sig. Melodier som, endast ackompanjerade av en sorgsam gitarr, nästan kryper fram och inte gör så mycket väsen av sig. Men det gör inte så mycket när helheten är så fin som den är här.

Linda Hansson

PUEBLO

Darkness Keeps On Rising

TRUCKLAND MUSIC

Tona ner all belysning i rummet. När den enda befintliga ljuskällan kommer från gatljusen eller neonskyltarna utanför känns det naturligt att sätta sig i ett hörn och dra knäna intill kroppen och krama hårt. Märk hur du börjar andas snabbare och att tankarna mörknar då du tänker på livet, kärleken och allt annat som bara är ämnat att misslyckas. När du nu känner dig som lägst är det dags att sträcka ut benen, dra ett riktigt djupt andetag och släpp sakta ut. De asfaltslukande, betongtungta känslorna som bara sekunder innan dragit ner dig i ett bottenlöst hål börjar ömsom luckras upp för varje friskt andetag som insups.

Med en uppsättning på tre personer stämmer den Stockholmsbaserade ensemblen sina instrument och med mörkret som inspiration tänder de vecken. De sorgbundna texterna griper förtvivlat efter tröst, då de omsorgsfullt lämnar läpparna på Patrik Johansson Bay. Kombinationen av ord och musik skapar en ljusning i tillvaron då de mjukt kolliderar. Gitarrer, stråkar, piano, trummor och bas slår an sina toner och klingar skönt på ett Rolling Stones *Paint it Black*-möter Ed Harcourt- och Simon och Garfunkel-vis.

Lägg Pueblo på minnet, för med ett debutalbum som detta har de framtiden för sig och de ryggar inte från att sympatisera med dig när höstdepressionen slår in.

Samuel Olsson

NINA RAMSBY & MARTIN HEDEROS

Jazzen

BONNIERAMIGO

Jag brukar mässa om det där med att göra covers med hjärtat och inte med hjärnan. Att det inte är något fel på att tolka andras låtar, bara man på något sätt gör låten till sin egen. Martin Hederos och kumpanen Mattias Hellberg lyckades utmärkt med det många gånger om. När The Soundtrack of Our Lives-organisten Martin Hederos samarbetade med Nina Ramsby härom året var jag däremot inte helt övertygad om storheten. Men jag är mäktigt imponerad av *Jazzen* och inte minst Nina Ramsbys försiktiga, självutlämnande sätt att sjunga på. De två tolkar Duke Ellington, Gershwin och Nina Simone men också Michael McDonald och Stina Nordenstam och det görs med så mycket hjärta men också hjärna att jag inte kan låta bli att tycka att självsäkerheten, det modiga tilltalet och den filmiska känslan gör det här till en närmast omistlig skiva för hösten 2006.

Martin Röshammar

THE RAPTURE

Pieces of the People We Love

MERCURY/UNIVERSAL

The Rapture ångar på som vanligt. En stor dos New York-new wave från 70/80-talet, typ Talking Heads. En annan dos uppdaterade rytmer och digitala ljud. En portion genomträngande Luke Jenner-sång som i bästa fall påminner lite om David Byrne, i sämsta bara låter trist. The Rapture glömmer bort att vara egna, att ha starka låtar (satsar i stället på post-punk-funket fullt ut) och att inte vara så ängsligt besatta av sitt sound. Nej, lyssna på Talking Heads istället. *Remain in Light* är fortfarande mildt bättre än denna bleka kopia.

Mats Almegård

RED SPAROWES

Every Red Heart Shines Towards the Red Sun

BORDER

Ursäktat jag tar i men här har ni årets platta. Red Sparowes andra är mer fokuserad och har mörkare utveckling än på debuten *At the Soundless Dawn*. Och med medlemmar från Isis och Neurosis – hur kan det misslyckas?

Det är pompöst, vackert, hårt och helt instrumentalt, en slags postrocksversion av vad Isis och Neurosis håller på med i vanliga fall doppad i lite indiepop. Den tio minuter långa (och håll i ner nu, den här titeln är inte att leka med) *Like the Howling Glory of the Darkest Winds, This Voice Was Thunderous and the Words Holy, Tangling Their Way Around Our Hearts and Clutching Our Innocent Awe* är så vacker att det gör ont och samtidigt så kompromisslös och hypnotisk att man glömer både tid och rum.

För en gångs skull så har ett band skapat en total enhet, allting är genomtänkt och fungerar, musik, titlar, omslag, allt hänger ihop och allt är ett steg i upplevelsen. Det här är en skiva som jag inte kan sluta lyssna på och som jag knappt kan vänta på att få höra live. Och ni som inte vet vad jag pratar om, tänk Godspeed! You Black Emperor i en batalj om världsherraväldet med Explosions In The Sky medan Mogwai sitter på avbytbarbänken och dricker Jägermeister.

Just nu är Red Sparowes det intressantaste band som finns! Åh va fan, vi drar en titel till: *And by Our Own Hand Did Every Last Bird Lie Silent in Their Puddles, the Air Barren of Song as the Clouds Drifted Away. For Killing Their Greatest Enemy, the Locusts Noisily Thanked Us and Turned Their Laws Towards Our Crops, Swallowing Our Greed Whole*. Sug på den!

Mathias Skeppstedt

PETE ROCK

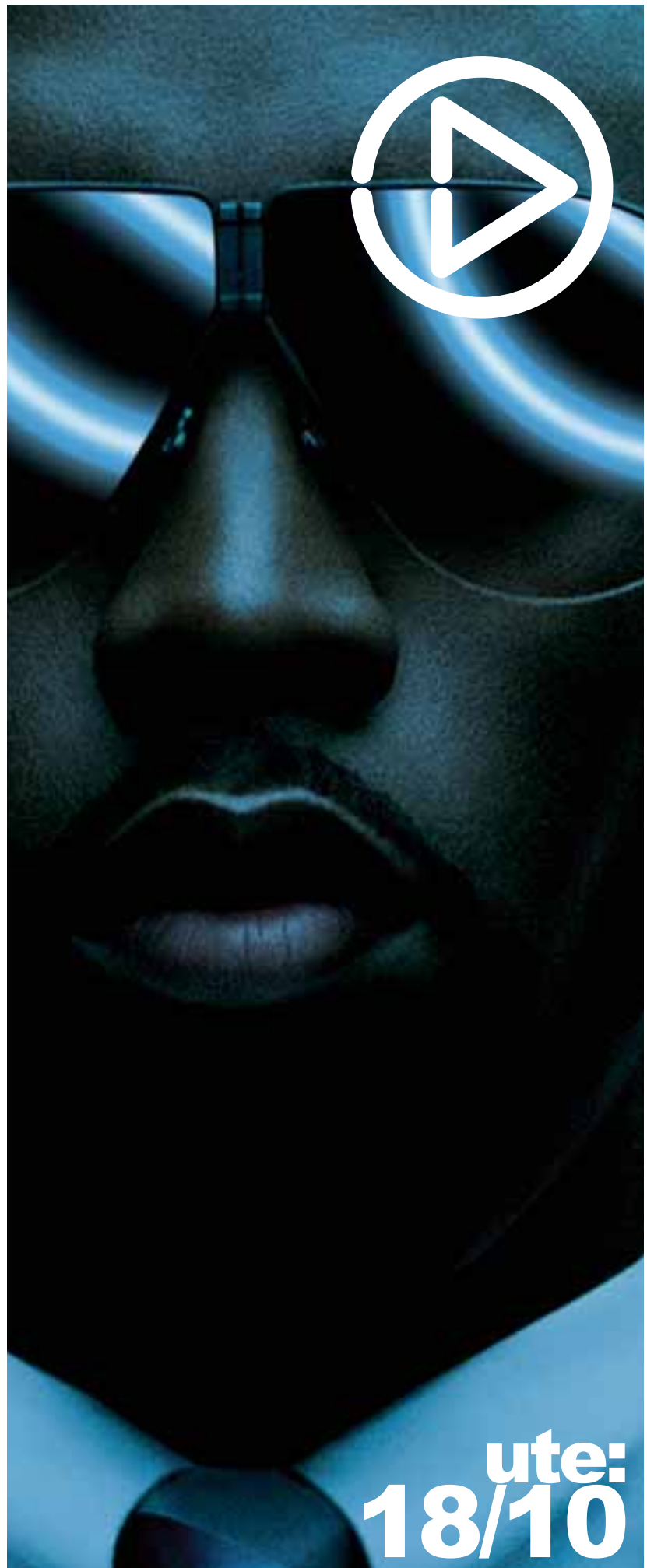
Underground Classics

RAPSTER/PLAYGROUND

Efterlängtrade Pete Rock är tillbaka. Äntligen! Fick tag på hans solodebut *Soul Survivor* från -98 för ett tag sedan och har varit nyfiken på att få höra mer ever since. *Underground Classics* är en skiva full med sköna beats, framförallt med klassiska beats. Varken beats eller lyrik känns särskilt 2006 och det gör absolut inget, för hiphop har enligt mig alltid varit bättre förr. Och du hör snabbt att det är gamla rävar som ligger bakom musiken. Precis som när Pete Rock agerade producent och stämplade sitt karakteristiska varumärke på produktioner med Notorious B.I.G., Public Enemy, Nas och Run DMC har han nu släppt en skiva med samma stuk.

Lyssna på sköna *Collectors Item* eller *Whatcha Say* och njut av musik som låter exakt som den ska. Jag gillar skivan! Nästan tidlös.

Therese Ahlberg

ute:
18/10

www.pdiddy.se

bok

MICHKA ASSAYAS

Bono i samtal med Michka Assayas
DAMM/EGMONT

Jag är glad att jag läser den här boken nu och inte för 20 år sedan. Då hade jag aldrig förstätt. Då var jag helt upptagen av Bono och U2:s stjärnstatus.

Michka Assayas är en fransk journalist som hängt med, eller snarare befunnit sig i närheten av, Bono och U2 sedan början av 80-talet. Boken handlar alltså om Bono. Om att bilda band. Om att växa upp utan mor. Om framgång och motgång. Lite psykoanalys, eller som författaren själv uttrycker det, ett polisförhör. Boken är skriven under tre år och är mer en enda lång intervju. Ett formspråk som verkligen tilltalar mig. Michka Assayas kommer väldigt nära personen Bono även om det är artisen Bono som har högsta rösten.

Mest intressant är ändå Bonos engagemang i bekämpandet av Aids och schysstare handelsavtal för afrikanska länder. Mycket av boken handlar just om detta. Att engagera sig och stå upp. *Bono i samtal med Michka Assayas* handlar inte om hur *The Unforgettable Fire* spelades in, även om jag personligen skulle ha älskat just ett sånt kapitel. Efter 322 sidor har jag en annan bild av Bono. En bild av en god make, bra far, skön polare och en person med stark gudstro och ännu starkare tro på förmågan att saker vid första anblicken kan te sig omöjliga men skam den som ger sig.

Per Lundberg GB

BENGT ERIKSSON,
MIA GERDIN,
STEFAN WERME LIN
99 Progglattor
ALFABETA FÖRLAG

En del böcker kan man bara inte sluta läsa; en del genererar så mycket mer än bara en läsoplevelse, kan generera en lust att återvända eller nyupptäcka saker man trodde man var klar med, saker man trodde man inte längre såg som relevant. *99 Progglattor* är en sån bok. Egentligen redan när man ser författarnas namn och vet att det är en bok som behandlar just det titeln säger vet i alla fall jag att jag inte kommer undan.

Syftet med att skriva om progglattor var att samla ett antal som sammantaget bäst kunde beskriva och förklara hela fenomenet. Även om det finns problem med avgränsningar både tids- och genremässigt känns resultatet helgjutet. Här finns texter om proggens ikonplattor, om de som kom i bakvattnet med tiden, om de som borde vara mer uppmärksammade, om de som, ofta med all rätt, fallit i glömska. Huvudsaken att de bidrar till bilden av proggens tidevarv. Här finns självklarheter som Nationalteatern och Hoola via favoriter som Jöjje Wadenius och Fläsket Brinner till överraskningar som Kapten Zoom. Allt beskrivet utifrån sin kontext, ofta med personliga reflektioner från författaren (de har skrivit om 33 plattor var, och om en platta gemensamt, alltså egentligen 100 progglattor – alltså 33 1/3 platta var, sånt värmer ett gammalt LP-hjärta). De avslutande blänkarna om vad gruppmemmar och artister gör idag och om plattan finns på CD eller ej är oömbärlig information när man sjunkit in i boken. För det gör man. Och man kommer inte upp, även om man skulle vilja.

Magnus Sjöberg

SCISSOR SISTERS

Ta-Dah
POLYDOR/UNIVERSAL

Med sin glimmande och glammande discobrygd byggd på Queen, Elton John, Bee Gees och vaudeville/krogshowutspel leder Scissor Sisters Robbie Williams-artisteriligan på poäng. Bandets väldigt brittiska popmusik kryddas med dansande klavaturer, pipig sång och plastfunkigt sväng som gjort för kvällar på regnbågsklubbar och lössläppta personalfester. Emellanåt känns *Ta-Dah* inspirerande och precis så uppknäppt och frisynt man själv önskar vara, som i inledande *I Don't Feel Like Dancin'*, men långa stunder blir det manierade uttrycket och låtarnas flaxande bara påfrestande, som om låtarna var tillverkade av teflon. Inte en enda melodi har fastnat trots flertalet lyssningar. Men det spelar väl egentligen ingen roll, när Scissor Sisters ekar på en klubb gissar jag att man är tillräckligt snivvinnig för att känna att benen börjar röra sig till takten.

Gary Landström

SOUTH

Adventures in the Underground Journey to the Stars
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Det är något magiskt och storslaget över Souths popmusik. Kanske för att jag hör en del The Church. Det i kombination med fantastiska låtar som behöver tid att gro i ens undermedvetna. Men om man gör det enkelt för sig, så för det första: ett band med ett så kort och koncist namn kan ju inte vara annat än bra. En platta med en sån här titel måste också vara skitbra. Engelska South är en trio som gör grym musik. Så är det bara.

Per Lundberg GB

STONEGARD

From Dusk Till Doom
BELLS GO CLANG/BONNIERAMIGO

Att ansela på den särdeles coola filmskaparen Tarantino är en god start. Då *From Dusk Till Dawn* endast hamnar snäppet under *Pulp Fiction* på sevärdhetslistan vill man säkert lyssna på ett gäng Oslo-boende hardrockers som enligt pressreleasen beskrivs i termer av Tool möter The Haunted. Skivbolagssnack kan det vara lite hur som helst med men åtminstone i detta fall finns fog för lovorden och Stonegard har alla möjligheter att slå sig fram på den internationella metalscenen trots att de inte anammat det gängse norska pandasminkmörkret. Oavsett hur det kommer att gå kommersiellt har de en nyttillkommen beundrare i undertecknad som tycker de gör riktigt bra ifrån sig.

Roger Bengtsson

STRIP MUSIC

Hollywood & Wolfman
PLAYGROUND

Strip Musics nya skiva är en kollektiv seger. Här är varje liten beståndsdel jätteviktig. Allt från syntens ljud till Henric de la Cours sätt att uttala sugar and lime. Men framför allt är *Hollywood & Wolfman* en producentseger. Heikki Kiviho har producerat detta svenska mästerverk. Han har gjort det med ena benet i det bästa av 80-talet. U2, The Sound och Chameleons värme ligger ömt över hela ljudbilden. Sakrala körer och underbara gitarrer. Det andra benet pekar mot framtiden. Tidlösheten. Något som inte går att sätta fingret på. Kanske är det Strip Musics låtar. Kanske något annat ovidkommande i det stora hela. Vad som är viktigt är att ett litet svenskt band gör en enormt stor platta som kommer att hålla i många år.

Per Lundberg GB

SWAN LAKE

Beast Moans
JAGAGUWAR/BORDER

I vissa kretsar är det här riktigt stort. Daniel Bejar från Destroyer och New Pornographers, Spencer Krug från Wolf Parade och Sunset Rubdown och Carey Mercer från Frog Eyes går ihop och bildar Swan Lake. Och det är tokigt, storslaget, berg-och-dalbane-aktigt och gör att man nitas fast vid varje låt.

Det går bara inte att sätta en genrebeteckning på det här som ibland vagt, vagt påminner om alt-country och som ibland luktar lite Mercury Rev men som mest är lekfullt, ljudspäckat och fantasieggande. Jag älskar *Beast Moans*.

Martin Röshammar

ANNA TERNHEIM

Separation Road
UNIVERSAL

Efter MP3-spelaren måste Anna Ternheim ha varit årets julklass 2004 – liksom Jozé González 2003 – och lyst upp i tusentals svenska stugor och hjärtan. Ternheim hyllades av kollegorna, sålde guld till svenska folket och förenade indieffickor med deras mammar.

Självklart står vi inför en höst när Anna släpper uppföljare och slår på stort, bokstavigt talat. Ambitionen att med *Separation Road* "låta riktigt pampig" ses i stråkarrangemang och rymligare ljudbild. Inledande *Intro* är filmiska Transsylvanien-stråkar och skräckfilmsromantik smyer sig in i ödesmättade låtar som *Lover's Dream* och *One to Blame*. *Girls Laying Down*, med dramatiskt pianohammande i verserna och pampig refräng, är en given förstasingel.

Precis som titeln indikerar är det relationer och separationer som avhandlas – *Such a Lonely Soul* andas smärtsamt otrohet och *Tribute to Linn* sörjer en förlorad vän. Ibland tänker jag cyniska tankar om Anna och folkligheten. Om hur hon enligt gamla framgångsrecept lyckas vara lättillgänglig och ändå behålla image som svår. Men för det mesta tänker jag att Anna gjort en utmärkt uppföljare. Med större fokus och starkare helhet än debuten – som ger folket vad folket vill ha. Och behöver inför hösten 2006.

Matilda Gustavsson

TINGSEK

World of its Own
V2/BONNIERAMIGO

Det har gått ett år sedan Magnus släppte sitt rosade självbetitlade debutalbum. Södra Sandby-pågen som inte olik de flesta musikintresserade tonåringar tidigt började spela och lättja till personliga favoritdängor för att sedan starta ett gäng olika bandkonstellationer. Utvecklingen ledde till ett otal möjligheter där det ibland krävdes en veckas varsel för att lära sig att behärska pedal steel då Loosegoats behövde inslaget i sin turnérepertoar. Det var bara en milstolpe till kommande erfarenheter som snyggt präntas ner i hans livsbok för att en dag kunna imponera kommande generationer Tingsek.

Att nu återkomma ett år efter det redan tidigare nämna albumet kräver mod och självförtroende vilket är något som denna skåning utan tvekan besitter. Än en gång har han samlat ihop sina vänner från Kamraterna, Damn! och andra namnkunniga. Med alla samlade har han öppnat upp dörren till sin skaparverkstad och

UNLEASHED

Midvinterblot
STEAMHAMMER/PLAYGROUND

Stabil dödsmetall som levererar. Så kan du sammanfatta Unleasheds *Midvinterblot*, där titelspåret är bland de bästa.

Unleashed är idag så himla mycket bättre än för femton år sen. Logiskt kanske, men inte alls en självklarhet. De visar upp tekniska riff och trumspel som håller hög klass. Dessutom har bandet klara, lättillgängliga refränger. Perfekta låtar för publiken att sjunga med i under kommande turné.

Visst finns det tråkigheter, som *Triumph or Genocide*, men så blir det med ett 15-låtars album. Unleashed har trots allt lyckats svetta fram ett renodlat dödsmetallalbum som borde kunna göra bandnamnet ännu mer känt.

Torbjörn Hallgren

ZION I & THE GROUCH

Heroes in the City of Dope
OM/BORDER

Har du tur hittar du två, max tre bra låtar på en platta. Men killarna från Bay Area, Zion I och Living Legends frontman The Grouch har lyckats skapa ett album som håller intresset vid liv 15 spår igenom. Samarbetet mellan dessa två west coast-hiphoppare är smart. De representerar olika stilar som tillsammans synkas bra och levererar ett välpackat innehåll med substans som lutar mer åt triphop än hiphop med influenser från trance, drum'n'bass, och reggae.

Current Affairs handlar om att vi ska strunta i sensationsnyheter och massmedia. *Trigger* handlar om mänskliga rättigheter och säkerhet. På *Hit Em* bevisar duon att de inte bara kan undergroundhiphop. *Trains and Planes* handlar om att vara vilse i världen och det är denna låt jag spelat mest. Oh så rätt budskap – jag håller verkligen med Zion I! Chali 2na från Jurassic 5 gästas på häftiga *Too Much* och på *Make You Fly* gästas sångaren Eshtero. Tänk wow, tänk nytt, tänk inte alls. Bara njut!

Therese Ahlberg

Fler recensioner:
www.groove.se

presenterat skisser med gränslös potential som de sedan tillsammans gjort verklig.

Redan då första tonen slås på öppnings-spåret *Good Way of Life* där vi bjuds på en duett med Emmi, kan du känna en rysning som följer med genom den timmeslånga resan som väntar. Personligen måste jag höja upp tolkningen av Depeche Modes *Shake the Disease*, där han likt Johnny Cash visar att en låt inte måste fastna i en särskild genre.

Spänn fast dig och bered dig på en resa in i denna vita mans självfyllda sånger och lyssna noga så kan du trots hans ljusa hy höra rytmen från ett bastant afrohjärta.

Samuel Olsson

Europe
Secret Society.

CD **189:-**

Hammerfall
Threshold.

CD **189:-**

**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priserna gäller t o m 4/11 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

THE MELIGROVE BAND
"PLANETS CONSPIRE"
 (11/10)

Meligrove Band kommer från Kanada, men till skillnad från många av sina landsmän så ägnar de inte sig fullt ut åt indie-pop utan har den goda smaken att blanda det bästa från pop-världen med det bästa från rock-världen och göra något alldeles eget av detta.

ISOBEL CAMPBELL
"MILK WHITE SHEETS"
 (18/10)

F.d Belle And Sebastian medlemmen Isobel Campbell hade tidigare i år stor succé med skivan "Ballad Of The Broken Seas" som hon gjorde tillsammans med Mark Lanegan. När det nu är dags för en skiva helt i eget namn är det mer folkmusik och mindre pop men fortrfarande lika briljant.

THE JAI-ALAI SAVANT
"SCARLETT JOHANSSON WHY DON'T YOU LOVE ME"-EP
 (18/10)

Suverän rock blandat med lite dub. Årets coolaste titel? Fullängdare i början på nästa år. Missa inte dessa exklusiva spår. Live i Sverige i början på december.

MIDLAKE
"THE TRIALS OF VAN OCCUPANTHER"-LIMITED VERSION
 (18/10)

Av många ansedd som årets bästa platta, innehåller singlarna "Roscoe" och "Head Home". Efter en bejublad förbandsturné till Flaming Lips och ett antal utsälda egna spelningar så släpps nu en limiterad upplaga med 4 nya låtar lagom till Sverige spelningarna i oktober.

DUKE SPECIAL
"SONGS FROM THE DEEP FOREST"
 (25/10)

Lite Queen, lite The Ark, lite Elliott Smith och lite musikalfeeling uppblandat med en hög hitfaktor. Allt detta sammantaget ger oss Duke Specials debutalbum.

TINGSEK
"WORLD OF IT'S OWN"
 (25/10)

Tingsek är medlem i Helt Off, har bandet Kamraterna tillsammans med Timbuktu och har spelat tillsammans med Willie Nelson och medverkat på Ane Brun's "Duets". Nya skivan är en skön blandning av rock och soul, innehåller radiohiten "I Love You (Part 1)" och "World Of Its Own".

AIMEE MANN
"ONE MORE DRIFTER IN THE SNOW"
 (1/11)

När Aimee Mann återvänder till skivdiskarna är det med ett julalbum. Hon blandar gamla örhängen med nyskrivet material tillsammans med sin äkta hälft Michael Penn.

HOT CLUB DE PARIS
"DROP IT TIL IT POPS"
 (25/10)

Moshi Moshi har gjort det igen, indie när den är som bäst. Redan live favorit i UK, missa dem inte på Debaser Medis 3 november.

UNDERWORLD
"BREAKING AND ENTERING"
 (1/11)

Nya skivan med Underworld är ett soundtrack för filmen "Breaking And Entering" av Anthony Minghella som även har gjort "Den Engelska Patienten" och "Cold Mountain".

city slang

もしもし

BEN GANS.SE

CD 8 • 2006

Hösten är äntligen här – jippii! Då är det dags att lyssna på Grooves CD#8. Ja, för våra prenumareranter alltså. Tillsammans med sina kompisar kan de framför brasan njuta av mängder av spännande ny (svensk) musik. För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Julian Brandt

Happy (Carl Q Lator Mix)

Julian är även med i new wave-orkestern The Paper Faces som släppt blivande hitten *Disco* som fanns med på Grooves CD #5. Den är också syntinspirerad men *Happy* är riktigt old school synt med svävande sång och djupa slingor. Och refrängen är massiv. Glad och stor. Stor glädje helt enkelt.

www.julianbrandt.com

2 The Northern Soundz

Disco Inside My Head

Nästa syntdänga upp till rakning är laptop-dunkandet från denna väl namngivna låt. Johan och Carlos, som utgör The Northern Soundz, blandar rock- och electronicainfluenser till 207 sekunders popsvängande må-bra-känslor med viss dekadent klubbvibb. Lite futuristiskt, mycket dansant.

www.myspace.com/northernsoundz

3 New Skin

New Skin

Exil-svenskarna Jen och Gil var förband till Gary Numan i USA i somras, och visst vilar det något mörkt och lite skrämmande över deras musik. *New Skin* är byggd på tunga rytmer, tuggande gitarrer och suggestiv elektronik inspelat hemma i London. Mysig electrogoth-rock att hålla i när åskan går.

www.new-skin.co.uk

4 Samuraj Cities

Thx1000000

Lätt dramatisk sång, distad bas, melodios syntförstärkt indie-rock, stompiga trumtakter och koklocka – det är allt som behövs för denna duo att erövra världen. Framförallt koklockan regerar. Steget till en stökig version av Depeche Mode är inte långt. Här finns mycket att vänta i framtiden.

www.samurajcities.com

5 Tummel

Est-schmerz i Hanoi

Kletzmersvänet hos sjumannabandet Tummel brakar loss efter det inledande introet med den hårt distade gitarren som ledsagare.

Denna oväntade stilmix sätter tonen för hela denna ompa-ompande låt man inte kan sluta headnodda till. Inspiration är ingen bristvara – live är Tummel med största säkerhet fantastiska.

www.tummel.nu

6 Belle

You Got Me

Svenska Belle åkte till Nashville för att spela in sin nya platta *I Am Yours*, popcountryspåret *You Got Me* med sin svävande gitarrslinga och Belles eteriska men bestämda röst är taget från den. Låten är enkelt uppbyggd men det visar sig vara rätt medicin att inte krångla till det, popmusik ska ju vara välkommande.

www.bellemusic.nu

7 Tractor Pulling People

June Above Par

Denna unga killtrio (som söker ny sologitar-rist) bor i Göteborg men har rötter i Leksand. Deras vita medelklassrock känns riktigt angelägen och välsmakande för målgruppen. *June Above Par* byggs långsamt upp av riktigt skön musik och avspänd sång av begåvningen Martin Johansson som ibland påminner om Kurt Cobain.

www.tractorpullingpeople.com

8 Nom de Guerre

Slack vs. Lame

Supercharmiga poptrio Nom de Guerre spelar som de vill och bryr sig inte om det låter teatraliskt, symfoniskt, killfånigt eller alldeles underbart. Albumet heter *La La La* och är ett måste för dig som inte försoffats helt ännu. Sättningen är piano, bas och trummor och kläderna är egentillverkade. Hmmm, intressant...

www.nomdeguerre.se

9 Hugo Lindmark

No Good, Girl

Långe, spinkige och skelögde Hugo Lindmark kan inte sluta att junga om tjejer. Hans bitt- ra små berättelser kompas av bandet A Bunch of Lonesome Heroes som står för någon slags pigg altcountry som faktiskt fungerar som en vitamininjektion. Att vara bitter kan ändå funka, tydligen.

www.hugolindmark.se

10 The Bastås Locos

Wherez the Wild Wind Blows

Ännu skitigare cowboyrollning skapar örebroarna i bonnagänget The Bastås Locos. Banjo och mandolin används för att komplettera Christian Gustavssons av alkohol skrovliga stämna, steelgitarren ylar mot himlen tillsammans med den vilda vinden och skrönorma haglar tätt. Yiiihaaa!

11 Eskju Divine

Hold On

Ännu ett band byggt kring instrumenten piano, bas och trummor, Norrköpings-bandet Eskju Divine är välkända i indiekretsar men siktar nog mot större scener med sin pompösa Eskobar-poprock. Syntinslaget skapar känslan av kompakt ljudvägg medan melodier smäktar likt vårvindar. Härlig dramatik finns överallt.

www.eskjudivine.com

12 Shake the Nation

Children of the Revolution

Stockholms/Uppsala-kvintetten Shake the Nation bygger upp emotionella rocklåten *Children of the Revolution* med ett pumpande driv förlöst av stygga gitarrriff. Killarna brinner för sin feta rockpassion och detta får de verkligen ut i musiken, det rockar verkligen ohämmat. "Revolution baby" – rock on!

www.shakethenation.com

13 Teardrive

Snow

Gitarrgnissel, mullrande trummor och grunge-sång håller Teardrive ihop. De fem killarnas mixtrande med harmonier och bar-réiff passar perfekt över den granithårda rytmssektionen. André Jadeborn heter sångaren som letar efter de stora yttrycksmedlen, främst i refrängen som expanderar kraftigt. Grunge för 2000-talet.

www.teardrive.com

14 The Artillery

Summer

Ynglingarna i varbergiska The Artillery snor ihop rockiga poppunkstänkaren *Summer* där de sjunger om stranden (Apelviken?) och annat som gör livet värt att leva. De spelar mycket på entusiasm och röjig inspiration, förhoppningsvis skiter de i att polera sitt sound, för då är det bara att börja boka in turnéerna på kontinenten.

www.theartillery.net

15 Kamprads

Laughing Matter

Debutplattan heter *Thoughts Never Released*. De tre killarna kommer från Härnösand men har flyttat till Örebro. De spelar uppriktig och rättfram rockmusik med distinkta gitarrer och övertygande sång. Men det är mer glittrigt vackert än brutalt. Och ändå nitas refrängen fast i pannloben. Det gillar vi. Och bandnamnet så klart.

www.kamprads.com

16 Calaisa

Hey Girl

Calaisa låter som en lisa för själen med sin stora, öppna famn till musik. Sånginsatsen från de två syskonparen är överväldigande härlig. De har roligt och verkar lyckliga – precis det man önskar sig själv. Inte konstigt att de blev upptäckta när de var i Nashville, det aktuella debutalbumet borde kunna bli en riktig hit i USA.

www.calaisa.com

17 The Killers

When You Were Young

Med en otrolig glöd, total produktionsmässig uppbackning och fantastisk sång serverar hajpade Las Vegas-stjärnorna The Killers en låt i mastodontformat. Är detta en hit? Skiter björnar i skogen? Har påven en lustig hatt? Du kan hoppa upp och sätta dig på att detta är solid rockhit om jag någonsin hört en sådan! Klockrent!

www.thekillersmusic.com

Jag att hitta nya låtar

TrackID™ identifierar låten du just hörde på radio, och med 3G går det snabbt att ladda ner den. Med plats för upp till 1000 låtar är det bara att fylla på med den musik du behöver. Nya W850i sätter alltid musiken först. sonyericsson.com/walkman

Sony Ericsson

DVD

DEPECHE MODE

Touring The Angel – Live in Milan

MUTE/EMI

Att Depeche-farbröderna ryckte upp sig och smällde ihop *Playing the Angel* som faktiskt innehöll minst fem riktigt starka, klassiska Depeche Mode-anthems var förutsättningen för deras succéartade turné som sålt slut överallt dit den anlant. I kombination med fansens känsla av att det kan vara sista turnén någonsin då. För visst börjar de se lite trötta ut, även om stämningen i bandet är mycket bättre än när soloskivor och gläphord haglade omkring dem varje månad.

Depeche Mode är unika av många anledningar. Dave Gahans röst, Martin Gores låtar och Andy Fletchers byråkratiska look. Men (förutom låtarna då) framför allt för att de varit det syntband som visat att det går att göra konserter till något annat än trista föreställningar där fyra robotar står blickstilla bakom sina syntar. Det är röjigt, svettigt och på senaste turnén och denna liveinspelning lite tröttare än tidigare. Inte konstigt. De är äldre och att se denna video och jämför med *The World We Live In* and *in Hamburg* från 1984 exempelvis... ja det är ju rent ondskefullt. Vi har ytterligare 22 år i almanackan. Skillnaden mot den video är givetvis också att det finns så extremt mycket starkare låtar nu. Från inledande *A Pain That I'm Used Too* till avslutande *Goodnight Lovers* är det också en enda lång styrkedemonstration. Med endast några få svaghetstecken: *Just Can't Get Enough* (varför spelar de fortfarande den där jävla låten?) och Martin Gores vansinnigt fula mohikanmössa.

De små korta dokumentärerna är också underhållande, även om de känns lite väl mycket som reklamsnuttar för en ny film. Du vet, alla tycker det har varit så underbåa att jobba just med det här projektet. Ärligast är väl Martin Gore som i alla fall halvhjärtat erkänner att han inte gillar att spela *Just Can't Get Enough* varje kväll.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Bad Boys For Life Volume 2

PEOPLE LIKE YOU/PLAYGROUND

Sex energisprutande punkband filmade live i Wien på *Where the Bad Boys Rock Tour 2005* och inte en lugn stund! En helt galet sprallig inledning med Mad Sin som visar upp sig från sin allra vildaste sida, följt av U.S. Bombs, Deadline, The Generators, District och The Deep Eynde. Adrenalin sprutar, publiken verkar överlyckliga och man missar inte en sekund av konserten eller energin, allt filmat från en svettstänkt kameralins. Med i denna lilla DVD-låda är även lite småttrevligt bonusmaterial, klipp filmat med handkamera, videor och intervjuer. Över två och en halv timmas speltid lämnar en med en upprymd iltmarig känsla i kroppen, eller möjligtvis med en diffus känsla av att blivit överkörd av ett partytåg med 150 hysteriska punkrockare ombord... Det kan tyckas lite meningslöst att försöka åter skapa känslan från en livekonsert hemma i tv-soffan, men det här är så nära man möjligtvis kan komma. Är man dessutom inne på denna typen av musik kan man inte göra annat än att njuta.

Petra Sundh

VIO-LENCE

Blood & Dirt

MEGAFORCE/PLAYGROUND

Även om denna dubbeldisc förpackats i en box av pärlemor, kompletterats med allt släppt och tidigare osläppt material och

sålt för en spottstiver via hemglassbilen skulle Vio-Lence ändå vara bandet Robb Flynn (Machine Head) tidigare lirade i. Precis som Flotsam & Jetsam var Jason Newsted's gamla band och Lightforce var Steve Rowes osv.

På skiva ett finns den 90 minuter långa dokumentären *Blood & Dirt* där allt och alla får komma till tals och den har både sina uttömmande och underhållande partier. Den andra skivan består av liveupptagningar från *Thrash of the Titans* 2001, *Live at Slims* 2001 samt några spridda låtar från 1993 och 2003.

Med en speltid på 213 minuter är *Blood & Dirt* en väl tilltagen thrashmunsbit för dem som uppskattar Vio-Lence. Likafullt är de för oss flesta bara Robb Flynn's gamla band.

Roger Bengtsson

Vinyl

Black Art Orchestras *Beatpacking* (Trapez Ltd/Import) är bland de mer minimala sakerna just nu. Bakom orkesternamnet står Johan Fotmeijer och Håkan Lidbo som verkligen sett till att skala av allt in till väsentligheterna. Sähkö-influenserna lyser igenom, men de har blivit varmare. Som den bultande basen i *How it Works* – fylld av varm elektronik. Oemotståndlig minimalism. På samma label får **Shane Berrys** *Fillert 2 (Remixes)* ny skrud av Dominik Eulberg på A-sidan och Gabriel Ananda på B. Originalen som kom i våras är guld men särskilt Ananda lyckas polera upp det ännu mer. Det gnistrar ordentligt i det psykande breaket några minuter in i låten.

På Trapez visar oerhört produktive **Florian Meindl** hur man gör lekfull elektronisk dansmusik med massor av små fineser som garanterat gör att man inte kan vara annat än tokigt alert när man lyssnar. Både *Milk in Tea* och B-sidans *Tamiflop 2* hoppar och skuttar fram (Trapez/import). Lekande lätt men inte fullt så funkigt svängande blir det på **Renato Figolis** *La Stelle Sono Tante* (Trapez/import). Trapez ser alltid till att hålla hög kvalitet, men denna tolv från Figoli är trots allt en liten besvikelse. Den känns lite för tunn och statisk. Inte ens galopptechnon på B-sidan känns nödvändig.

Att Traum står för hög klass är inget nytt. Men **Kenny Leavens b** (Traum/import) slår ändå det mesta. Det där breaket! Det där fantastiska breaket! Breaket! Det som känns som att springa på väggar i slowmotion eller ducka kulor och vara Neo i första *Matrix*-filmen. Breaket som får världen att röra sig så långsamt och allt annat än du går på tomgång. Exakt så (nästan) känns det när Kenny Leavens droppar den feta basen och låter allt plana ut i ett riktigt old school-break som vi knappt minns det från 90-talet. Fram med viselpipor och glädjetårar! Och när vi ändå gått på rejvkalas kan vi lika gärna spana in de två frustande technomonster som vuxit upp ur **Dominik Eulbergs** *Blueten sind dem grossen Schillerfalter fremd Rmx* (Traum/import). Renato Figoli gör den till en bred fet väg asfalterad med glittrande ljud och Adam Beyer ger den en hård kantig betongyta som bygger upp och bygger upp. Dubtechno som bara växer och växer.

Martin Eyerer & Oliver Klein är två DJ:s med en minst sagt lång erfarenhet. Det märks också på *Kairo* (My Best Friend/Import). *Al Quadus* är rullande basgångar och smattrande toner medan *Cicada* låter flummigare och mer glidande. Båda är dock givna dansgolvsrökare. Det kan man verkligen också säga om Oliver Koletzki's mix av **Dasos** *Daybreak (Remix)* (My Best

Friend/Import). Efter någon minut låter Koletzki låten gå ner i brygga i ett långsamt break och sen piskar han upp den på fötter igen med en riktigt stygg electrobas. Jäkligt snyggt. Skat-remixen är däremot inget att ägna tid åt.

Eltrons *Wirefall EP* (Festplatten/import) har förvisso någon månad eller två på nacken. Men jag kan inte låta bli. Det är den där galet pigga baskaggen i *Wirefall* som peppar upp en totalt innan basen kommer smygande. Sen blir det riktigt sågtandskalas i *Patcheraser*. Techno att vara lycklig till. **Andi Teichmann** gör föresten också det. På *Refaded* tolkar hans brorsa Hannes, Ada och Dubmasta låtar från Andis album *Fades* (Festplatten/import). Med ett sånt bra grundmaterial är det svårt att misslyckas och det är det heller ingen som gör. Adas remix av *Tape* påminner dessutom finfint mycket om Vector Lovers underbara droidboogie *Electrosuite* i kombination med något bräckligt indiepopband.

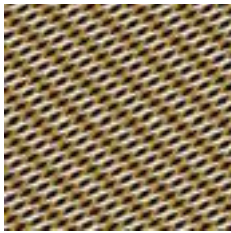
Kompisar som kan nåt är bra att ha. På Mineral Musica (Import) kommer fyra kompisspar från olika artister *Friends With Benefits vol. 1*. Lite spretigt och kantigt är det allt. Men rätt charmigt. Daniel Chavez *Glitch That Bitch* är en liten sambaorkester i minimaltechno-dräkt.

Miss Yetti är svag för gammal EBM-synth och det brukar höras. Men inte så mycket på *Insights RMX* (Gold & Liebe/Import). André Kraml mixar fram elegant minimaltechno ur *Sideways* medan P.toile låter electrobasen komma till tals i samma låt. Men favoriten är ändå Silversurfers remix på *Lovely Loneliness*. Djup och mörk, men med så varma stråkar att det känns som att sväva på moln. Snyggt bearbetad och faktiskt helt fenomenal.

David Squillace tar hjälp av Dokser på *Minisketch03* (Minisketch/Import). David Squillace egna spår *Make Me What?* är en funkigt minimal sak som är helt rätt. Knarrande beats, små ljud som låter som pysande kolsyra och ett säkert hanterande av filtereffekterna gör detta till en liten dansbomb. Dokser mer envetet bedjande *Make Me Funk* blir dock lite tröttande i längden. Lite för mycket in your face.

Vad lite remixande kan göra ser man på **Fingertwisters** *I Remember Jah* (Chilosophy Music). I originalversionen är det en reggae-låt som styr stadigt och trist som en finlandsfärga, men när Ooze sätter den i gungning med en mer elektronisk dubmix blir det bättre och när sedan Solead tar över rodret slutar det med riktigt saltstänkt och fräsch techhouse. Samma sak på nästa tolv från Chilosophy-bossen själv, Sebastian Mullaert (från Son Kite och Minilogue): **Ooze feat. Trishk** *Random Wondrous Things*. Tyvärr kokar han ihop jazzsägig triphop som Blue States försöker rädda genom att göra om den till en 60-talslåt. Det funkare inte alls. Jesse Somfay får dock upp den på (dans)benen och sen skitar Andreas Tilliander ner den så mycket att den i slutändan har hedern i behåll. Men det som slutgiltigt bevisar remixandets absoluta magi är ändå **Kritikal Audios** tolv *Krupp* (Chilosophy Music). Originalen är en skön IDM-låt. Men Minilogue tar den till svettigt höga höjder i deras remix! Klockren minimal dansgolvsstänkare som samtidigt har så mycket melodi att man blir yr och vimmelkantig. Riktigt, riktigt bra debuttolva från Uppsaladuon Kritikal Audio och en fantastisk remix av Minilogue!

Narcotic Syntax ger sig på att låta provocerande i *Provocative Percussion* (WIR/Import). Tyvärr provocerar de inte ett smack. Däremot är det urtrista trumorgier

de serverar. Som en sambaorkester utan själ och hjärta – som monotont och själöst spelar vidare utan att förstå varför.

Pumpande, men med själ är det däremot på **Salz Rotten** (Authentic Music/Import). Det låter som om Basic Channel möter Adam Beyer för att jamma fram hård dubtechno. Stort och mäktigt.

Samma pumpande rytmer på **Franklin De Costas Butterfly EP** (Defrag Sound Processing/Import) men mycket mer avskalat in på bara ryggraden. En baskagge, ett par hihats, en bójbar basgång och lite samplingar på toppen. Defrag Sound Processing måste bredvid Amarone-vinet vara det finaste från Italien!

Spanska Galaktika Records fortsätter att ge ut poppig techno med charm. **Swat Squads Shared** och **Molders All Things End EP** (Galaktika/import) delar båda en sugande rytm och lätt hoppande melodier. Men där Swat Squad ändå känns lite stillastående går Molder vidare och låter sig inspireras av gammal Detroit-techno. Framför allt i *Green Sheep Are Hard to Find* (visst är de!).

När vi ändå plöjer igenom medelhavsländerna är det väl bara att ge sig av mot Grekland också? **Novateks Under Pressure** (Preset/Import) är en skiftande fyralätars-historia där bara *Simply Put* håller måttet. Den är rätt aggressiv och rå medan Novatek snurrar till det för mycket i övriga spår.

Paul Nazca fortsätter pumpa in seriöst höga doser trance i sin techno. Förra gången var det på Boxer och *Scandale EP*, den här gången hos Ellen Alliens Bpitch Control(Import). *Nice to Be Here* innehåller två flytiga spår som är breda och djupa nog både för dansgolv och hemmalyssning.

Tyska Psycho Thrill är ett bolag som blickar mot både Stockholm och Detroit i val av inspiration. De bryr sig med andra ord inte mycket om att minimal är hetast för tillfället hemma i Tyskland. Här handlar det om muskeltechno. **Joshua Harrison** lyckas sådär på *Plexitest EP* (Psycho Thrill/Import). *All Seeing* är en skönt djup låt med lite bleepljud, men i övrigt är det en rätt okänslig EP. Bättre är **Claus Bachors** *Wet Job_mixes*. Fet bas och riktig kraft, hittar den här rätt ställe i ett DJ-set kan den lyfta ett golv. **Manager_111** lyckas inte lika bra på *penthouse traxx#1.0*. Ändlösa loopar som inte leder någonstans.

På en sidoetikett till topphemliga (men inte längre så hemliga ändå) labeln, bandet och låttitlarna Rekorder skapar topphemliga (men ändå inte längre) Kaliber låtar på bolaget Kaliber med låtar utan titlar. Och svenska Kaliber påminner en del om tyska Rekorder: även här är det glödande elektroniskt sound som är hårt samtidigt som det rymmer så mycket fluffiga melodier att det känns som den perfekta kombinationen av pop och techno. Jo, det är så bra. Vi har nått nummer fem i serien och har väl förhoppningsvis fem tolvor kvar att vänta på: **Kaliber 5** (Kaliber/Import).

Efter allt förhandssnack och alla spekulationer kring **Audions** uppföljare till hans bästa låt någonsin, *Just a Man*, skulle det vara så lätt att vara besviken. Och *Mouth to Mouth* (Spectral/Import) är inte riktigt lika stark som *Just a Man*, men det är faktiskt just precis nästan att den ändå är det. En liknande lekfullhet i rytterna, en galet aggressiv studsande bas och vansinnesflimrande syntljud som hackar upp låten i ett enda inferno. Matthew "Audion" Dear är bland de största producenterna för tillfället!

På samma bolag visar **Sami Koivikko** att Finland inte bara är Sähkö, Jimi Tenor och Jori Hulkkonen. Koivikko gör krispig, stunsig tech-house av allra bästa slag:

Pääjääsä är inte lika jävla bra som Audion, men helt klart riktigt högklassig musik. I titelspåret är det discoutflykt och i de båda andra blir det lite hårdare techno för oss som vill och vågar.

Kanske inte på riktigt samma höga nivå som Spectral befinner sig det lilla bolaget Sushitech, men de släpper så fina saker att de snart kommer att vara där! I alla fall om världen är rättvis och alla goda får det de förtjänar. Vilket kanske inte alltid är så. Nåväl, **Koljajs Leckerkuchen** är oerhört reducerad och fanatisk bra minimaltechno (Sushitech/Import). Fyra spår med hög kvalitet. Allra bäst är Mikael Stavöstrands klaustrofobiska mix av titelspåret. På sidoetiketten Sushitech Purple ger **Miss Fitz** tåla digitala orgier av toner som ramlar på huvudet, voltar och slår runt. Sen ordnar hon upp sina rytmer och toner och smäller in en rak höger med minimalbomben *Lick the Tick* som särskilt i Ryan Crossons mix är ren magi. *She Has No Legs EP* är ett givet köp.

Mikael Stavöstrand gör oerhört bra ifrån sig på sitt nya egna bolag också. Sunset Diskos är mer klubbpassat än hans äldre label Mitek. Först ut var labelbossen själv tidigare i somras med *My Moon EP* (Sunset Diskos/Import) som bland annat innehöll finfina poptechno-möter-trance-smucket *Dark Side of My Moon*. Andra tolvan ut är **[a]pendices shuffles Framed and Defamed** (Sunset Diskos/Import). Med låtar som *In Charge* visar han vem som bestämmer. Gungande minitechno som sätter igång små små vågor av funk på en spegelblank yta av snygga basljud. Riktigt lysande blir det framför allt i Stavöstrands *Peep Mix* – avvakande, smygande och ändå förlösande med små medel!

Mats Almegård

One, alias Tobias von Hofsten, släpper EP:n *Have a Heart* på Malmöbolaget Kontra-musik. Minimalistisk techno med funkambitioner. A-sidans två spår gungar skönt, men känns inte direkt som några klassiker. Det är B-sidans dub-expedition *Kontrafunk* som vinner i längden.

Henrik Strömberg

Album

AGNES

Stronger

SONYBMG

Stackars Agnes blir påtvingad BWO-stomp och Barbra Streisand-ballader, modern r'n'b-light och ABBA/Robbie Williams-trevande pompösa melodier och till och med Ace of Base-flirtande baktakt – detta är vad hon har att jobba med. Måste vara kämpigt. Men vänta nu, hon är ju en idol med musikkarriär istället för ett "vanligt" liv framför sig. Då är det ju kanske inte så kämpigt i alla fall.

Enda problemet är att hon bytt potentiellt fabriksarbete eller kassabiträdestjänst mot plats vid löpande bandet i annan bransch. Och låtarna är så tomma att plattan skramlar när jag kastar den i skräppåsen.

Gary Landström

A HAWK AND A HACKSAW

The Way the Wind Blows

LEAF/DOTSHOPSE

A Hawk And A Hacksaw är egentligen Jeremy Barnes (en gång trummis i Neutral Milk Hotel) och violinisten Heather Trost, men på tredje skivan *The Way That the Wind Blows* har de tagit hjälp av balkanbandet Fanfare Ciocarlia. Plattan är till stora delar inspelad i en liten rumänsk by. Och det hörs. Tom Waits och Kurt Weill hörs fortfarande i musiken, inte minst

genom varietékänslan som rinner som en flod genom hela skivan. Men nu har de verkligen hittat rätt, svänget är enormt och de får verkligen ihop alla trådar. Energin, intensiteten och kärleken till den här musiken är så tydlig att jag bara längtar efter att se A Hawk And A Hacksaw live och helst med Fanfare Ciocarlia. Grejen är ändå att det känns som om de gör sin egen grej fast med känsla för att koka ihop en läcker soppa på en massa olika influenser.

Martin Röshammar

ALL TIME LOW

Put Up Or Shut Up

HOPELESS/SOUND POLLUTION

All time low är väl att ta i men endast ett fåtal av alla de skivor som snurrat under året har varit lika bleka och uddlösa som *Put Up Or Shut Up*. Att balansera längs den slaka lina som skiljer pop och punk är en konst, en konst som denna kvartett inte behärskar. Märkligt nog är det inte direkt dåligt, bara anonymt torftigt och aningen mer spännande än att hålla utkik efter tidningsutköraren på morgonkvisten.

Roger Bengtsson

BABYLOVE & THE VAN DANGOS

Run Run Rudie

LOVERS CHOICE/IMPORT

Renodlad gladmusik är det här. Babylove & the Van Dangos sägs vara ett av Danmarks största reggaeband, men för mig är de mer ett ska- och rocksteadyband. "Forget your worries and your 9 to 5 and dance your troubles away" sjunger de på *Jump N Swing N Sway*. Svenska motsvarigheter skulle kunna vara Dapony Bros eller Dick Diamond, båda kända för att vara jåkligt bra på att sprida kärlek och glädje under sina konserter som ofta slutar med en dansande publik.

Sångaren Daniel Broman är Babylove och det var han som formade bandet för att kunna sprida härligheterna med ska över världen. De låter som rocksteady från 50-talet och 60-talet med härlig blåssektion, men med lyrik som handlar om samhället vi lever i idag. De hyllar den gode mannen och attackerar den onde. Ganska traditionellt, men det funkar. Det är musik att tycka om och dansa till. Det finns liksom inget annat alternativ.

Therese Ahlberg

BOBBY BARE JR.

The Longest Meow

BLOODSHOT/BORDER

Ett dussin låtar på ungefär lika många timmar. Längre tid tog det inte att spela in den här skivan. Bobby Bare Jr bjöd bland annat in folk från My Morning Jacket, Clem Snide och Lambchop till studion och spelade in en hel del bra låtar. Tyvärr så spreter materialet lite väl mycket då de ösiga rocklåtarna tar udden ur de stämningfulla och atmosfäriska balladerna. Men visst finns här några guldkorn att hitta.

Robert Lagerström

BARENAKED LADIES

Barenaked Ladies Are Me

DESPERATION/PLAYGROUND

Sist jag hörde Barenaked Ladies var på gymnasiet. Jag vill minnas att de höll på med en massa tokerier då och hamnade i samma fack som Bloodhound Gang. Därför blir jag ställd när deras senaste alster är en odysse i mjuk och mysig folktopp.

Stundtals låter de till och med som Lambchop, på Prozac. Deras stillsamma låtar jäser och tar tid på sig vilket ger en fin eftersmak. Speciellt *Vanishing*. En sjö i en skog, små krusningar på vattenytan, fötter som rör vid varandra nedanför. Magiskt.

Are Me tangerar på sina ställen ett alldeles för producerat ljud. Något som på sina ställen ger en viss känsla av frustration då det inte riktigt vill kantra

över i kommersialism utan håller sig just på linjen. Jag efterlyser antingen eller. Men i det stora hela en spännande och ny bekantskap för oss som fortfarande minns dem som ett humor-band.

Mikael Barani

BELLE

I Am Yours

TALKING MUSIC/BONNIERAMIGO

Hon har en vacker röst. Det kan man inte ta henne ifrån. Det är med den mainstreamliknande amerikanska musiken det är lite si och så. Ganska tunt och intetsägande. Musik gjord av bredbenta killar i rutig skjorta. Men med Belles röst ovanpå detta blir det stundtals riktigt trevligt. Låtar som avslutande titelspåret som växer för varje lyssning. Mer avskalat och akustiskt så kan hon gå hur långt som helst.

Per Lundberg GB

THE BLACK KEYS

Chulahoma

HEARTLESS BASTARDS

All This Time

FAT POSSUM/BONNIERAMIGO

Allt sedan salige R.L. och salige Junior gick ur tiden så har det verkat svårt för fantastiska Fat Possum att hitta rätt. De har få av den gamla skolan kvar. Så det blir att förlita sig på den unga bluesen. Black Keys gör en hyllningsplatta till sin idol och ledstjärna Junior Kimbrough. Visst, den mannen behöver hyllas jämt och ständigt. Men i mina ögon inte just nu. Duon The Black Keys borde istället ha satsat på ett album med eget material. Nu blir det varken hackat eller malet.

Lite åt samma håll landar Heartless Bastards. En trio med mer punk än svärta i blodet. Heartless Bastards gör ändå ett allvarligt försök att hålla fanan högt. Det finns en attityd i sångerskan Erika Wennerstroms röst. Den blöder kanske inte av blues, men väl av egensinnighet. De är definitivt ett band som Fat Possum och vi kommer att ha glädje av i framtiden. Just nu är det enda man väntar på från det bolaget antingen när Bob Log III kommer till Sverige, T-Model ska lämna in eller om Robert Belfour ska släppa nytt.

Per Lundberg GB

BLACKNUSS & NORRBOTTEN BIG BAND

On Tour

SUPERSTUDIO/PLAYGROUND

Kommer du ihåg Blacknuss? Jag gjorde det knappt, men redan första låten *Blacknuss Introstuff* får mig att minnas fritidsgården på rasten där vi lyssnade på *Last Night a DJ Saved My Life* och *Dinah*. Det var tio år sedan r'n'b/soulbandet Blacknuss debutplatta *Made in Sweden* kom och gjorde souljazzförstående själar till lags. Blacknuss är ett musikkollektiv som producenten/trummisen Martin Jonsson står bakom och nästan alla soul- och jazzartister i Sverige har någon gång spelat med bandet. Blacknuss blev en banbrytare med ett koncept där olika rytmiska musikstilar mixades med frontfigurerna Awa Manneh och ADL.

En fusion av Blacknuss och Norrbotten Big Band är en fullständigt galen idé – egentligen mest för att det verkar så svårt att kontrollera 19 personer på scen. Men liveskivan funkar utmärkt och ännu häftigare lär det vara att faktiskt se och höra dem live.

Blacknuss & Norrbotten Big Bands *On Tour* är en annorlunda skiva. Med en blandning av soul, jazz, hip-hop, funk och reggae får banden fram en explosiv mix med nutida beat som ger urbana vibbar á la amerikanskt manér. En stor del i detta har Tim Hagans som även är en trumpetare i världsklass och som skrivit merparten av arrangemangen. Kombinationen big band och r'n'b passar utmärkt

till Blacknuss lysande solister. Där finns fortfarande sångerskan Awa Manneh och ADL, och så har de hittat rapparen Swing Fly vars hårda röst kontrasterar på ett häftigt sätt. Ett tips – lyssna på skivan och dansa med!

Therese Ahlberg

RORY BLOCK

The Lady and Mr. Johnson

RYKODISC/SHOWTIME

På många bluesklubbar i Memphis – ja, lite överallt i den amerikanska södern, till och med – är det fritt fram att gå upp på scenen om man vill spela med husbandet. Men som regel brukar de avråda från det. I synnerhet turister som vill blanda med skalövningar och gnida slideröret upp och ner gitarrhalsen snabbare än Stevie Ray Vaughan. Den sortens uppvisningar har inget med blues att göra. Rory Block borde veta bättre. Med ett 20-tal album bakom sig är hon allt annat än en turist i blues-sammanhang. Trots det låter *The Lady and Mr. Johnson* mer som en provspelning till musikhögskolans deltablueslinje, än den ömma kärleksförklaring till genren och legenden Robert Johnson den utger sig för att vara. Det är gapigt och präktigt och det är först när hon varvar ner och jazzar till det som man kan ana hur bra det kunde ha blivit. Men den här pastöriserade ursäkten till blues kan bara en mor – och möjligen kärleksförklaringen på bluesprogrammet – älska.

Dan Andersson

BLOOM

Bloom

ROASTINGHOUSE/PLAYGROUND

Tänk när man var tio år och fick vara med om sin första konsert. Ögonen var stora som hus när man skådade de häftiga killarna som stod på scen och i bredbenta poser stilade med sina instrument. Hur musiken var i övrigt var kanske inte så viktigt, utan sättet de levererade det på gjorde att drömmen att själv stå där uppe alltid skulle bestå.

Bloom består av sex skåningar med en tydlig lust att ta över världen med sin musik. Hänfödda av den fagra skönsjundande Johanna Stedt spänner de tillsammans sina muskler och intar den rätta posen. De har redan lyckats erövra den tyska marknaden och önskar nu kunna övertyga de egna landsmännen att deras Lambretta-doftande skiva är något att införskaffa. Låtarna har hitpotential som skulle passa utbudet på närmsta lokala kommersiella radiokanal. Det räcker dock inte med en blond skönhet vid mikrofonen och fem killar som äntligen kunnat byta ut *Nothing Else Matters* mot egenhändigt gitarronani när låtarna inte har en egen tydlig personlighet.

Samuel Olsson

HARLAN T BOBO

Too Much Love

TRANSOLAR/BORDER

Han är en intressant bekantskap, Harlan T Bobo. En singer/songwriter som byter ansikte inte bara mellan låtar utan mitt uppe i dem också, som en multiartisternas kameleont.

Uppenbarligen finns det en brokig bakgrund som avspeglas i musiken. Kommer emellanåt att tänka på Andrew Birds utmärkta *The Mysterious Production of Eggs* som kom härom året, även om Harlan inte kommer upp i samma märkliga helhetskänsla. Ibland som en lättare, mycket lättare, version av Mark Lanegan – men aldrig egentligen i närheten. Men här finns lite mexikanska klanger, lite traditionell americana-flirt, lite av varje av det man förväntar sig.

Men här finns också saker som rör upp, som titelspåret, som både andas 60-tal och mörk gränddepression, som är en stor knyttnäve om ens krage och ruskar om en. Och trots att det nästan alltid känns som att Harlan T Bobo är en lite suddig karbonkopia av något annat lämnar *Too Much Love* ändå kvar ett frö av att vilja växa. I sig själv eller i mitt sinne vet jag ännu inte, men...

Magnus Sjöberg

BORKNAGAR

Origin

CENTURY MEDIA/EMI

Andreas "Vintersorg" Hedlund är bevisligen en man med guld i strupen. Senast jag hörde från honom var på egna projektet Fission och plattan *Crater* som kom för några år sen. Musiken där var dock inte av samma karat och trots hans sångmässiga kvalitéer kändes skivan halvträskig.

När Borknagar nu kör nästan uteslutande akustiskt ligger slutprodukten betydligt närmre folkmusik än något annat och jag har allvarliga problem att undvika dvala. Vintersorg sjunger fortfarande fantastiskt men i övrigt är det föga tilltalande.

Roger Bengtsson

SLEEPY BROWN

Mr. Brown

VIRGIN/EMI

Om man som jag endast mött Sleepy Brown som fantastisk gästartist på ett antal spår och dessutom älskat Sleepys låt *Me, My Baby & My Cadillac* så är oddsen på att albumet ska krossa allt soulmötande inte höga. Otroligt tråkigt då att konstatera att *Mr. Brown* är en såsig historia med få toppar.

Inledande mantraliknande *I'm Soul* och Outkast-mötet *I Can't Wait* och bubblaren *Underwater Love* är utover The Neptunes-fluffiga *Margarita* de enda låtar jag vill nämna. Och det är för lite även om mannen har en karaktärsfull och fylld röst. Lyssningsbart är det självklart, men D'Angelo-nivån jag väntat mig av Sleepy får komma vid ett senare tillfälle. Kanske när han skaffat sig tyngre låtar än vad Organized Noize levererat här.

Gary Landström

BUCKCHERRY

15

ATLANTIC/WARNER

När vart och vartannat hårdrockande band som sneklar bakåt i tiden nästan uteslutande ser Black Sabbath som ouppnåeliga har Buckcherry en viktig funktion att fylla. De larmar på som om AC/DC möter Aerosmith och de gör det riktigt bra i hälften av skivans låtar. Blir lite märkligt dock när de plockar in U2-influenser i fjärdespåret *Everything* och sen följer upp med två trista ballader. Där de mer lastgamlade banden är skapligt subtila i all sin gubbsjuka lyrik faller dock Buckcherry pladask och det blir snarare tarvligt och plumpat än roligt.

Roger Bengtsson

SOLOMON BURKE

Nashville

SNAPPER/SHOWTIME

Han är stor och mäktigt Solomon Burke. Själv har han, bokstavligen talat, utnämnt sig till king of rock'n'soul och ses ofta upphöjd på en tron iförd krona under sina konserter, ifall någon nu skulle betvivla hans utvaldhet.

Detta till trots har andra artister fått mer uppmärksamhet med hans låtar än han själv, till exempel Rolling Stones med *Everybody Needs Somebody to Love*, ett inte helt ovanligt fenomen bland svarta blues- och soulmän.

Som nya skivans titel vittnar om har han nu hittat tillbaka till countryn, varifrån han en gång utgick, och följer

duetttenden som tycks råda just nu. Stjärnor som Emmylou Harris och Dolly Parton dyker upp med kvinnlig fågning och förstärker countrykänslan. Men Burke är trots allt soul ända in i märgen och får inte countryn att låta country. Kanske är det lite så att man helst ska vara vit för att hitta den rätta countrytonen i rösten, precis som de svarta har en speciell fallenhet för blues och soul? Men är det så noga med genreplaceringarna egentligen?

Det går inte att förneka att han har en utmärkt gospelfärgad röst som lyfter och sprider emotioner till lyssnaren oavsett vad det är han sjunger. Man känner nästan samma allvar som i kyrkan. Burke genomsyrras av religiositet. Men hela 22 barn sägs han ha satt till livet, så det är sannerligen en vital man med oändliga krafter vi talar om.

Lekfullheten som fanns med i gamla låtar som *Cry to Me* kunde gärna ha fått sprida sig in i skivstudio och lättat upp stämningen lite emellanåt. Men soulballaden *That's How I Got to Memphis*, *Millionaire* och bluesosande *Honey Where's the Money Gone* skulle jag tveklöst sätta som pelare uppe på kung Solomons tron.

Mathilda Dahlgren

CALAISA

Calaisa

MERCURY/UNIVERSAL

Denna tjejkvartett gör i grunden okomplcerad och hjärtnipande countryrock som är lätt att ta till sig. Instrumenteringen signalerar också irländska influenser och aspirationer mot popsvängen. Just de olika stilarna gör att plattan blir mycket mer spännande än en standardpopplatta 2006 där r'n'b-fernissan stryks på i breda lager. Det slipper vi här. En bonnaaktig känsla ersätter och det är befriande.

De sjunger om och med mycket känsla och kärlek utan att det blir varken platt eller färgigt. Lite naiva och nyfikna även fast de gått på nitar. Mycket charmigt. Calaisa borde kunna skaffa sig en riktigt stor fanbase i Sverige även om de inte är supertrendiga. Men vad är det för fel att vara lite vuxen?

Gary Landström

SANNA CARLSTEDT

Det är jag som är Sanna

SATELLITE/SONYBMG

Fick jag, efter att ha lyssnat på *Det är jag som är Sanna*, lov att gissa vem Sanna var skulle jag gissat på följande: att hon älskar att plocka svamp i stora, gröna gummistövlar, att hon ofta går på lokala poeseiuppläsningar samt att hon gillar att laga stora middagar i sitt hus på landet, lyssnandes på Bellman och Stefan Sundström. Nu stämmer detta, med all sannolikhet, inte alls särskilt bra, men jag tycker ändå att det kan ge ett hum om hur musiken låter.

För Sanna är en medelålders tjej, som musikaliskt följer samma stig i den svenska vistraditionen, som så många innan henne trampat upp. Men då majoriteten som tidigare kommit fram varit män, känns detta, på något sätt, nytt. Och även om låtarna heter saker som *Kärleksvisa i sommarregn*, *Ett glas vin*, *God morgon* och *Singelvisan* är innehållet faktiskt en aning mer originellt. Dels på grund av Sannas väldigt behagliga och uttrycksfulla röst och dels på grund av hennes texter, som är skrivna med en fin ömhet och en charmig glimt i ögat som känns ovanlig. Men jag undrar ändå hur länge man kan överleva på att göra likadana låtar som så många artister tidigare har gjort. Det återstår att se.

Linda Hansson

CARNAL GRIEF

Nine Shades of Pain

GMR/BORDER

Carnal Grief har ställt till det för mig. Mitt ena jag gillar det här skitmycket. Mitt andra jag tycker inte det lyfter trots de goda förutsättningarna. Till slut måste jag ändå hylla det som hyllas bör. Jag, Torbjörn Hallgren, älskar Carnal Grief.

Vad som övertygar är framför allt tre faktorer: jämnheten, riffkompositionen och ljudbilden. Låtar som bubblar upp lite extra är headbangande *Information Feed* och stinna *Epitaph*. *The Perpetual Grey* är också en låt som väcker känslor, men kanske mest för ett fantastiskt intro.

Carnal Grief kommer från Arboga/Örebro och följer upp sin debut från 2004 med det här verket. Musiken kvalar in under melodisk dödsmetall, i samma liga som Amon Amarth. Men för sjutton, Carnal Grief – hemläxa blir att rätta till alla stavfel på hemsidan. Ungarna skrattar ju åt er.

Torbjörn Hallgren

CHRISTINA CARTER

Electrice

SOUTHERN/BORDER

Det första penseldraget är ett krav för att skaparens inre visioner ska kunna överföras från impulser i hjärnan till ett synligt verk. Christina Carter är en konstnär som experimenterar sig fram med det ena penseldraget efter det andra för att finna den perfekta symmetrin eller asymmetrin för att hennes skapelser synligt ska kunna upprepa det hon tänkt.

Electrice är ett album som består av fyra spår och en speltid på fyrtio minuter. Alla låtar bygger på samma tonart men andas på olika sätt. Första låten *Second Death* bjuder in dig på en psykedelisk monoton resa in i ditt inre där all materia är som upplöst och det enda du känner är en stor akustisk förvirring. Fortsatta spår ger nya intryck, där du ena stunden kan höra alla ting runtomkring dig viska som om de hade ett budskap som måste förmedlas, eller känslan av hur du svävar fram med vinden och smeker vid allt du kommer åt.

Samuel Olsson

CASSIUS

15 Again

VIRGIN/EMI

Att vara 15 bast igen innebär för Zdar och Boom-Bass att man samplar gitarer och funkbasar, lägger in lite hiphoprytmer och antydning till små rapförsök och sen spår man ut det med en rejäl dos pophouse i uppspeedat tempo. Det är rakt igenom vridigt och är det så här det känns att bli 15 igen är jag oerhört glad över att jag lämnat puberteten bakom mig för evigt.

Mats Almegård

CEE-LO

The Collection

SONYBMG

Knubbiga mysfarbror Cee-Lo Green från Atlanta har äntligen nått stjärnstatus trots att han egentligen är lite för udda och flummig för att passa in i popstjärnemallen. Men tillsammans med Danger Mouse har hans Gnarl's Barkley exploderat på de flesta marknader. Deras magnifika platta *St. Elsewhere* är en sån man gärna återvänder till så ofta det går och Cee-Los extraordinära röst en självklar anledning till framgången.

Därför släpps nu denna samling. Betänk att Cee-Lo endast släppt två soloplatator. Detta material baseras *The Collection* på. Visst är det skratretande. Maken till genomskinlig pengaknyckarmentalitet får man leta efter. Bättre då att köpa karlns två plattor som båda är sprudlande bevis på Cee-Los genialitet rakt igenom.

Visst, två Goodie Mob-spår och en Dungeon Family-låt finns med här också, men de är en tveklaktig anledning till att köpa *The Collection*. När det gäller Cee-Lo är det bättre att skaffa allt mannen gjort istället för att nöja sig med småsmulor – så köp Gnarl's Barkley, Goodie Mob och Dungeon Familys plattor också. Och bli lyckligare!

Gary Landström

CHERISH

Unappreciated

CAPITOL/EMI

Innan jag ens satt på plattan har jag redan skapat mig en uppfattning om Cherish. Plattans omslag visar fyra tjejer i 20-års-åldern som ser så där halvkäta och tillgängliga ut. Lite som Brandy i början av hennes karriär, lite som Mary Mary med deras oskyldiga uppsyn. Men så där kan jag ju inte tänka, fy Tess, och *faktiskt* så gillade jag ju Brandys senaste. Och visst finns det många likheter med redan nämnda artister, men jag vågar ändå påstå att Cherish visar sig vara snäppet vassare. På *Moment in Time* sjunger tjejerna naivt om söt kärlek. Deras röst är genomgående vackra på denna låt. På resten av skivan märks deras olika karaktärer mer. Det finns en sexig, en sensuell, en coolare och en grov röst. En röst för alla att gilla. Och i symbios funkar rösternas olikheter bra. Och tur är väl det annars hade plattan kanske blivit tråkig. Begär bara inte att jag ska veta vem som är vem av Cherish fyra väldigt lika systrar.

Jazze Pha-producerade *Stop Calling Me* handlar om just det titeln föreslår. Alltså när du råkar ge bort ditt nummer till någon som du kanske inte tänkt ge det till och killen ringer ner dig. *That Boi*, som också är en Jazze Pha-produktion med hans karaktäristiska intro, handlar i motsats om när du vill ha en kille och han låtsas som om att han inte ser dig.

Cherish är inga nybörjare inom musiken. De debuterade redan 2003 med sitt Jermaine Dupri-producerade album. På detta albumet har de skrivit all text själv, tidigare har någon annan gjort det. Jag kan tänka mig att de kommer få aså många 18-åriga fans. Jag är inte helt impad, men tycker i alla fall att den garanterade hiten *Do it to it* med Sean Paul från Atlantas Youngbloodz är riktigt het.

Therese Ahlberg

CHINGY

Hoodstar

SLOT-A-LOT/EMI

Ponera att du på en kristen kongress råkar bli redlöst berusad, klär av dig naken på podiet, dansar Running Man till Chingy och sedan av misstag raglar hem till din svärmors lägenhet och stupar. Morgonen efter vaknar du med världens tyngsta ångest... över att ha dansat till Chingy.

Ungefär så känner jag inför stora delar av *Hoodstars* innehåll. Det här är riktigt genant. Trots ett på pappret lovande koncept att dela in detta tredje album i två delar – det personliga "Hood Side" och det mer klubbiga "Star Side" – faller allt ack så platt. Båda sidor är nämligen bil-, brudar- och booze-gapande egomusik. Till och med i vår tid då översexistisk klubbmusik ses som någonting charmigt och ironiskt finner jag inget användningsområde för Chingy. Det är varken lättstamt gångbart eller roligt.

"Damn girl, how you get all of that in them jeans.../I bet you had to jump up n down just to put em on". Refrängen till *Dem Jeans* får sätta pricken över mitt i.

Erik Hjortek

CONVERGE*No Heroes*

EPITAPH/BONNIERAMIGO

Boston-bandet gör en platta som är en enda lång in andning. För efter dryga 40 minuter får man pusta ut, gastkramande hardcoreromantik med den gamla skolan som förebild. Inledningsvis låter det lite väl mycket Dillinger Escape Plan. Som en sorts friformhardcorejazz. Men *No Heroes* tar form. Mycket på grund av att den knappt har någon luft mellan låtarna, det skruvar upp intensiteten. På spår åtta (av 14) slutar plötsligt Jacob Bannon att skrika sina stämband lila. Istället skönsjunger han nio minuter långa doomballaden *Grim Heart/Black Rose*. Öväntat och bra från ett band som kört på i samma hjulspår i 15 år.

Per Lundberg GB

THE CUMSHOTS*Just Quit Trying*

BIG DIPPER/TMC

Det första som slår mig när jag konfronteras med tonerna från The Cumshots *Just Quit Trying* är att det klingar ungefär lika illa som deras bandnamn. De har jämförts med band som Anthrax, Slayer och Motörhead, vilket är mig totalt främmande. Det enda som kan stämma i detta är att gitarrerna är distade och trummorna hårda som blyblandad betong, men kvalitetsmässigt finns det inte många likheter, tyvärr. De fyller en viss funktion adrenalinmässigt, och kanske kan de slå an en viss vemodig sträng hos den välvilligt inställda, men annars är materialet högst ojämnt.

Det kan hända att produktionen sänker intrycket, det är ganska tamt och passar inte alls ett metalband av den kaliber som The Cumshots förväntas ha. Man slungas mellan dessa stenhårda riff, som de faktiskt stundtals lyckas ganska hyfsat med, och sorgsna snälla melodier, vilket gör att man lämnas i förvirring när lyssningen nått sitt slut. Och visst finns det otaliga exempel på band som använder sig av samma sorts koncept och lyckas fantastiskt bra med det, men jag nås helt enkelt inte av budskapet här, om de nu har något sådant.

Petra Sundh

DAM*Dedication*

RED CIRCLE MUSIC/BONNIERAMIGO

DAM är det största hiphop-hoppet i Palestina. Där kommer musiken att stanna. Albumet handlar om protest, att överleva och om fred i konfliktens Israel och Palestina. *Dedication* innehåller kritik mot det arabiska samhället. Men det vet jag bara för att jag läst på. All musik är på arabiska och efter tre låtar har jag slutat lyssna på språket för att istället fokusera på beatsen, eftersom jag ändå inget förstår. Och beatsen är okej. Aningen onyanserade, men ändå okej. På låten *Change Tomorrow* har DAM hyrt in ett dagis som sjunger refrängen – hrm!

Det är egentligen som med vilket utländskt band som helst som sjunger på sitt originalspråk. Det är kul att höra en grekisk låt eller en italiensk låt, men en hel skiva jag inte fattar känns tråkig och ganska irriterande. Det är bara att konstatera att arabiska är ett hårt språk som kräver hårdare hiphop, inte mjuka och nästan fega beats. Jag vet ju inte vad de sjunger om, men det känns som om att det inte finns någon känsla i det. Jag fastnade för *Endroits* som är ett samarbete med franska rapgruppen La Caution men som säger väldigt lite om resten av skivan.

Therese Ahlberg

LARS DANIELSSON*Mélange Bleu*

ACT/BONNIERAMIGO

Lars Danielsson tillsammans med Bugge Wesseltoft och Nils Petter Molvaer skapar på *Mélange Bleu* ett ljudlandskap som ligger i gränslandet mellan jazz och elektronica. Det som gör det mer intressant än annat är sättet allt byggs upp på. För här finns så mycket utrymme för alla att spela på, att det sällan är självklart vart man är på väg. Från punkt A till punkt B eller i cirklar eller på väg mot någon utmark ingen trampat tidigare. Det är alltid tillbakalutat och avspänt, ibland nästan lite för mycket, så pass att man tappar koncentrationen och låter de verka utan ens egen närvaro och vetskap. Men plötsligt finner man varandra igen, plötsligt finns något som tar en tillbaka till den där världen, den där platsen. I de mest minnesvärda minuterna finns ett påtagligt släktskap med exempelvis milstolpen *Avalon Sutra* av Harold Budd, eller Björn J:son Lindhs och Staffan Schejvas Europa-sviter. *Mélange Bleu* är kanske inte främst för vare sig aktiv eller passiv lyssning. Men man känner sig mycket fattigare om man inte gör någotdera.

Magnus Sjöberg

SCOTT DA ROS*One Kind of Dead End*

ENDEMIK MUSIC

Alla låtar börjar antingen med att någon sjunger i slow motion, att någon pratar utan musik eller att någon pratar till en ljudmatta av elektroniskt klink-klonk.

Det tar ungefär två minuter, minst, innan låtarna kommer igång på riktigt. Om de ens gör det, vissa låtar låter som ett enda långt intro. Jag väntar hela tiden på att något ska hända, och så helt plötsligt är låten slut. Fast för det mesta kommer jag inte till slutet, jag byter spår efter tio sekunder och byter spår efter tio sekunder igen. Det här är inget album för personer med dåligt tålamod, som mig.

Jag trodde att det skulle vara en hiphop-platta, experimentell visst, men det här låter som filmmusik till någon dålig skräckfilm som utspelar sig år 2206.

Sara Thorstensson

THE DATSUNS*Smoke & Mirrors*

HELLSQUAD/BONNIERAMIGO

Jag trodde aldrig att jag skulle få sådana aversioner mot en Datsuns-platta, men *Smoke & Mirrors* är så urbota trist och helt fri från suggestiva infall att den blir till en ren plåga att lyssna på. Det känns trist att behöva konstatera att flera av de band som dök upp och förgyllde våra liv i början av millenniet inte längre är så mycket att räkna med. Tyvärr är det ju så det brukar vara. Ruset har lagt sig. Nyhetens behag är borta. Så även med nya zeeländska The Datsuns.

Platta nummer tre är blek och rutinjobbmässig. Visst, de har experimenterat en aning när de anlitat ett par gospel-sångerskor, men inte blir det skoj för det. De flesta låtarna är snabba, ösiga och – tomma. Som det så passande mässas på albumets sista spår, det är "too much smoke, too little fire". Tiden är för knapp för att slösas bort på sånt här.

Annica Henriksson

DETEKTIVBYRÅN*Hemvägen EP*

DANARKIA

De är svåra att placera in, Detektivbyrån. Musiken är filmisk, energisk och lekfull och det märks att värmlänningarna som numera bor i Göteborg spelar överallt där de får chansen, på gator och torg och på alla scener de får chansen att lira på.

När jag googlade Detektivbyrån ramlade jag på en blogg, en Emelie skriver den fjärde augusti:

"Jag får inte lyssna på Detektivbyrån när mamma är hemma, hon blir psykad och hon tror att jag ska blir psyk om jag lyssnar på det! Jag förstår inte varför vissa blir rädda av den här sortens musik, det låter lite pling-plong och speldosa, okej det finns ofta med i skräckfilmer. Men snälla det är faktiskt vacker musik". Bättre beskrivning kan jag inte åstadkomma. Det är lite pling-plong och speldosa och väldigt, väldigt bra.

Martin Röshammar

DEVASTATIONS*Coal*

BEGGARS BANQUET/PLAYGROUND

Berlin-inflyttade aussietrion Devastations låter som en korsning mellan Nick Cave och Leonard Cohen, unga men lika dramatiska och episka i det musikaliska upplägget. Conrad Standish står för det caveska croonandet men det är helheten som är alldeles njutbar i sin hudlöshet. Deras visor smeker och sliter mitt i kärlekens minfält, stämningar falsas ut och spänningar trappas upp. *Coal* är bitvis sanslöst härlig i sina känslösvängningar, som sämst är den inspirerande. Som bäst är den... ja, helt enkelt bäst. Lyssna på aggressiva *Take You Home* som är utmanare till årets favvospår. Väldigt fina akvareller i bookletten dessutom. Full pott!

Gary Landström

DIABLO SWING ORCHESTRA*The Butcher's Ballroom*

GILLIOUTINE GROOVES

Rock med operasång av Annlouise Löglund. Egentligen räcker det så. För frustande metalgitarrer och opera är kanske kul, men bra är det inte. Visst, genreöverskridande och utforskande av nya musikaliska världar är väl fint och mysigt, men i Diablo Swing Orchestras tappning blir det i alla fall bara knasigt och snudd på olysningsbart. Egentligen borde två teatraliska musikformer kunna mötas och bli till en enda storslagen och pampigt maffig musikshow, inte minst när man också skojar till det med mexikanska gitarrer men jag kommer inte bortom orden knasigt och krystat. Det blir ingen mer lyssning för mig. Sorry, Diablo Swing Orchestra.

Martin Röshammar

DIRTY FACES*Get Right With God*

BRAH

De spelar verkligen "bang-up rock'n'roll". Dirty Faces är från Pittsburgh i Pennsylvania och det är hårt, galet, smutsigt, rätt och avigt. Från första till sista ackordet. De kallar sig för T Glitter, Tricky Powers, Tweekit och Leadfoot Powers, Sweet Willie Powers och Bloody H Powers och även det är helt logiskt. De här typerna älskar rockmyten och de dundrar ihop allt de avgudar till en enda brottartung orgie i tung punkdoftande rock.

Som vanligt med den här sortens musik har låtarna en tendens att gytja ihop sig och jag tror att Dirty Faces är helt fantastiska live. Ta hit dem!

Martin Röshammar

DISILLUSION*Gloria*

METAL BLADE/BORDER

Det är gitarrerna som bär upp *Gloria*. Det ruffas i stackato, det ruffas tungt, det ruffas diskret... det ruffas ta mig fan överallt. Och om det är gitarrerna som bär upp skivan är det ånglakörerna som ramar in den. Innehållet i tavlan är dyster sång och en allians mellan metal och elektronik, och överraskande nog är det inte så förutsä-

bart som åtminstone jag tycker att det kan verka enligt min beskrivning.

De starkaste greppen tyskarna i Disillusion använder sig av är en väl fokuserad fantasi och idéer som de lyckas utföra. Här finns äckligt snygga partier som får den emotionella strängen i mig att vibrera. Jag syftar då främst på gitarrspelet i *Lava*. Hade denna trio dragit ner på pratsången och ett par alldeles för förutsägbara riff hade detta varit riktigt bra.

Mikael Barani

DIVERSE ARTISTER

Bra dagar

EMI

Nu bortgångne Totta Näslund är för mig lika med Nationalteatern. Med det som utgångspunkt ger jag mig in i en hyllning tillägnad honom signerad artister som Plura, Mauro Scocco och Peter LeMarc. Den låt som direkt fastnar är dock Tomas Andersson Wij och *En svensk rockstjärnas död*. Sången får tårfabrikens personal att stämpla in och köra både övertid och helg. Mikael Wiehes särpräglade röst bär fram *Jag är en fattig stackare* på ett övertygande sätt och Per "Perssons pack" Persson låter lika småkaxig som vanligt när han repar av *Bortom månen & mars*. Sällskapet förvaltar Tottas arv med mer än värdighet.

Mikael Barani

DIVERSE ARTISTER

Colours Are Brighter

ROUGH TRADE/BORDER

Med en väldigt skojfrisk och brittisk samling låtar från (kanske inte) så skilda artister som Franz Ferdinand, Four Tet, Belle and Sebastian, Jonathan Richman, The Kooks, Snow Patrol, Kathryn Williams och The Divine Comedy försöker brittiska delen av Rädda barnen, Save the Children, att se till så att fler barn får chansen till någon slags utbildning. Lovvärt utan tvekan.

Och plattans undertitel är "Songs for children and grown ups too" vilket ger en fingervisning om att skivan i första hand vänder sig till de med rejält barnasinne kvar. Så om du känner dig skojfrisk (eller vill göra en god gärning) så köper du denna samling.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER

Our Definition of Soul

SUPERSTUDIO/PLAYGROUND

Svensksammanstätt dubbel-CD med 39 skit-skönt funkiga soulspår från 70- och 80-talet (några nya också) med stora och små soulstjärnor är väl inget att tjafsa om eller? Nej, självklart inte. Det är bara att njuta. Bra att ha till den chillade efterfesten också.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER

Säg att du älskar mig

TOPAZ/NOBLE

Soundtracket till Daniel Fridells ungdomsfilm *Säg att du älskar mig* är en reggae/reggaetonhistoria signerad Rodde från Infinite Mass. Han och hans polare har satt samman 18 dansgolvsfyllare med kändisar som Dogge, Anthony B, Million Stylez, Fille och Petter och dessutom en riktigt mesig Robyn vs Teddybears i *Girliestyle*. Imponerande är annars inledande *Pin Pon* av kubanen El Medico och Puchoman, Dogges mjuktuffa *Softa med din guzz*, varma *Vamos a Bailar* med Rigo själv och Dogge på spanska och old schoolnoddade *Hush Baby* med Half Pint. Ingen överraskning att vibben är skön således.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER

World Circuit Presents... White Label

WORLD CIRCUIT/PLAYGROUND

World Circuit Presents... White Label är en massiv samlingsskiva med 28 spår, full av kubansk och västafrikanska favoriter. De

flesta känner du säkert igen från filmer, reklamer, eller kanske ett kubansk café om du någon gång besökt ett sådant. Klassiker som förknippas starkt med Kuba, rom, linnekläder och värme. Men det finns även många låtar som är helt nya. Nya för mig i alla fall.

Gemensamt för alla låtar är den härliga rytmen, det breda omfånget av instrument och sångarnas enorma glädje. Eller är det sorg? Jag kan inte riktigt bestämma mig. Har ju egentligen absolut ingen aning om vad de sjunger om.

Det är svårt att välja ut någon låt och påstå att den skulle vara bättre än någon annan. Men det finns vissa höjdpunkter, som gitarrsolot på *El Son Te Llama* av Orchestra Baobab. Den andra skivan innehåller några nyligen släppta låtar som till exempel den åtta minuter långa blueslåten *Amandrai* med Ali Farka Tourés. *A Love Supreme* är tillägnad alla jazz-huven där ute. Det är en afro-chill-lounge-låt med många stråkar och även inslag av hiphop med DJ Miguel Diaz.

I stort är *World Circuit Presents...*

White Label en mycket bra samling för en nybörjare som jag inom världsmusiken, men jag tror inte att skivan är något för en inbiten kännare av musiken med tanke på alla gamla klassiker. Kvar att önska är en längre sommar och fler sena kvällar utomhus.

Therese Ahlberg

DIVERSE ARTISTER

The World is Gone

XL/PLAYGROUND

Under första spåret på skivan tänker jag "det här kan bara inte vara sant". Tyvärr är det sant. Det här skulle kunna vara det sämsta jag någonsin hört. *Star Wars*-spjutljud blandas med andra förskräckliga ljud och musiken hade inte ens passerat in i det mest lågbudgeterade tv-spel jag kan tänka mig. Kanske kommer någon underground-musikrecensent att hylla skivan och tala om ett eget sound men om ett eget sound innebär att låta så här så älskar jag uttrycket mainstream.

Alessandra Johansson Cavallera

DOTTIE

Back Home

DUSTY/BORDER

Vi tar det bästa först. Musiken på den här skivan är kompetent country av svenska musiker som lirar med den rätta attacken. Traditionella instrument som steelgitarr och fiol får stort utrymme och låtarna är för det mesta välskrivna. Åtminstone rent musikaliskt. Betydligt värre är det med texterna som är ihopsnickrade på dålig engelska och sjungs av Dottie med en kraftig svensk bytning. Kanske borde hon hållit sig till modersmålet även om det märks att hon verkligen vill uttrycka sig och brinner för genren. Tjejen heter egentligen Carina Lindquist och är syster till 2000-talets Siw Malmqvist, Eva Eastwood. Dessvärre saknar Dottie syrrans stämband och har spelat in en skiva som placerar sig i raden av halvdana svenska countryplattor. Sorry, Dottie.

Robert Lagerström

DREAM EVIL

United

CENTURY MEDIA/EMI

Det är svårt att helt avfärda en grupp med en klistrerrefräng som i *The Book of Heavy Metal*. Även om den har ett par år på nacken känns den fortfarande lika alert som aktuell eftersom jag då och då kommer på mig själv med att smånytna på refrängen.

Att både Gus G och Snowy Shaw lämnat den onda drömmen och ersatts av Mark Black och Pat Power är inget man funderar

över. Är man uppvuxen med Accept, Scorpions och Iron Maiden känner man igen sig i Dream Evil även om man tvingas stå ut med en hel del power metal-partier.

Roger Bengtsson

EAGLE * SEAGULL

*Eagle * Seagull*

LADO/DOTSHOP.SE

Eli Mardock är från Lincoln i Nebraska och han är hjärnan bakom Eagle * Seagull och det är ingen tvekan om att han har en stor skivsamling och vet vad han gör. Ibland påminner det om The Cure. Andra gånger om Arcade Fire och ja, andra stunder om ett femtiotal andra artister i indie/alternativrockvärlden. Visst skapar han och polarna en ganska skönt mörk stämning men jag hör inte det som fått svenska indiebloggare att hajpa låten *Photograph*. Jag hör faktiskt ingenting som gör att skivan kommer göra annat än att samla damm hemma i bokhyllan.

Martin Röshammar

KIKI EBSEN

Kiki

PONY MEDIA/IMPORT

Djurrättsaktivisten Kiki Ebsen sjunger lågmälda jazzlåtar. Musiken låter som något som passar i pauserna under *Bingolotto* eller möjligen i något morgonprogram i tv. Musiken är tråkig, ointressant och inte minst likformig. Låt på låt assimilerar varandra alltför mycket. Spår nummer fem, *Low Spark of High Heeled Boys*, påminner på något vis om *Maroon 5*:s hit *This Love* vilket inte är ett gott tecken. På covern *Say a Little Prayer* ångrar jag alla mina onda tankar och bestämmer mig för att ge skivan en chans till. Men det går bara inte.

Alessandra Johansson Cavallera

FREDRIK EKBLAD

En stor pojke nu

FOAKLEAF RECORDS

Fredrik Ekblad skulle lätt kunna hamna i det tröttaste av singer/songwriterfack och bara låta trött och trist, men det finns något i de här låtarna som lyser fram och drar undan Fredrik från de fällor han kunat falla i. En mystisk ådra, ett annorlunda ljud, ett överraskande instrument, ett originellt arrangerat trick.

Bra låtar, alltid bra låtar, dock ibland undandömda i märklig mixning, ibland dovt som ett packat paket utan inblander, och det gör också att man tvekar. Annars är Fredrik Ekblads visrock absolut värd att upptäcka, för här finns saker att utforska hela tiden. Det är inte ofta jag håller med Torsten Flinck, men hans PR-programförklaring på första spåret är helt adekvata.

Magnus Sjöberg

WILLIAM ELLIOT WHITMORE

Song of the Blackbird

SOUTHERN/BORDER

Song of the Blackbird är avslutningen av en trilogi på Southern som inleddes med *Hymn for the Hopeless* 2003. Farmarsonen från Iowa refererar till Bibeln, gräver i ensamhet och sjunger om hur skörden blir förstörd av hållregn. Med en whiskeysprovlig röst som låter dubbelt så hårdad som sina 27 år och påminner om Tom Waits.

Song of the Blackbird är en skiva som berättar en geografisk historia och, i allt från sydstatsdialekten till det hårda bankompert, transporterar lyssnaren till karg landsbygdstillvaro någonstans i Amerikas bibelbälte. Starkast är countrydängan *Lee Country Flood* och gospelkänslan i *The Chariot* som paradoxalt nog handlar om förlorad tro. Att lyssna på William Elliot Whitmore är uppriskande, i lagom doser, och främsta behållningen ligger i Williams självfulla röst och texterna som mer än en gång får mig att stänga av dammsugaren.

Matilda Gustavsson

ELTON JOHN*The Captain & The Kid*

MERCURY/UNIVERSAL

Det finns en del riktigt stora låtar som har Elton John som upphovsman, de som på något sätt tyvärr fortfarande definierar honom som artist. För ingen av de där riktigt minnesvärda klassikerna är yngre än 15-20 år. Inte för att han gjort så där herrans många bottenknapp sedan dess, men aldrig egentligen snuddat vid det klassiskt genialiska, det minnesvärda, det oemotståndliga.

Med det i åtanke känns *The Captain & The Kid* också som ett försök att återvända till de markerna, där storhet kan födas ur en daggdroppe, ur ett ögonblick, en lindnarsknäpp, ett möte. På papperet intressant och lovligt, men, i verkligheten, med resultatet i lurarna, känns allt lite väl välhånt och utstuderat, med verbala referenser till tidigare storheter; lite för uppenbart, lite för självklart. Speciellt som det emellanåt bara blir arenapoppen som glömmer sig kvar, utan melodier, utan låtar, bara det tomma skal som ändå kunnat fylla stadion efter stadion genom historien. Kanske inte av Elton själv, men av andra artister och grupper. Skal, innehållslösa, bara med formen kvar som yta, polerad och tillgjord. Visst finns här en och annan schysst låt, men när allt ovan spelar in känns det helt enkelt lite för urvattnat för att alls röna intresse.

Magnus Sjöberg

EST*Tuesday Wonderland*

ACT/BONNIERAMIGO

Jag har alltid varit svag för Esbjörn Svenssons sätt att få sånger att samtidigt flyta fram och bli dramatiska. Som en stilla sommarbäck i ett åskväder; ibland samtidigt, ibland omärkligt skiftande, alltid med full fokus och med en melodi i centrum. Gillar det gränsöverskridande anslaget, det som gör att det inte är helt lätt att kategorisera, även om det hela tiden handlar om pianojazz med lätt anslag.

Därmed inte sagt att det lätta anslaget gör musiken lätt och flyktig, det kan lika gärna locka en vill med lämpor eller sötsaker som lämna en kvar kontemplerande. Det enda jag kan tycka är synd med *Tuesday Wonderland* är att det låter precis som man tror och tycker det ska göra. Eftersom jag uttryckt mig som jag gjort ovan har jag givetvis inget emot det, men hade gärna sett någon liten avvikelse från den Svenssonska normen. Å andra sidan duger det bra.

Magnus Sjöberg

EVAN*Under Your Spell*

MARIANNE/WARNER

Med ett utseende som får var tredje kvinna att dregla av upphetsning och ett vibrato som får var man att häpna bjuder Evan in dig som lyssnare till hans andra fullängdare. Med hjärtat kvar i 80-talets syntvåg har han byggt upp albumets puls efter samma tidsepok.

Det är säkert få av er som missat den redan välspelade eurobeatdängan *Under Your Spell* där han tydligt utmanar Alexander Bard i dansant syntpop. Piano och syntar fungerar som apitretare till den omärkliga rösten som lätt skulle kunna krossa alla sorters hinder för att nå lyssnarens öron.

Samuel Olsson

EVERGRACE*Evergrace*

ULTERIUM RECORDS

Sex herrar från Edsbyn lystrar till namnet Evergrace och har så gjort sedan starten 2001. Att debuten dröjt så länge brukar

inte vara så dumt då det sällats hårdare i material samtidigt som musikernas individuella prestationer slipats in ytterligare. Mixat av Per Ryberg (Tad Morose, Morgana Lefay) och artwork av ProgArts Mattias Norén (Sabaton, Kamelot) ger en fingervisning om vilka band de kan liknas vid. Även fans av Nocturnal Rites och Dream Evil bör kolla upp Evergrace vars genomarbetade och välbalanserade heavy metal har stor potential.

Roger Bengtsson

CHRISTIAN FALK*People Say*

BONNIERAMIGO

Christian Falk gillar alltid att blanda influenser från här och var. När han ställde till med den saliga *Quel Bordel*-röran belönades han med en Grammis för bästa album. Det intressanta med honom är också att han verkar så bred i sin musiksmak. När han kickar igång albumet med *Brighter Days* och låter som S'Express är det bara en av alla små roller och sound som Falk kommer att ikläda sig innan resan är över denna gång. Det är snyggt och tajt hoplimmat.

Men för snyggt. Allt låter så snällt, så lagom och så anpassat. Som om tanken varit att få ett nytt fint pris. För det här albumet har jättechans på en Grammis också. Men det är trist att hela den där röran av influenser slutar i urvattnad mittfåra. Det borde ha fått svänga lite mer åt alla möjliga håll. Kanske kommer det att göra det om han tar albumet på turné?

Mats Almegård

LUPE FIASCO*Food & Liquor*

ATLANTIC/WARNER

Som nämnts i recensionen av Lupe Fiascos apitretare *Chi Town Guevara* är denna 23-åring det största sedan formfranskan och den man som förutspås bli hiphopens Wayne Gretzky. Superlativen haglar och med lite hjälp av förtidspensionerade Jay-Z har debutalbumet nu landat och den massiva hypen skola klarna för alla undrande själar.

Höga förväntningar är en tung ryggsäck att bära. Det där lilla extra måste skjutas till och Lupe Fiasco har i några hänseenden gjort ett idogt arbete. Tidsenliga texter om terrorism, rasism och lagbalkar får alla utrymme och istället för bikinis och bärs är det Lupes tydliga fäbless för skateboards som sedan får låta upp stämningen. När *Kick, Push II* kommer på försvinner alla tidigare onda tankar. De råbarkade trummorna pressar hårt bakåt och jag trycker i ren förtjusning på repeat.

Lupe Fiasco är i sitt fält en frisk bris som rappare. Till skillnad från Jay-Z lever han inte på pensionspoäng och till skillnad från Kanye West luktar det inte lika fränt från framgångsmaskinen. Lupe är modern utan att bli alltför trendigt anpassad och samtidigt personlig utan att bli självgod. Men efter att ha packat ihop albumets alla komponenter och slagit ihop paketet är helhetsmissen ett faktum. "Det där lilla extra" har lagts till för mycket. Less is more och överarbete blir aldrig lyckat. Faddern Jay-Z lägger en gästvers i *Pressure* och slår därmed spiken i kistan kallad överdådig arenahiphop. Rocky Balboas möte med The Verves *Bitter Sweet Symphonys* pampighet blir för mycket. Det är kliniskt rent och all råhet är som bortblåst. På andra änden av skalan återfinns ett Mike Shinoda-producerat försök till mer organisk hiphop. Tyvärr slutar *The Instrumental* endast i lägereldsvänlig soffrock à la Flipsyde.

Slutkänslan av *Food & Liquor* är inte bittersöt och lyckad. Den lämnar snarare

irritation över att allt innehåll inte går i *Kick, Push II*:s anda. Den är svulstig och åskådliggör en begåvad rappare som ännu inte kan leverera en bra slutprodukt.

Erik Hjortek

FINGERSPITZENGEFÜHL*Happy Doomsday*

KOOLJUNK

Nääåstan. Dessa stockholmare är så nära att få till det. Det enda som fattas är fler melodier, det går att höra just där de borde ha kommit in. Jag vill sammanställa en lista och skicka in till bandet. Annars är Fingerspitzengefühls andra album en äkta stonermacka med klassiska hårdrocksslag och till och med en gnutta popsensibilitet. En intressant blandning som skapar hård och samtidigt lättsmält musik.

Sagarmatha får mig att tänka på passager ur Entombeds fenomenala *To Ride, Shoot Straight and Speak the Truth*. Gitarerna i följande *Doomsday Rising* är också riktigt snygga. Ja det är faktiskt så att de sista spåren inte bara är "nääåstan" utan bang on target.

Mikael Barani

DAVE FISCHOFF*The Crawl*

SECRETLY CANADIAN/BORDER

Du vet den där känslan av att riktigt brinna för någonting, idéer och tankar flyger kors och tvärs letandes efter inspiration och material som kan skapa perfektion till ditt projekt. När samlandet är klart sätter du dig sveltig av upphetsning och försöker bygga ihop det som enbart dina visioner lyckats med så långt.

Med utflykter till musikavdelningen på Chicago Public Library har Dave Fischhoff kontinuerligt sökt inspiration från klassiska artister och deras musik. Beach Boys, Burt Bacharach och många fler har varit med och byggt upp grunden till *The Crawl*, där syntar och samplingar vävs ihop till ett nöjesfälsliknande landskap. Om Bright Eyes hade tagit sitt album *Digital Ash in a Digital Urn* och ingått äktenskap med The Postal Service *Give Up* hade det bara saknats en byggsten för att kunna återskapa denna imponerande byggnation. Den sista viktiga ingrediensen sitter i stämbanden hos kreatören, för när han öppnar sin mun och låter poesin flöda får han likt Samuel Beam i Iron and Wine stenar att mjukna.

Samuel Olsson

FROID*Streetpet EP*

SOUND POLLUTION

Första låten, *Airwaves*, på Froids skiva har det. En snygg slinga som går i bakgrunden, ett pumpande samspel mellan trummor och bas samt sång och gitarr som trippar ovanpå. Samma recept som gjorde Kent till ett av Sveriges största band. Ser jag till EP:ns resterande fyra spår har de inte samma skruvande finesse som inledningen. Det går att höra att bandet så gärna vill att det ska vara så. Men de når inte ända fram.

Mikael Barani

RORY GALLAGHER*Live at Montreux*

EAGLE/PLAYGROUND

Det finns en passage i samlings-DVD:n av gamla brittiska Old Grey Whistle Test där Rory Gallagher är med. Där programledarna berättar om den otvågade vildhet och spelglädje som fanns hos honom. Hur han kunde resa runt till festivaler i sin minibuss och önska att få spela. Inslaget med honom visade samma sak, en energi som passade som hand i handske till bluesrocken han framförde. På något sätt kändes det som att det var energin snarare än musiken som gjorde det bra.

Hela det intrycket finns kvar, och det känns också lite förstärkt i det att låtarna

kommer från fyra olika tillfällen, från 1975 till 1985. Det känns som att det tappar glöd, tappar den där råa, otglade energin, och att musiken går på tomgång, på sparlåga. Ibland kan det gnistra till, men sällan så det håller en hel låt. Och då blir det också lite mycket med en hel spelning, tyvärr. Vill också minnas att mycket av Gallagher's utspel gav mer näring åt musiken. Kanske DVD-utgåvan ger en bättre bild.

Magnus Sjöberg

GIRI

Giri

ROASTINGHOUSE/PLAYGROUND

Sitarslingan i inledande *Do it* låter som *Austin Powers*-jinglar, lite skoj så där och annorlunda med sitar, men låten fortgår tyvärr i någon slags amerikansk college-rock som är svår att uthärda. Överlag på plattan kan det börja med ett helt okej riff, versmelodin kan också funka men så kommer de: de pompösa hockeyrefrängerna som inte säger någonting. College-rocken är så refrängkåt att den egentligen eftersträvar låtar som bara är uppbyggda av refränger. Det spelar inte någon roll vad som sjungs, huvudsaken att det finns någon form av refräng. Giris *Million Miles* till exempel inleds med ett klassiskt rockriff, sångaren låter cool och lite farlig – tills refrängen kommer och kör ned låten rakt i helvetet. Däremot överraskar Giri med dansanta *Shadow of a Doubt* som lutar åt new wave och The Rapture. Det är det här spåret jag skulle önska att de fortsatte utforska. Och lämna collegierocken därhän.

Annica Henriksson

GOD DETHRONED

The Toxic Touch

METAL BLADE/BORDER

På senaste skivan sneglar God Dethroned både på In Flames och Night In Gales. De kompakta riffen och den galet skrikande rösten till trots låter bandet ana att det finns mer än vad örat uppfattar vid en första lyssning. Bakom den hårda fasaden döljer sig en mjuk sida. En sida med känsla för melodier som bryter av mot strömmen av stygga ackordkombinationer. Det är både skönt och behövt. Att bara köra på rå aggression och imponera med tekniskt kunnande har gjorts om och om igen. Här finns fler nyanser. Framförallt på balladaktiga *Away From Emptiness*, vilket är precis den kurs som God Dethroned håller. En kurs som gör *The Toxic Touch* intressant.

Mikael Barani

GOOSE

Bring it On

SKINT/SONYBMG

Dave Martinj har turnerat med Soulwax. Det här är hans eget band. I det spelar han och tre andra grabbar musik som influerats av AC/DC och Daft Punk. De hade aldrig gjort det om inte Soulwax funnits. Deras patenterade rockelectro är egentligen det Goose vill göra, men jag antar att Dave blygs lite väl inför sitt tidigare turnésällskap för att erkänna det fullt ut. Nåväl, vad är AC/DC här? Riffen? Nej, i så fall en ganska fullt-på-attityd som för några sekunder döljer faktumet att det här är stendött. Sen hämtar man sig från frontalattacken och inser att det här är ren smörja. Daft Punk? Dra inte in dem i det här.

Mats Almegård

NINA GORDON

Bleeding Heart Graffiti

WARNER

Enligt Nina Gordon är *Bleeding Heart Graffiti* ett konceptalbum, där låtarna speglar de olika stadier man går igenom i ett förhållande, från början till slut. Texternas innehåll spänner över ett brett känslöregister, och är ackompanjerat av den

för tillfället rådande sinnesstämningen passande musikaliska arrangemang. Det är vackert, lite i samma anda som exempel Heather Nova och i viss mån Fiona Apple. Man hör att 70-talets mer romantiska singer/songwriter-damer i stil med Joni Mitchell och Linda Rondstadt har inspirerat denna donna som en gång i tiden var medlem i power-grunge-kvartetten Veruca Salt, vilket däremot inte hörs lika tydligt. Med hårdrocksgiganten Bob Rock som producent och under inspiration av änglarnas stad har Nina Gordon lyckats knäpa ihop en lättsmält trevlig popplatta med låtar som fastnar likt en lättsockrad trevlig karamell i bakhuvudet, och genererar en mysig atmosfär.

Petra Sundh

THE GOTHIC ARCHIES

The Tragic Treasury

NONESUCH/WARNER

Här kommer ett album som är baserat på de populära ungdomsböckerna *A Series of Unfortunate Events* av Lemony Snicket. Böckerna handlar om de tre syskonen Baudelaire och historien utspelar sig efter deras föräldrars tragiska bortgång.

Stephin Meritt, tidigare medlem i grupper som The Magnetic Fields och The 6ths, har under pseudonymen The Gothic Archies tagit sig an uppgiften att tolka de tretton böckerna genom lika många sånger. Varje låt är sagolikt uppbyggd i både musik och lyrik och med Stephins Nick Cave-möter-Leonard Cohen-fylliga röst när det en perfekt sagomystik. Att han sedan får uppbäckning på dragspel av självaste Lemony Snicket gör att projektet når perfektion.

Albumet är intressant sammansatt och likheterna till The Pogues är inte alltför långt borta. Att skivan bygger på ett litterärt verk bör inte hindra intresserade från att utforska detta fascinerande verk signerat den högt beundransvärda Stephin Meritt.

Samuel Olsson

GRAND CENTRAL WINTER

Silent Storm

TELEPHONE/BONNIERAMIGO

Vrid om nyckeln, dra igång motorn, tryck in skivan, vrid upp volymen och lägg i backen. Märk hur pulsen försiktigt ökar och att du blir ett med bilen, vägen och omgivningen.

Med bakgrund som studiomusiker för en handfull musiker som Ane Brun, Eva Dahlgren, Monica Starck och Yukon AK vet de här killarna hur deras instrument ska brukas för att tillgodose andras behov. Det känns därför naturligt att komma till en punkt där det egna skapandet får utrymme.

Albumet bjuder med dig på en roadtrip där dina sinnen får härja fritt. Det går att ana en strategi när Paul Börjesson suttit ner och påtat ihop materialet, att varje sång ska kunna gripa tag i lyssnaren och få dig att kännas tillfreds med att vara den du är, där du är. Att alla i bandet sedan växt upp med alt-country klingande i bakhuvudet gör inte saken sämre.

Är du en av dem som kan finna dig själv nynnandes på Michael Learns to Rocks *The Actor* eller bara längtar efter en lugn stund i fåtöljen avnjutandes en kopp kaffe till tonerna av The Jayhawks, Marc Knopfler eller Elin Sigvardsson då vet du nästa köp.

Samuel Olsson

WAYNE HANCOCK

Tulsa

BLOODSHOT/BORDER

Det var som om gamle Hank Williams hade rest sig upp ur graven och spelat in en platta. Så pass retro var Wayne Hancocks

skivdebut *Thunderstorms and Neon Signs* som gavs ut för tio år sedan. Rösten lät precis som legendens och det musikaliska uttrycket kom direkt från Williams 40-tal. Sedan dess har Hancock spelat in en handfull album och utvecklat sin stil även om låtarna nästan kunde vara skrivna för mer än ett halvsekel sedan. Det känns dock inte alls som om sångaren, gitarristen och låtskrivaren anstränger sig för att låta retro, utan som om han helt enkelt inte kan göra musik på något annat vis.

Tulsa är Hancocks första album på hela fem år och förmodligen hans bästa. Som vanligt är låtarna välkomponerade och bandet tajtare än någonsin.

Traditionalisten Hancock väver in element från jazzmusiken och har faktiskt skapat en egen stil. Men årligt talat lyssnar jag hellre på Lefty Frizzell och Hank Williams. Något måste det väl ändå ha hänt på 60 år?

Robert Lagerström

MIHO HATORI

Ecdysis

RYKODISC/SHOWTIME

Det här är nog den konstigaste musik jag någonsin hört. Det är som att man samlat alla konstiga ljud som finns och spelar upp dem samtidigt. Massa bjällror och olika slagverk fast ändå digitalt och elektroniskt. Lite som Hare Krishna goes pop. Inget som jag varken vill se eller höra i verkligheten.

Det är nog tänkt att vara någon slags världsmusik och det skulle kunna bli coolt om man tonade ner det mesta och fokuserade på färre ljud i en och samma låt. Nu är det mest, just det: konstigt. Musik ska vara njutbart, men jag får huvudvärk efter typ tre låtar. Men Miho ska ha cred för att hon gjorde ett tappert försök i alla fall, det är inte lätt att skapa helt ny musik.

Sara Thorstensson

THE HAUNTED

The Dead Eye

EMI

The Haunted gör mig schizofren. Jag gillar allt det musikaliska. Det är fantastiskt. Varenda gitarriff är som väl genomtänkta penseldrag. Men jag gillar inte det entoniga gapet. Särskilt inte i refrängerna. Det är för enkelt, och saknar finesse.

Men det här tjuade jag om redan på *rEVOLVEr*, och det är synd att upprepa sig. Jag tänker istället lyfta fram *The Medication*, som fungerar som ventil i min vredeshantering. Den hade inte fungerat utan Peter Dolvings gap. Mina absoluta favoriter är dock de lugnare *The Fallout* och *The Failure*, som jag tycker är albumets femmor. Särskilt outrot på *The Failure*.

På *The Dead Eye* börjar (nästan) alla låtar med "the" följt av ett substantiv. Det ser snyggt ut, särskilt med tanke på bandnamnet The Haunted. Andra grupper som experimenterat med sina låttitlar på liknande sätt är Magnetic Fields och Ministry. Musikaliskt är banden dock långt ifrån varandra.

Torbjörn Hallgren

NISSE HELLBERG

Snackbar Blues

BONNIERAMIGO

Att tycka om Wilmer X har aldrig varit riktigt godkänt i mer trendiga kretsar trots att vi är rätt många. De senaste åren känns det dock som om de trampat vatten även om skivorna inte varit dåliga. Det är bara något som saknats, gnistan kanske? Samtidigt har Pelle Ossler gått från så kallad klarhet till klarhet med sin solokarriär. Det är faktiskt en tragedi att hans skivor är så bortglömda och underskattade eftersom han har något duktigt i svenskt musikliv, ett alldeles eget språk både musikaliskt och textmässigt. Men det är ju Nisse Hellbergs

tredje soloskiva det ska handla om och i pressreleasen säger Nisse att "Den här gången var tanken att återvända till kärnan av rock'n'roll genom att bilda ett litet kompakt band med ståbas i centrum". Det lilla kompakta bandet består av Alf Östlund på ståbas, Janne Lindén på gitarr och trummisen Marcus Källström.

Men, no offence Nisse, det mesta är sig likt. Det är mest mysigt faktiskt även om det gungsvänger helt okej. På förra soloskivan *Xtrem* som kom för sex år sedan hade han än en gång kärat ner sig riktigt gammal blues och jag tycker att det funkar bättre då än det gör på nya *Snackbar Blues*. Problemet är exakt det samma som på Wilmers senaste skivor. Det känns som om Nisse Hellberg är lite för trygg, lite för ovillig att släppa sargen ordentligt. Att göra en cover på *Lyckliga gatan* är inte heller helfestligt. Inte heller tolkningen av *Trettifyran* ändrar mitt intryck av att det var en rakt igenom trevlig inspelning men att det inte bidde så mycket mer än mysigt. Det finns ett undantag, *En man för varje öppet hak* är lysande, det är också den mest poppiga låten på hela skivan. Där och då känns det som om han verkligen måste få ur sig det han sjunger.

Martin Röshammar

THE HERITAGE ORCHESTRA

The Heritage Orchestra
BROWNSWOOD/BONNIERAMIGO

Bland det första som slog mig när jag lyssnade på The Heritage Orchestra var hur man nu skulle katalogisera detta. En fånig tanke, jag vet. Men denna 43 man tunga engelska orkester har en väldigt bredd på sitt material. Den lugna, ofta filmiska stråkensembeln går från klassisk musik till att varva in jazzsång och brassinstrument.

Kompositionsmässigt är The Heritage Orchestra av varierande kvalitet. *Tell Me Stories* är lysande med sin långsamma uppbyggnad där Natalie Williams med självsäker stämma gör ett avbrott efter två minuter. Även Liz Swain är ett välbehövt element då hon i *Sky Breaks* kompletterar det som tydligt saknades på spåret. De helt instrumentala låtarna faller däremot ofta på sin lågmäldhet. Det blir en form av bakgrundsmusik utan några kullar och dalar.

Det är till stor del tack vare Ninja Tune-trummisen Chris Bowden och de båda sångerskorna som The Heritage Orchestra behåller lyssnaren. Det som är rena julaf-ton för den stråkfanatiska lyssnaren blir utan deras insats efter hand intetsägande för den medelstore musikkonsumenten.

Erik Hjortek

HINDER

Extreme Behavior
UNIVERSAL

Jag och min flickvän hade en amerikan på besök nyss. Han berättade att hans frus favvoband just nu är Hinder. För oss svenskar är det ett relativt okänt band, men i USA är Hinder – och den sortens rock de spelar – populära. Det ledande bandet inom genren, som ibland kallas postgrunge eller modern rock, är Nickelback. Och då borde de flesta veta vad det rör sig om.

Oklahoma-baserade Hinder slog igenom med balladen *Lips of an Angel*. Den har lett till att bandet fick tusentals besökare till sina hemsidor, och om ni surfar dit måste ni se deras Catfight. Där, precis som på snyggast.se, gäller det att vara mest hot. Jag lämnar det okommenterat.

Det intressanta med Hinder är deras sena ankomst till allmänheten, när band som Puddle of Mudd och Nickelback är på dekis. Det kan liknas vid Skid Rows lika

sena ankomst till sleazen, som bandet bara drog fördelar av. Tills grungen la sleazen i fryboxen några år senare. Betyder det att en ny stor undergroundgenre är på gång nu?

Torbjörn Hallgren

THE HUMAN ABSTRACT

Nocturne
HOPELESS/SOUND POLLUTION

The Human Abstract är ett sådant band man kan gå och se bara för att se hur de klarar av allt det tekniska live. Här går det undan. Gitarristernas fingrar hade antagligen åkt fast i polisens fartkontroller och dömts till dryga böter. Sångaren Nathan Ellis har en brutal röst som fungerar klockrent bland snabba stopp och längre avsnitt med mangel. Frågan om att inte bara kunna spela utan att även kunna göra låtar löser bandet lätt. Melodisk hardcore.

Blanda inte lite av den varan så blir det progressiva mer lättillgängligt. De medeltida akustiska styckena gör sin del de med och hade gärna fått dyka upp oftare.

Mikael Barani

DIE HUNNS

You Rot Me
PEOPLE LIKE YOU/SOUND POLLUTION

Denna konstellation bestående av bland andra Corey Parks från Nashville Pussy och Duane Peters från U.S. Bombs, låter inte alls som man skulle vänta sig. Skitig punkrock'n'roll hade väl varit det mer logiska, med tanke på medlemmarnas bakgrund, men det är faktiskt intressantare än så. Visst finns det spår av detta, de står ändå ganska stadigt i dessa rötter, men drar det hela åt det lite mörkare hållet med en ganska tjugis fingertoppskänsla. Kanske blir materialet något ojämnt, vilket möjligtvis beror på att sången delas upp lika mellan just Corey Parks och Duane Peters. Vilket å andra sidan också kan göra det hela mer intressant. Detta är en mer vuxen form av punkrock'n'rollattityd, helt enkelt, och det är riktigt bra. Min erfarenhet av bandmedlemmarna ger mig dessutom en viss aning om att det här kan vara extremt bra live.

Petra Sundh

I AM GHOST

Lovers' Requiem
EPITAPH/BONNIERAMIGO

Gillar du HIM kommer du inte att lämnas oberörd av I Am Ghost. Antingen blir du upprörd över likheten, eftersom detta är på sätt och vis samma genre. Men den som ger I Am Ghost en chans kommer att kunna urskilja deras små egenheter och speciella nyanser som gör dem till ett band med potential

Det handlar om någon form av gotisk metall med hardcoreinslag. Vi har blivit ganska frekvent matade med denna relativt nya genre kallad goth metal de senaste åren, och I Am Ghost kan säkert rida på den vägen och knipa åt sig diverse anhängare. Personligen tröttnar jag efter bara någon minut, då detta pampiga atmosfäriska sound känns vansinnigt överprentiöst. Men kan man se förbi detta, eller kanske rent av tilltalas av det, har man säkert många fina stunder framför sig med *Lovers' Requiem* som sällskap.

Petra Sundh

JET

Shine On
WARNER

Många har nog bilden av Jet som ett reklamband. Deras första skiva sålde ordentligt när *Are You Gonna Be My Girl*, hittig slyngelrock med handklapp, användes för att kränga både mobilabonnemang och mp3-spelare världen över. Australiensarna har fler nyanser. Ett par är tydliga: Oasis,

på den vägen också Beatles. Å andra sidan den mer hårdriffande boogierocken.

I blandningen av softa ballader och testosteronutbrott lyckas Jet låta okonstlat, med en självklar finess. Kvalitativt klassisk rock som varken är mer originell eller mindre hängiven.

Johan Lothsson

DENISE JAMES

Promises
RAINBOW QUARTZ

Det har bara släppts två plattor värda att nämna – eller betala för, för den delen – i år. Den ena är BMX Bandits *My Chain*. Den andra är Denise James *Promises*. Men där upphör likheterna dem emellan. För medan Douglas T Stewart och hans rövarband reser sig ur askan med ett lika hjärtknipande som skratretande separationsalbum – tweepopens egen *Blood On the Tracks* – är James tredje desto lättsinnigare. Enkel pop i rakt nedåtstigande led från Lesley Gore och en uppsjö andra popsångerskor från tidigt 1960-tal innan The Beatles gjorde bandformatet till normen. Det är förstås inget avancerat. Tre vanliga ackord i självklara kombinationer och kärlek navelskådad i alla vinklar – besvikelser, förhoppningar, saknad – men det är också den uppenbarelsen man gång efter annan kommer fram till: den bästa popmusiken är inte mycket mer än tre ackord och lite kärlek. Och det är inte ofta låtar av den kvaliteten staplas lika tätt som de gör på *Promises*.

Dan Andersson

DAMIEN JURADO

And Now That I'm in Our Shadow
SECRETLY CANADIAN/BORDER

Jag tänker mig Damien Jurados platta som filmmusik. Jag sitter i min favoritfätölj på mitt favoritcafé på Odengatan och allting känns som en film. Folket utanför som möts och skiljs. Ungarna som inte får nog av att springa fram och tillbaka. Personalen som serverar kaffekopp efter kaffekopp. Damien Jurado framkallar alla dessa känslor och jag vill inget hellre än att hösten ska komma fort. Jurado är lagom bitter, på ett fint sätt. På ett sätt som gör att man önskar att allt ska gå bra för honom, precis som i de där filmerna där man är på skurkens sida. På *What Were the Chances* sjunger han "Does your husband know I call you sweetheart?/Do not leave me dancing alone" och allt jag vill är att tjejen ska lämna sin man för Jurado. I pressreleasen står det att han efter tio år som artist fortfarande inte omnämns i en enda artikel om amerikanska singer/songwriters. "Is he destined to be lost forever...?" Och det är just där tjugningen med Jurado ligger.

Alessandra Johansson Cavalera

THE KILLERS

Sam's Town
ISLAND/UNIVERSAL

Det är imponerande på något sätt, att ett gäng snubbar från Las Vegas kan vara så galet inne på brittisk 1980-tal. The Killers har svält allt. Till och med dialekten. Nu på andra skivan är det storslaget och pompöst som gäller efter att totalt ha överdoserat på det mer syntigt brittiskpoppiga på debutskivan. Det är faktiskt så klumpigt pompöst att jag tappar intresset efter några minuter. Det känns tillgjort, sökt och ointressant samtidigt som det är helt självklart att Anton Corbijn har tagit bilderna till skivkonvolutet. Förstås är det svartvit och förstås ser de drömmande ut och förstås är det ödsliga västerlandskap som gäller. Man undrar om det har hänt någonting i Anton Corbijns värld sedan 1987. Eller i The Killers värld för den delen?

Martin Röshammar

DIANA KRALL*From This Moment on*

VERVE/UNIVERSAL

Jag vet inte riktigt vad jag ska tycka. Har absolut inget emot Diana Krall, men när hon ger sig på samma projekt som alla andra i den allt mindre upplysta världen och tacklar den stora amerikanska sångboken känner jag en lite avog känsla i maggropen. Berlin, Porter, Gershwin, absolut, några av låtarna är underbara, det vet jag utan att ha lyssnat, och det vet jag åter efter att ha lyssnat. Och det är väl här min tvekan tar sin början. Efter att ha hört Roddand och andra ge sig på de här låtarna måste det väl ändå erkännas att Diana fixar det riktigt bra, det finns ett helhetsanslag på plattan som känns bra, men börjar man inte känna att det är bra nu. Jag har alltid gillat storbandsjazz, crooners och allt det där, men ibland blir jag rädd när jag gäspar mig igenom nån låt som *From This Moment on*... Det är ju inte så det ska behöva vara. Överdos eller vad det må vara, jag känner en motvilja att höra det, trots att jag på ett intellektuellt plan kan förstå att det är rätt schysst. Och när jag hör extraspåret *Boulevard of Broken Dreams* känner jag mig bara matt, tyvärr. Och säger Marianne Faithful. Period.

Magnus Sjöberg

BEN KWELLER*Ben Kweller*

SONYBMG

Vad hände egentligen med huvudkaraktären William när sluttexten rullat klart i Cameron Crowes *Almost Famous*. Fortsatte han med skrivandet för Rolling Stone Magazine eller återgick han till skolan för att satsa på en annan karriär? Den här frågan har inte på något sätt gnagit mig, men när jag såg skivomslaget till detta album så stod han där, dock med snowboardåkaren Shaun Whites frisyr – men ändå.

Musiken utspelar sig precis som filmen i en tidig 70-talsmiljö där 60-talets influenser försöker överleva. När han slår an sina tre/fyra ackord som är uppbyggnaden till alla låtar spritter det euforiskt i hela kroppen på honom vilket tydligt märks när han så kärleksfullt låter melodierna sprudla ut ur munnen.

Detta fjärde album från Kweller har hög potential och med det material som levereras hade han lätt platsat på scen 1973 bredvid Todd Rundgren, Elton John och The Who.

Samuel Olsson

LAMB OF GOD*Sacrament*

EPIC/SONYBMG

De hette tidigare Burn the Priest. Från Richmond i Virginia kommer Lamb of God med sin heavy metal-, trash- och hardcorehybrid. Enligt den romantiska biografien som skivbolaget skickar med så ska de visst vara grymma musiker. Så bra att man tappar hakan. Riktigt så är det givetvis inte. Lamb of God bryter ingen ny mark. Vare sig inom hardcore eller trash. Så Machinhead kan känna sig tämligen ohotade av dessa snubbar åtminstone i något år till. För visst finns det antydningar till att Lamb of God kan bli något större utanför Richmond. Sjunde spåret *Blacken the Cursed Sun* har en jävligt bra refräng, sing-a-long-vänlig hardcore med ett roligt arrangemang. Mer sånt killar så ordnar det sig säkert.

Per Lundberg GB

THE LANCASTER ORCHESTRA*Never Cried Once When I Could Have*

ROOTS/BORDER

Med en sån albumtitel vet man nästan hur det ska låta. Skivan är inspelad på vischan i Sebbarp i Skåne och det är passande på

alla sätt och vis. Carl Mathson som är den som egentligen är The Lancaster Orchestra, älskar den amerikanska altcountryn och det hörs. Själv blir jag lite varm i hjärtat, dels av musiken – mer om den strax – men också av att Carl Mathson, nu malmöit, är från Vetlanda från början. Jag tillbringade mina barndoms somrar där i trakterna och skulle mina nostalgiska tillbakablickar tonsättas är det nog inte omöjligt att det skulle låta så här, lite sorgset, vemodigt men hoppfullt.

På The Lancaster Orchestras andra skiva har Carl Mathson med sig medlemmar från Loh och det är logiskt, de har precis som Carl känsla för att inte göra de amerikanska influenserna till parodi, de håller sig på rätt sida gränsen hela tiden. Och de ger låtarna kraft och en stuns som jag gillar. *Never Cried Once When I Could Have* är ingen omistlig skiva men The Lancaster Orchestra har en beundransvärd förmåga att bygga upp stämningar och skapa bilder med sina låtar. Sånt gillar jag.

Martin Röshammar

AMOS LEE*Supply and Demand*

BLUE NOTE/EMI

Amos Lee är en underbar, underbar man. Han har turnerat med Bob Dylan, sommaren 2003 besökte han Sverige i Norah Jones sällskap och han har på sina tidigare platser samarbetat med Chris & Thomas. Lees fjärde album, *Supply and Demand* består av elva välproducerade, minimalistiska, akustiska låtar. Influenser som Neil Young och Stevie Wonder märks på skivan. Amos Lees kraftfulla röst är precis som folksoul-soundet väldigt utmärkt.

Alessandra Johansson Cavallera

THE LEMONHEADS*The Lemonheads*

VAGRANT/UNIVERSAL

Jag tillhörde aldrig Evan Dandos försvarare då när grungen var som störst och The Lemonheads var de tippade arvtagarna till Nirvana. Det blev aldrig så även om Evan Dando hade allt på sin sida, han såg bra ut, var kaxig och hade förmågan att säga rätt saker vid fel tillfälle, eller om det var tvärtom. Kontroversiell var han i alla fall. Sedan dess har han harvat i ett töcken av droger och halvtaskiga soloförsök.

Nu kallar han bandet för The Lemonheads igen men precis som när det begav sig är The Lemonheads samma sak som Evan Dando och det mesta är sig likt. Jag får erkänna att jag blir lite imponerad av Evan Dandos målmedvetenhet, han tycker fortfarande att den energiska, gitarripäckade poppen är den bästa trots utflykterna till americana och singer/songwriter-världen. Det är klockrena melodier och extremt noga uttänkt gitarrmangel och... jag gillar det. Det låter inte mossigt. Bara kompromisslöst.

Martin Röshammar

SEAN LENNON*Friendly Fire*

CAPITOL/EMI

Med underskön barnastämman trollbinder annars vuxne Sean Lennon återigen. Och han gör det utan att försöka speciellt mycket, begåvningen sitter väl till viss del i generna – hans pappa kunde ju också det här med popmusik. Och att luta sig tillbaka med en gitarr i handen verkar vara Seans melodi. Men denna gång funkar det tyvärr inte hela vägen fram.

Låtarna är nämligen alldeles för otydliga, de flyter på utan att man kommer ihåg dem i efterhand. De formar en musikalisk massa som ligger som en klump på CD-skivan. Det enda som finns kvar hos lyssnaren är längtan efter Seans spröda och smått feminina sång som emellanåt

tangerar Thom Yorke. Trots detta ligger Sean Lennon hästlängder före de flesta i singer/songwriter-genren, lyssna bara på hans solodebut *Into the Sun* från 1998 och bli kär!

Gary Landström

THE LIPTONES*In English*

AMTY/SOUND POLLUTION

Beställ in en pint malt och humle, blås av skummet och ta en stadig klunk. Låt sedan kroppen gå i den riktning dina oxblodsfär-gade Dr Martens pekar. Märk väl hur snygg du känner dig när du gungande tar dig framåt uppslukad av alla vackra kvinnors blickar.

Självironin är stor hos Falköpingsexteten som både andas och fiser schackrutor när de ställer sig på scen. Låtarna har skrivits ihop mer för att underhålla än att vara poetiska och när inspirationen till att skriva ironiska låtar om sig själva tagit slut får man dra till med diverse olika teman som rymdutflykter, vampyrmöten och besök i Sahara.

Trots att musiken känns välrepeterad, och har du hört en låt har du hört alla, rycker det lite i lemmarna. Mo Brodén bör dock fundera en eller två gånger på vilken brittisk accent han försöker leverera, för den svengelska han har känns rätt fånig.

Samuel Olsson

LUDACRIS*Release Therapy*

DEF JAM/UNIVERSAL

Cris fortsätter segertåget för den kommersiella hiphopen i USA med nya hitalbumet *Release Therapy* där de vanliga gästerna dyker upp. Ämnena är sex, pengar och annat skryt (även om glädjande nog några spår är politiska eller har en social nivå), beatsen är moderna och tajta och Ludacris är verkligen på toppen av sitt game vid micken. Låter detta som en diss? Jovisst, men det räkar vara så att *Release Therapy* funkar trots att man inte uppfinner hjulet igen. Humor, begåvning, studiotid med schyssta producenter samt stark drivkraft är allt som behövs för att ta plats i högsta hiphopdivisionen. Och där befinner sig Cris & crew. Även om han inte slagit igenom på Eminem-nivå i Sverige ännu.

Gary Landström

LULLABY ARKESTRA*Amprave*

CONSTELLATION/BORDER

Toronto-duon Lullabye Arkestra låter ibland som ett slöare White Stripes med tungt, mörkt och imponerande storslaget mangel. Jag fastnar inte första gången men för varje lyssning charmas jag mer och mer av de tvåra kasten mellan desperation och inslagen av läcker call-and-response-sång mellan Justin Small och Katia Taylor. Här finns soulfula flirter som *Y'Make Me Shake* men också Bantar-Björn-tunga *Bulldozer of Love*. Möjligen finns risken att *Amprave* är lite för spretig och lite för fattig på enkla rockrökare för att verkligen slå men jag tycker att Lullabye Arkestra är ett älskvärt litet band. Och jag blir bara mer och mer sugen på att åka till Kanada!

Martin Röshammar

LUOMO*Paper Tigers*

HUUME/DOTSHOPSE

Vare sig han gör djup ambient som Vladislav Delay, mörk dub som Uusitalo eller melodios techhouse som Luomo är det en sak som utmärker Sasu Ripattis alla alias: ljudbilden. Hans feta och fylliga sound låter lika bra i abstrakta stämningssjok som det gör när det backar upp en jazzmelodi där Johanna Iivanainen sjunger vemodigt vackert (Iivanainen sköter största delen av sången på *Paper Tigers*). Däremot är

musiken inte riktigt lika bra. Av alla hans alias är det Vladislav Delay som känns mest personligt och angeläget. Att han sen skapat ett av årets bästa album under sitt Uusitalo-namn i och med *Tulenkantaja* är en annan historia. Luomo slutligen är högkvalitativt och oerhört genomarbetat. Så *Paper Tigers* är vackert, välproducerat och finurligt. Men det är samtidigt ett album som inte biter sig fast lika mycket som ett Delay- eller Uusitaloalbum.

Mats Almegård

MAD MAX

In White EP

BORDER

Softade bilder på tyskar i blekt hår, vita kläder och att de heter Mad Max. Jag får starka The Kelly Family-vibbar. Japp, det här är lika blaskigt och smaklöst som en kopp te serverat av snäljapar som använder samma tepåse 25 gånger. Men gillar du mycket smör på mackan så är det bara att införskaffa. Riktigt kletigt.

Mikael Barani

AIMEE MANN

One More Drifter in the Snow

SUPER EGO/BONNIERAMIGO

Aimee Mann gör inte som man ska i den alternativa skolan. Julskivor finns inte med på listan över saker man ska göra om man sysslar med rock i singer/songwriter-facket. Men här tolkar hon klassiker som *Winter Wonderland* och *White Christmas* men gör också en ny egen jullåt och en som hennes man Michael Penn skrivit.

Problemet är väl det väntade egentligen. Det blir aldrig mer än gosigt och mysigt och visst kan låtarna funka på julafton, i bakgrunden. Men Aimee Manns egna låtar är alltid värda mer än så, de kräver koncentration och gör att lyssnaren inte kan slita sig från musiken. Här är det... mest charmigt. Synd. Ändå är det en bra julskiva. För att vara julskiva alltså.

Martin Röshammar

THE MARY ONETTES

Lost

LABRADOR/BORDER

Det var en gång en regnig kväll i Jönköping, det var festival och på scen stod Picket med sångaren Philip Ekström i centrum. Som nöjesreporter på lokala morgontidningen var jag där och imponerades av honom och viljan att lyckas och förmågan att fånga en publik. Musiken var rätt dassig indie men att det fanns potential, det var tydligt.

Själv har jag inte satt min fot i Jönköping på sju år och kollen på musiklivet i stan har jag inte längre. Inte alls. Men det är kul när folk från den tiden dyker upp i olika sammanhang. Som Karl Martindahl som då var överkaxig sångare i ett band som snackade vitt och brett om skivkontrakt i Italien och allt vad det var. Och som Philip Ekström. Han lirade gitarr med Broder Daniel på senaste turnén och The Mary Onettes släppte en rätt trist EP på storbolag förra året.

Men nu är bandet tillbaka på Labrador och det låter mycket mer spännande nu. Det är inget nytt under solen egentligen men det storslagna ljudlandskapet funkar perfekt ihop med Philips drömskt självsäkra röst. Det låter väldigt mycket Echo & The Bunnymen och tidigt 1980-tal och det skulle kunna vara trist som aldrig förr men det finns så mycket liv, så mycket själ och så mycket pondus i musiken att The Mary Onettes kommer undan. I min bok är fortfarande Ian McCulloch en av de stora hjältarna och han skulle nog gilla *Lost*.

Martin Röshammar

MASTODON

Blood Mountain

WARNER

Utan tvekan är *Blood Mountain* en ännu bättre platta än hyllade *Leviathan* från 2004. Och det är en stor glädje.

Jag har inlett varje morgon senaste dagarna med att vakna till *Colony of Birchmen*. En beroendeframkallande låt med Josh Homme på stödsång och med en spöklik refräng. Men redan i de tre öppnande spåren släpper Mastodon fördämnningarna till sitt effektiva sångskrivande.

Mastodons musik kan vara ett rent virrvarr ibland. En sorts matematisk metal i riffuppbyggnad, som i *Capillarian Crest*. Men efter några lyssningar blir det uppenbart att det finns ett system i kaoset. Musiken växer.

Blood Mountain är en temaplatta på en story bandet själva kokat ihop. Texterna handlar om en strävan att bestiga ett berg, för att hitta en kristallskalle. Med den blir man en bättre människa. Vi får hoppas att det inte är på bekostnad av musikalisk talang.

Torbjörn Hallgren

CERY'S MATTHEWS

Never Said Goodbye

ROUGH TRADE/BORDER

Tidningen Melody Maker presenterade för sex år sedan en lista över rockens värsta bråkmakare. Kurt Cobain toppade listan följt av Shaun Ryder och Keith Moon. Åtta kom Courtney Love. På nittonde plats dundrade Cerys Matthews in.

Kommer ni ihåg henne? Hon frontade walesiska Catatonia i slutet av 1990-talet och var väl egentligen enda anledningen att lyssna på dem. 2003 kom hennes solodebut *Cockahoop*, en skiva som inte satte några djupare spår även om den fick hyfsad kritik. Nu är hon tillbaka och det är countrypoppig och tämligen mjukt. Men också helt utan taggar och kraft. Det är inte dåligt. Bara fullständigt genomskinligt och tamt. Bråkmakaren Cerys Matthews måste ha bestämt sig för att bli snäll. Jag vill ha mer snällhet och godhet i världen. Men när snällheten blir menlöshet, då blir jag trött.

Martin Röshammar

MARIA MCKEE

Live: Acoustic Tour 2006

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Maria McKee spelar gitarr och piano, och sjunger som en fullblodig folksångerska (tänk Joan Baez blandat med Joni Mitchell). Hon sjunger om hjärtan, själar, vänner och religion. Gitarran är inte alltid helt rent stämd, vilket givetvis bidrar till den gemytliga, äkta känsla som förmedlas på hennes första livealbum. Det är riktigt mysigt att lyssna till hur Maria samtalar med åhörarna mellan låtarna, som är tagna från hennes tidigare soloalbum, bandet Lone Justice som hon spelat med, och enstaka covers.

Som bakgrund fungerar det, men musiken kommer aldrig riktigt till skott. I slutändan är det mest Marias småprat och uppriktiga intresse av att underhålla publiken som är behållningen.

Christian Thunarf

DAVID MEAD

Tangerine

TALLULAH/DOTSHOPSE

David Mead överraskar mig faktiskt. Det är länge sedan, i alla fall sedan Brendan Bensons debut, jag hörde någon eller några röra sig så ledigt mellan Beatles-pastischer och XTC-tongångar utan att egentligen hålla sig kvar vid någon av dem tillräckligt för att fastna. Struntar i att det kanske är ett uttjatat koncept, struntar i att tänka

på att något ligger nära något annat, att något skulle kunna betraktas som stöld.

För det spelar ingen roll, David Mead är sig själv och den styrkan och den självkänslan räcker för att övertyga. Med oanat blås, med oväntade arrangemang; många snygga poplåtar, en del kanske väl eleganta, väl upplådda. Men de som håller sig på jorden, som inte kräver loungen för att klinga fram, räcker nog för att väcka den popgen som åtminstone ligger latent hos alla som bör höra, lyssna och ta *Tangerine* till sitt hjärta.

Magnus Sjöberg

THE MEN

Return

PLAYGROUND

När The Men från Lund bjuder upp till dans är det svårt att inte ryckas med. Jag önskar så att jag kunde dansa snyggt 60-tals-dans som matchar deras musik. Beatles-stämmor och körer symboliserar männens svängiga skiva. Endast en gång på skivan blir det lite för mycket och det är under låten *The Cannonball Girl* då man önskar att det fanns åtminstone en paus att andas ut i. Sångaren Sven Köhlers röst passar musiken utmärkt och singeln *If I Can't Have You* visar bra vad som bjuds på resten av skivan.

Alessandra Johansson Cavalera

MERCURY REV

The Essential Mercury Rev – Stillness Breathes (1991–2006)

V2/BONNIERAMIGO

Mercury Rev var bandet som dansade en sommar. Efter två fullängdare onjuttbart symfoniskt skrammel tog Jonathan Donohue över sångmikrofonen och gjorde ett album med de ljuvaste låtar det sena 1990-talet hade att erbjuda – i konkurrens med Flaming Lips – innan de tappade greppet och drog med sig publiken ner i en avgrund av likstel symfonisk pop. Det blir extra tydligt när trion nu släpper dubbelsamlingen *The Essential Mercury Rev – Stillness Breathes (1991–2006)* och magiska *Goddess On a Hiway* radas upp jämte ungdomssynder och sentida luftslott. Andra halvan tas upp av singelbaksidor, radioinspelningar och coverversioner, men det är bara ren kuriosas. Det enda handfasta argumentet att skaffa *The Essential Mercury Rev*, och inte bara nöja sig med sitt gamla ex av *Deserter's Songs*, är obskyra tidiga poppärlan *Car Wash Hair* – och det är, ärligt talat, inget särskilt starkt argument.

Dan Andersson

SUZANNE MICHELLE

My Roots

HOME/BONNIERAMIGO

Kanadensiska Suzanne Michelle träffade svenske Anders Kronlund på en pilgrimsvandring i Spanien för några år sedan. Det ena ledde till det andra, och Suzanne bor numera i Östersund, tillsammans har de nu sammanställt hennes debutplatta. På något sätt känns det rätt naturligt när man vet det. För det finns så mycket som minner om det, i större mening, amerikanska arvet, på samma gång som det finns, inte ofta, men emellanåt, en lite kärv norrländsk touch på låtarna. I det stora låter det dock amerikanskt, mycket countrykänsla, av det där emellanåt lite väl överexponerade och ibland lätt trädiga akustiska lunkandet. Men här känns det fräscht och funkar. Lite närhet till andra nordamerikanska band och artister, typ Be Good Tanyas och Michelle Shocked. Förvånansvärt överraskande och starkt. Och framför allt emellanåt riktigt, riktigt bra.

Magnus Sjöberg

ANTHONY MILLS*Ghettotrance*

SING SANG RECORDS

Hiphopen influerar hans sätt att skriva. Sången och melodierne är mer influerade av ett gäng gregorianska munkar och klassisk sång.

Själv kallar Anthony Mills sin musik en mix av spoken word och soul. Se det lika gärna som långsam suggestiv soul. Mills sång imponerar i omfång och han har en häftig falsett i arrangemang som verkligen ger utrymme för hans stämma. Plattan är lite ojämn, men *Lost* är direkt en av låtarna som fastnar.

Mills har hunnit med mycket musik i sitt liv. Den musikaliska banan startade tidigt med spirituals hemma i Ohio. Han har arbetat inom vitt skilda genrer och med artister som Harry Belafonte, Sizzla, Leela James, KRS-One, Dead Prez och Maxi Priest samt uppträtt som operasångare på Carnegie Hall. Hans erfarenheter förklarar spåren av hiphop, gospel, soul och konstmusik som finns på *Ghettotrance*. Titeln på albumet är det namn som Anthony satt på sin musik. Jag vet inte riktigt vad jag ska kalla den, eller hur jag ska beskriva den. Intressant passar nog bra. Men bäst är om du lyssnar på skivan själv.

Therese Ahlberg

MOB RULES*Ethnolution A.D.*

STEAMHAMMER/PLAYGROUND

På tyskarnas förra skiva, *Among the Gods* från 2004 hade de plockat in lite orientalska influenser i någon låt som fungerade riktigt bra. Vill minnas att jag då närde en förhoppning om att de skulle spinna vidare på den banan. Ett spår kallat *Ain't the One* klingar orientalistiskt men mer än så har det inte blivit denna gång heller. Kanske inte så konstigt då den drygt 25 minuter långa titellåten upptar halva skivan. Mob Rules har gått åt ett progressivare håll men utan att egentligen släppa power/heavy som grundfundament. Fortfarande har de en bit kvar innan det är intressant på allvar, men utvecklingen går åt rätt håll.

Roger Bengtsson

MOTÖRHEAD*Kiss of Death*

STEAMHAMMER/PLAYGROUND

Motörheads förra album beskrev jag med orden "logdansrock", "hög standard" och "likadant skiva efter skiva". Nya *Kiss of Death* gör ingen skillnad. Bra släpp, men inte bättre än något annat Motörhead gjort.

Plattans mest spännande låt blir därför balladen *God Was Never on Your Side*. Den akustiska gitarren och Lemmy Kilmisters raspiga röst är perfekta ihop, ungefär som när Johnny Cash framförde *Hurt*. När sedan hela banden hoppar in i refrängen, med trummor och dist, hoppar bandet tillbaka till ruta ett. Men vad annat att förvänta från ett band som har upprepat sitt sound sedan 20-30 år tillbaka.

Torbjörn Hallgren

THE MOUNTAIN GOATS*Get Lonely*

4AD/PLAYGROUND

Tänk om det fanns en möjlighet att kliva in i huvudet hos människor som vi passerar. Vad är det som snurrar runt innanför deras pannben? John Darnielle är en sådan person som snabbt lockar till nyfikenhet. Det som skiljer John från de ovan nämnda är att han inte har några problem att dela med sig av sina tankar.

Under de gångna 15 åren som han delat med sig av sina alster har han hunnit släppa ett otal skivor, kassetter, vinyler och annat lyssningsbart. Musiken har hunnit byta uttryck från lo-fi till americana och

inspelningskvaliteten sträcker sig från den gamla Panasonic boom-boxen till att arbeta helt och fullt i studion.

Efter kassasuccén *The Sunset Tree* som fick lyssnarna att flockas för att höra de tragiska självbiografiska sångerna om hans plastfarsa kommer nu *Get Lonely* där han lämnar det privata för att öppna upp ögonen för ensamt tänkande. Med sin breda berättarkonst bjuds vi in på en sagostund, där han med gitarr, stråk och en enkel piano tar med oss in i olika situationer av ensamhet.

Har du letat efter ett komplement till Kurt Wagners kompositioner med Lampchop är *The Mountain Goats* utan tvekan svaret.

Samuel Olsson

MY MORNING JACKET*Okonokos*

SONYBMG

Det finns ju plattor som tar musten ur en. Det finns ju det. Här är ju då också en. Jag visste ju att My Morning Jacket kunde locka iväg ens själ till andra dimensioner, men har väl aldrig egentligen upptäckt att de gjort det, att de lyckats. Men det har de.

Och när de nu släpper en dubbel-live är det inte bara så att de lockar iväg ens själ någonstans. Det är handgripligt, det är fysiskt. Det är utan pardon. Man sitter där som ett tomt skal och undrar vad som händer, men inser att det inte spelade någon roll, för det är så bra. Det enda jag kan känna att jag reagerar på, och det gäller inte bara live, är att det finns någon slags aura av 80-talsrock som ligger och lurar någonstans, att det finns en liten Psychedelic Furs-varg som nafsar ibland. Men det blir bara aningar, det blir bara parenteser.

Man rycks med, man är med, man vill vara med, man vill höra mer, man vill se, man vill se, man vill se. Man vill vara där. Varför är man inte det, varför var man inte, inte någonsin? Man njuter och frustreras över att man inte omedelbart kan vara där, att man inte bara kan slänga på sig jackan och gå och se My Morning Jacket. Och när det gäller liveplattor, kan det bli bättre?

Magnus Sjöberg

LISA NILSSON*Hotel Vermont 609*

COLUMBIA/SONYBMG

Min fråga till Lisa Nilsson är: Vart tog Brasilien vägen Lisa?

Jag vill hitta dit genom dig. Tror inte jag gör det via *Hotel Vermont 609*. Snarare så är det Jojje Wadenius som kommer på besök.

Lisa Nilsson har en stor röst. I den ryms mycket. Men inte Brasilien. Enda låtarna som åtminstone nosar på Ipanema är *För att ta farväl* och *Var det bara regn?*. Vackert orkestrerade och fina ord. Starkt av Lisa att översätta alla dessa texter till sitt modersmål. Det måste vara som att ta en planta ur jorden för att sätta den i annan kontinent och hoppas på att det ska börja växa.

Per Lundberg GB

NOM DE GUERRE*La La La*

NOM DE GUERRE

Det är ett vackert band det här. Klär sig snyggt. För sig elegant. Men låter framförallt snyggt. Sättningen gitarr, trummor, klaviatur och Beatles-sockrade körstämmor. Loungepop som sitter kvar efter stängning. Fjärde spåret *Slack vs. Lame* är en väldigt trevlig låt med ett grymt bra arrangemang. Symfoniloungepop helt plötsligt. Glöm inte att kolla in de skitsnygga skjortorna på www.nomdeguerre.se, det är värt hela besväret.

Per Lundberg GB

BJÖRN NORESTIG*Hello Inside*

A WEST SIDE FABRICATION/BORDER

När jag hör det mjuka pianot öppna upp albumet på titelspåret *Hello Inside* är det ett stort lugn som sköljer genom kroppen. Det ensamma pianot får sedan uppbackning av en underbar orkestrering som uppmanar kroppen att delta i det sköna gunget.

Köpingsonen Björn Norestig har samlat ihop sina musikaliska vänner, radat upp ett gäng låtar och sagt åt alla att ha roligt. När alla i sällskapet sedan får sätta sitt egna personliga avtryck är det som att stoppa ner handen i en godispåse med enbart goda sorter.

Musikaliskt blandar de Grieg, Dylan, Cat Stevens med gospel och loungejazz vilket resulterar i ett sound som enklast kan beskrivas som en kloning mellan Jens Lekman, Moneybrother, Granada och Fred Astaire.

När sommaren är slut i sin fysiska form, är Björn och hans lakejer alltid redo att få det att kännas som den aldrig kommer att ta slut i sinnet.

Samuel Olsson

DUSTIN O'HALLORAN*Piano Solos 2*

BELLA UNION/BONNIERAMIGO

Vackert så det bitvis svider. Dustin O'Halloran isolerade sig i Italien för att klämma ur sig elva stycken opus. En hyllning till sina hjältar Debussy och Chopin. Det här är pianostycken man älskar till. Det här är stycken man bäst njuter med sin partner, Dustin O'Halloran är även aktuell i Sofia Coppolas nya film *Marie Antoinette*. Där han medverkar på soundtracket till filmen. I mina öron är det musik som passar årstiden. Varmt och kallt på samma gång.

Per Lundberg GB

IDA OLSSON*Andas solsken*

8NIO/DEAD FROG

Nu släpper Ida Olsson sin andra platta, *Andas solsken*. Konceptet Ida Olsson handlar om självständighet. Hon ger ut sina skivor på det egna skivbolaget 8nio. Låtar som *Jag kan själv* på skivan intyggar ännu mer om Idas egna förmåga. Ida Olsson kommer under våren 2007 att åka ut på turné tillsammans med låtskrivaren Mirva. Turnén heter *Vi tillsammans* och under den kommer man även att kunna se andra artister som också skriver och släpper sin musik själva. Låtar som *Andas solsken*, *Snooze* och *Lyser upp världen* har poppiga refränger som gärna sätter sig. Detta är musik för de som gillade Raymond & Maria i början men som sedan insåg att man inte klarade av att höra *Ingen vill veta var du köpt din tröja* en gång till. Här får vi liknande melodier, dock i ett mindre uttröttande foder.

Alessandra Johansson Cavallera

ORBO & THE LONGSHOTS*Genuine Handmade Rock'n'Roll*

ROOTSY.NU/BORDER

Redan titeln ger en vink vad det handlar om – även om den norska kvartetten blandar upp klassisk rock med pop, rockabilly och country. Kort sagt amerikansk musik som utförs med en stor portion kunnande. Frontfiguren Orbo, alias Ole Reinert Berg-Olsen, sjunger med en säker stämma som drar åt Tom Petty och har varit med och skrivit samtliga låtar. Att plattan delvis är inspelad i den legendariska studion Sun märks inte på ljudet men har säkerligen skapat en stämning och gett inspiration. Kanske var de dock lite väl andaktsfulla. För trots ett högklassigt material saknas

det en aning glöd och jävlar anamma. Med andra ord känns låtarna alltför välputsade.
Robert Lagerström

OXFORD COLLAPSE

Remember the Night Parties

SUB POP/BORDER

Det är så oerhört upplyftande att denna gamla grunge-etikett fortfarande spottar ur sig intressant och fräsch musik. Oxford Collapse är precis lika intressanta och smäkonstiga som bandnamnet antyder. Det är ömsom rakt på sak och ömsom svävande ofta med en sång av den gällare och smått raspiga varianten. Med en tjock pastellkrita drar jag paralleller till Built To Spills naiva indie-rock som alltid innehållit en grym mix av allvar och humor. Samma sak gäller här.

Och konvolutet som innehåller en massa technicolor-liknande bilder är helt fenomenalt.

Mikael Barani

PAPA ROACH

The Paramour Sessions

GEFFEN/UNIVERSAL

Ordet "sessions" i albumtiteln tyder på att bandet idag är en grupp musiker. Och det märks i *The World Around You*. Det märks dock inte i lejonparten av gruppens partajiga tuggummirock. Bandet satsar helst på kontraster, lugna verser med feta refränger, men eftersom temat är så återkommande blir det gäspigt hur mycket energi de än sprudlar av.

Jag får intrycket av att Papa Roach försöker vara tuffare och coolare än de har tacksning för. När jag intervjuade sångaren Jacoby Shaddix hade han inte läst Mötley Crues *The Dirt*, men hävdade att han med säkerhet har gjort allt som står i boken. Som om det var ett viktigt mål att göra *samma saker* bara för att leva upp till en medial bild av vad rock är.

Men det kanske bara är jag som är fördomsfull? Trots detta – visst är *My Heart Is a Fist* en fin titel, och *Time Is Running Out* en ganska svängig dänga.

Torbjörn Hallgren

PERNICE BROTHERS

Live a Little

ONE LITTLE INDIAN/BORDER

Han ger ut skivor under olika namn i ungefär samma genre. För vare sig det handlar om Joe Pernice, Pernice Brothers eller Chappaquiddick Skyline handlar det om bländande popmusik med lätta drag av Morrissey och Beach Boys. Joe Pernice är hela tiden en lysande låtskrivare som sjunger med en melodisk och smått viskande röst vilken emellanåt påminner om David Bowies. Men på *Live a Little* vill det sig inte riktigt. Det beror inte på låtarna utan på den jämntjocka produktionen, det väna soundet, som efter ett tag förvandlar materialet till en jämntjock gröt. Det finns inte tillräckligt mycket som sticker ut. Synd på så rara årtor. Men själv fortsätter jag att lyssna på Joe Pernice genom Chappaquiddick Skyline och Scud Mountain Boys.

Robert Lagerström

BENOIT PIOUSARD

Précis

KRANKY/BORDER

Han heter Thomas Meluch, är från Michigan men kallar sig för Benoit Pioulard och det han pysslar med här är riktigt, riktigt bra. Åtminstone stundtals. Det är distat, atmosfäriskt, inte sällan samplat och hela tiden med en poppig känsla. Electronica och lågmäld gitarrpop i ett eller gammalt och nytt i en salig blandning, kan man också säga. Faktiskt är det inte alltför långt från det fransmannen Syd Matters (Jonathan Morali) pysslar med och eftersom hans skivor är bland de mest underskattade

de senaste åren tycker jag att du inte får missa *Précis*.

Martin Röshammar

POETS OF THE FALL

Carnival of Rust

PLAYGROUND

Vårt grannland i öst har under de senaste åren verkligen exploderat rent musikmässigt och visat att de kan leverera band som tål att exporteras. Poets of the Fall överraskar och kommer antagligen inte att hamna i samma skivhyllor som deras landsbröder erövrat. Detta behövs för att få en bild av det finska musiklivet som lite mer mångfacetterat, jag tror att den kanske lite mognare publiken kan känna sig lockade av detta.

Det är musikaliskt väldigt snyggt, ganska tidlöst, även om man lite elakt skulle kunna tycka att de inte "hängt med" i utvecklingen utan kanske skulle gjort större succé för tio år sedan. Det handlar om en romantisk ganska snäll form av rock, kanske med en ådra av amerikansk radiorock, som faktiskt växer i takt med antalet lyssningar. Det känns överhuvudtaget väldigt amerikanskt, på ett positivt sätt. Öppningsspåret *Fire* kan däremot få en att tvivla, men materialet på plattan i övrigt är fullt godkänt, det tenderar ibland att bli lite småtråkigt, men de klarar ändå att balansera upp det hela med en oidentifierbar känsla som gör att man gärna slänger i plattan i CD:n igen. Kanske beror detta på att medlemmarna i Poets of the Fall är duktiga musiker, och de kommer säkert att få den uppmärksamhet de förtjänar.

Petra Sundh

KID KONGO POWERS

Solo Cholo

TRANSOLAR/BORDER

Det finns en rå och subtil enkelhet hos Kid Kongo Powers jag gillar. Och även om det inte alltid är helt lätt att ta till sig, finns det där råa, det där autentiska alltid väldigt närvarande. På något sätt som en Foetus extra light eller ett Cop Shoot Cop light. Som en bluesigare introduktion till ett land av Twin Peaks-karakärer, en yta som bara nuddar vid vad som finns, vad som eventuellt döljer sig bakom tonerna, bakom den aldrig putsade fasaden. Ibland som ett soundtrack till en obehaglig dröm, ibland som ett soundtrack till ens liv; ett soundtrack man egentligen inte vill höra, eftersom gränslinjen verkar så spröd, så tunn. Ena stunden smekande och trevande; alltid på gott humör, gott och tryggt, för att brista ut i hän, spe och mörka hemligheter och avarter, alltid utan direkt förvarning. Kanske just därför. Som någon sa: det är som surströmming för oinvidga; det verkar otäckt och äckligt, men till sist kan man inte låta bli att älska det.

Magnus Sjöberg

RHAPSODY OF FIRE

Triumph or Agony

PLAYGROUND

Ett band i genren power metal, tidigare känt som enbart Rhapsody, som låter exakt som de förväntas göra. De basunerar ut att tillägget av de två orden i deras bandnamn skulle innebära en nytändning, men vart denna ägt rum är mig en gåta. Dessa italienska allvarliga män levererar muskler, överpretentösa melodier med en smått infantil förkärlek för krigsromantik, kastratsång, pampiga keyboardslingsor i en enda stor kletig sörja. Det är värdelöst tråkigt, och det känns som samma låt upprepas gång på gång. *Triumph or Agony* är enligt de själva tänkt att ta dem till det högsta skiktet av metalhimlen, och visst, nog kan det bli så. Tillsammans med band som Manowar kan de säkert sitta och titta

ner på den lilla skara power metallfans som finns att tillgå.

Petra Sundh

LIONEL RICHIE

Coming Home

ISLAND/UNIVERSAL

Den är smörig, söt och innehåller mycket love. *Coming Home* är en moodare. Är du på deppigt humör när du sätter på skivan garanterar jag att fler depp-känslor kommer dyka upp. Är du däremot lycklig kommer säkert fler pirr och spritt i benen kännas av. Det går ju inte att komma ifrån att Lionel Richie är och alltid kommer att vara Lionel Richie – mannen som slog igenom med The Commodores debutalbum *Machine Gun* för typ 30 år sedan. Jag älskar Lionels Hello.

Hans kanske bästa låt någonsin *Say You Say Me* fick ett ton utmärkelser. Men vad Lionel inte fattade då var att han borde lagt av när han var på topp. På 90-talet försökte Lionel hotta upp sin musik på plattorna *Time* och *Louder Than Words* för att hänga med – viket resulterade i fiasko. På senaste plattan *Renaissance* återgick han så till sitt gamla jag med musik som låt ungefär likadan som när han var som mest poppis. *Coming Home* är ett mellanting. Hans texter handlar givetvis fortfarande uteslutande om kärlek, vad annars? Det sorgliga är att den 55-åriga soullegendens lättitlar fortfarande heter *Up All Night*, eller handlar om att han inte vet vad kärlek är, som på *I Call it Love*. Nej, det här funk är inte Richie. Lägg ner eller börja skriva vuxna ballader om att åldras ihop istället.

Therese Ahlberg

RIOT

Army of One

METAL HEAVEN/BORDER

Riot från Brooklyn har spridit distorsion omkring sig sen mitten av 70-talet och är nu aktuella med sitt trettonde album. Tycker först det är märkligt att jag aldrig stött på dem tidigare. Efter tolv låtar där Riot varvar friskt mellan andraklassens NWOBHM, de värsta pophårdrocksblunderarna ur Kiss-repertoaren och svajig AOR förstår jag varför våra vägar inte korsats förr.

Roger Bengtsson

ROOTS CIRCUS

The Roots Circus

SWINGKIDS/BORDER

Jag hörde Roots Circus redan innan sommaren. Deras sköna *If You Love Somebody* avslutar *Gillis reggae-propaganda* där de flesta svenska reggae-akter finns med, framförallt akter släppta på Swingkids. Nu släpper Roots Circus sitt självbetitlade debutalbum *The Roots Circus*. Skivan visar upp ett moget debutband med fokus på melodier som sätter sig direkt och inte lämnar dig. De har ett mäktigt sound, inte direkt likt något annat från Swingkids. Det jag gillar mest är att de har starka och varierade låtar. Skivan är inspelad i Live it Up Studio och mastrad av en av Europas vassaste reggae-producenter, Andreas "Mastah L" Larsson. Andreas har verkligen jobbat hårt med att få fram Roots Circus musikaliska kvaliteter utan att kompromissa med det tunga fräscha sound som han annars är så känd för. Resultatet är fet bas och sköna melodier. I like! Håll utkik efter singeln *Ups and Downs* där Linda Glads röst är helt oemotståndlig.

Therese Ahlberg

RUFFIANS

Desert of Tears

METAL HEAVEN/BORDER

Ännu ett band som hållit på sen tidigt 80-tal, lagt ner verksamheten och återkommit under 00-talet. I Ruffians fall är det kul att

de plockar upp handsken igen. Hederlig och stabil heavy metal med, en för genren, utomordentligt vokalist i Rich Wilde.

Kommer på mig själv med glåpord mot synthare på tungan vilket jag tolkar som ett positivt betyg på *Desert of Tears*.

Roger Bengtsson

SAIDIAN

Phoenix

METAL HEAVEN/BORDER

Tyskars musiksmak är ett kärt ämne när det ska skämmas på andras bekostnad.

Saidian är inte bara tyskar, de anammade dessutom själva urtypen av den melodiska (power) metal som – fullt förståeligt – drar till sig en och annan belackare.

Vi snackar dominerande keyboards, en överambitiös sångare som inte skäms för skitnödiga falsettsprång och att det engelska språket då och då kläds i tysk uttalsdräkt.

Summa summarum är *Phoenix* en kul skiva, men kul på fel vis.

Roger Bengtsson

SAMIAM

Whatever's Got You Down

BURNING HEART/BONNIERAMIGO

Youth Groups *Skeleton Jar* är i mitt tycke en av 2004 års bästa plattor. Fortfarande överraskar låtarna och de strålande melodierna kan med lätthet förgylla livet närhelst skivan plockas fram. Samiam är inte på något sätt identiska med Youth Group men då och då blir jag lika förstummad av de superba melodierna som dessa punkrockare får ur sig. Synd då att de inte klickat Jason Beebout och plockat in någon mer skönsjungande individ. Hur jag än vrider och vänder på *Whatever's Got You Down* ser jag i huvudsak kakmonstret framför mig.

Roger Bengtsson

GÖRAN SAMUELSSON

29/30

FERGUS/CDA

På ett sätt får man ju ändå se honom som en veteran, Göran Samuelsson, trots att han inte speciellt ofta fått bryta igenom till de allmänt kända. Han har ju varit med ett tag, det har blivit uppmot tio plattor, och med tanke på hur det låter känns det ändå lite märkligt att han inte är ett större namn än han är på riksplanet. Vålgjord, mogen ibland rockbluesigt tillbakalutad, lugnande, vislik, seren musik – Göran Samuelsson hade mer än en musikalisk närhet till Totta Näslund. Inledningsspåret *Blommig blå syren* är hans hyllning till Totta. Musikaliskt finns det få saker att anmärka på, även om det ibland känns lite ojämnt i framförande, ibland intensivt, ibland väl distanserat, ibland på något sätt avmätt. Som på rutin. Där tappar Göran mycket av det som kunnat vara så mycket mer.

Magnus Sjöberg

JOSEFINA SANNER

Josefina Sanner

PROMISING/CDA

Det känns svårt att inte tänka på Elin Sigvardsson när jag hör Josefina Sanner. Allt från omslagets snirkliga illustrationer, till munspelen som dyker upp på flera låtar, påminner om Elins debut. Och jag gillade Elin Sigvardsson när hennes skiva kom, även om jag nu, något år senare, kan tänka att en del av låtarna var lite väl enkla och enformiga. Men det som Elin hade i form av en behaglig och speciell röst, samt ett personligt tilltal, har jag svårt att hitta på denna skiva. Det finns ingen intimitet, varken i Josefins röst eller i produktionen, och låtarna lunkar på i samma takt som så många före henne, som befinner sig i den svenska singer/songwriter-genren. Nej, det behövs lite mer inspiration och innovation

än så här för att komma fram i dagens musikklimat.

Linda Hansson

NIKOLA SARCEVIC

Roll Roll and Flea

BURNING HEART/BONNIERAMIGO

Det måste vid det här laget vara ett faktum att väldigt många frontfigurer drömmer om att någon gång göra en solokarriär. Och det kan man förstå. Att hitta en annan sida av sin musikalitet och att, tack vare sitt bands (eventuella) framgångar, ha en chans att göra verklighet av de låtar man skrivit på sängkammaren. Det känns som en naturlig utveckling att gå. För vissa fungerar det väldigt bra. Om man ser till Sverige känns Jenny Wilson, Kristofer Åström och kanske till och med Håkan Hellström som utmärkte exempel. För andra går det okej. Som för Dennis Lyxzén och hans sidoprojektet The Lost Patrol.

Jag kan inte låta bli att placera punkrockbandet Millencolins sångare, Nikola Sarcevic, i samma kategori som Lyxzén. Förutom att ge ut sina skivor på samma bolag, började båda med att göra lugnare singer/songwriterskivor, för att sedan, på uppföljarna, höja tempot en aning samt addera blåsinstrument till de enkla arrangemangen.

Vid lyssningen av Nikolas andra soloskiva är det ett ord som förföljer mig; stompigt. För det här är en skiva där stompiga trummor och direkta blås står i centrum. Uppblandat med lunkande gitarrer och Nikolas entoniga röst. Men av skivans elva spår känner jag att det är sex låtar för mycket. Det blir inte mer än just gitarrer, blås och sång. Inget djup och ingen mening. Och som så många andra skivor i denna kategori kunde jag lika gärna klarat mig utan den.

Linda Hansson

SEAFOOD

Paper Crown King

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Ännu ett överflödigt band i en redan överflödigt färdig musik. Seafood kommer knappast att göra intryck på någon annan än polarna i innersta kretsen.

Jag skulle vilja se den reklamkampanj som försöker sälja Seafood med positiva argument. Det är lättare att hitta på argument *mot* att lyssna på dem: smyghårda emogitarrer utan finess och inspiration. En sångare helt befriad från utstrålning, karaktär och mening. Verser som låter som refränger och refränger som låter som verser. Som ett Interpol utan äkta mörker. Som en trött valkampanj utan substans. Smakrikt som en färsk maträtt när man är förkyld. Uppiggande som ljummet kaffe. Etcetera etcetera.

Christian Thunarf

SELASEE

Run

RUNNING DREAM/IMPORT

Född i Ghana gick bagaget till Colorado via Utah och Kalifornien. Selasee Atiase har nu tagit steget från sin world music-grupp till solodebuten *Run*.

Av elva låtar är det inledande titelspåret *Run* som ger störst behållning med sin stillsamma trubadurreggae med blås och guppande whop-whop-kör. Under skivans gång gör alla influenserna sedan att det blir alltmer osammanhängande. En skvätt Angelique Kidjo, en hel del Jack Johnson, ett uns rap-sjungande Wyclef. *Run* är world music i dess ordgranna betydelse; 1000 intryck och känslor inklämda på ett enda album. Det blir fort ganska trångt.

Erik Hjortek

THE SHADOWS

Greatest Hits Live

EAGLE/PLAYGROUND

Tja, vad säger man? The Shadows, en gång Cliff Richards kompband, har hållit igång i 40 år, och håller igång än. Den här liveplattan är inspelad 2005. Och på ett sätt får man ju ändå säga att med tanke på det låter det förvånansvärt vitalt. Men ofta märks det också att det går lite långsamt, att det säsar ihop sig, att det inte finns den energi som egentligen behövs om man av andra skäl än nostalgiska ska söka uppskatta den här plattan. För det blir rätt bara rutin. Även om det finns en vilja av ett skönt skimmer över versionen av *Don't Cry for Me Argentina* så går det inte många sekunder innan man tröttnar och ledsnar. Att det sedan tar 26 spår innan ledmotivet *Apache* dyker upp, även den lite väl trött, gör det inte bättre. Som sagt, nostalgi, men inte mycket mer.

Magnus Sjöberg

SILICONE SOUL

Save+Our+Souls

SOMA/DOTSHOP:SE

När låten *Fearmakers* sätter tonen i inledningen på *SOS* är det nästan så man kan tro att Leftfield rest sig ur graven. Flytande syntmattor, orientklingande melodier och en mässande röst som hypnotiskt leder oss rakt in i ett album om vårt samhälle. Hade sedan följande spår, *Damascene Moments*, låtit lite fläsigt fyligare så hade det varit Leftfield, men det gör den inte. Den låter rätt tunn i sin ekande cowboytystrel. Resten av skivan håller inte heller i jämförelsen. Silicone Soul må ha gjort sitt mest genomarbetade album någonsin, men det räcker inte så långt som att bli en klassiker som *Leftism*.

Mats Almegård

SKRÖMTA

Grejhojta!

TONGÅNG

På något sätt känns det både härligt och lite vemodigt, lite avundsjuk är man ju ändå på det jämgrepp Jämtland haft som modern svensk folkmusiks inspiration. Att det nu när Skrämta vidgar Sverige på bredden till att omfatta även Ångermanland i det folkmusikaliska förutom bandnamn och albumtitel saknas de här särpräglade, vassa, ibland obegripliga, men ack så viktiga, mörka och glädjefyllande dialektala uttrycken. Det är framför allt det jag känner när jag lyssnar. För även om musiken inte är ångermanländsk i sig så känner jag det hade gett en sån mycket större fylldhet och gyllenhet till musiken. Okej, nu är det att ge sig in i hela Skrämtas varande, och det vill jag inte. Men jag saknar det. Rent musikaliskt är det ändå en svensk, allmän, ursvensk, ton som ligger i botten, vilket låtskrivare Matti Norlin ska ha all heder och ära av. Men ofta känns det lite väl fyrkantigt, utan det där otvugna flytet, utan det naturliga drivet, även om spelglädden finns där. Sammantaget, i alla fall på skiva, känns det lite stelt. Kan tro och hoppas att det är bättre live. Och kul att folken lever och verkar vital i Ångermanland. Inte längre bara natta i Näsåker.

Magnus Sjöberg

PF SLOAN

Sailor

HIGHTONE/BORDER

Alla har vi säkert hört *Eve of Destruction*, men då med Bobby McGuire eller kanske Johnny Thunders. Mannen bakom klassikern heter PF Sloan. Efter 30 år kommer han tillbaka och tar hjälp av bland annat Lucinda Williams, och det kan behövas för det är sannerligen en blek och medtagen man som träder fram ur skuggan.

My Hair). Denna uppnosiga låt, där Sandis röst står i fokus och där instrumenteringen endast består av percussion och körer, väldigt catchig och lättynnad till en början, men något irriterande efter ett tag. Mina förväntningar på skivan var att låtarna skulle visa prov på samma uppnosighet, men att det skulle ha tagits ett steg längre. Men förväntningarna infrias bara till en del.

Det är trevligt på de låtar där Sandi försöker vara en modern Joni Mitchell. Med svängiga låtar fyllda av handklapp och oooh-ande körer tar hon kommandot och visar var skåpet ska stå. Men när tempot sänks och instrumenteringen tonas ner blir det, om inte ointressant, så lite tråkigare och mer intetsägande. Och där *I Wish I Was a Punkrock* var naiv och charmig blir mycket av det andra bara naivt. Och säger inte så mycket. Som just radioskval.

Linda Hansson

TOKYO DRAGONS

Come On Baby EP

ESCAPISOUND POLLUTION

Charmiga Tokyo Dragons från London släpper en stödmacka i väntan på nästa studioalbum. Bandet har beskrivits som pojkrumsrock och den beskrivningen är fortfarande passande. Alltså – ett pojkrum med planscher, kläder och tapeter från 70-talet.

På *Come On Baby EP* finns futtiga tre nya låtar att imponera med. Stilen är fortfarande AC/DC möter gamla Kiss, alltså inget nytt under solen. Tokyo Dragons är långt ifrån pretentiösa och långt ifrån wannabes. Det vinner de på. Roligaste låten är *High on Hate*, som också har en spännande text.

Torbjörn Hallgren

PETE TOWNSHEND

All the Best Cowboys Have Chinese Eyes

Deep End – Live

Another Scoop

White City

SPV/PLAYGROUND

Återutgivningen av Pete Townshends soloutflykter fortsätter med fyra av de tveklöst sämsta plattorna i The Who-gitaristens 40-åriga karriär. *White City* är hans kanske pretentiösaste och ointressantaste temaalbum. Med rockstjärneperspektiv på ghettoväldet och sömnpillret David Gilmour från Pink Floyd på gitarr är det svårt att stå ut med ens de två låtar som ändå håller måttet. *Deep End – Live* är en präktig liveplatta med, typ, husbandet i *Allsång på Skansen*, medan *Another Scoop* är Townshends andra dubbel med demoinspelningar och trots en eller två aha-upplevelser är det uppenbart att han gjorde av med de verkliga godbitarna på första *Scoop*. Inte blir det bättre av att han fokuserar på kasstagningar från The Whos sista dödsryckningar i början av 1980-talet. I det sammanhanget framstår halvmesyren *All the Best Cowboys Have Chinese Eyes* som rena mästerverket. Trots att tiden tagit ut sin rätt på 1980-talsproduktionen hyser den faktiskt några av hans bättre solospår. Inte minst popversionen av Bob Dylans *North Country Girl* förtjänar ett bättre öde än att buntas ihop med den här trista återutgivningen.

Dan Andersson

KT TUNSTALL

Acoustic Extravaganza

RELENTLESS/EMI

Skotskan KT Tunstalls debutplatta *Eye to the Telescope* sålde i miljoner. Jag blev inte vidare såld. Tyckte mest att den var dussinmaterial, med enstaka ZTV-hits.

Acoustic Extravaganza spelades in under två dygn på ön Skye och innehåller en blandning av upphottade akustiska

föredettingar, B-sidor, en Beck-cover och några nya skapelser. Samt en DVD som dokumenterar inspelningen. Trots att *Acoustic Extravaganza* mest känns som ett sätt att blidka fansen i väntan på nya fullängdaren, som beräknas landa någon gång 2007, föredrar jag den framför *Eye of the Telescope*. Det jag tidigare mest tänkt var mainstreampop å la Dido doftar plötsligt snygg country och folk. Dessutom är det flera melodier som sätter sig, härt. *Girl & the Ghost* är originell och jag diggar Cranberries-känslan i *Gone to the Dogs*. Men som mest glad blir jag av skivans inledande countryng som följs av Kates starka röst deklarerandes "I am a pain in your ass" – sällan har ordet ass uttalats så attraktivt.

Matilda Gustavsson

TY

Closer

BIG DADA/DOTSHOP:SE

De flesta stilarna rymts på detta album, trots att det är en hiphopskiva. Ty blandar friskt rap med ganska mycket funk (som i old school med blåsarrangemang), lite pop, electropop och dancehall. Det skulle lätt kunna bli spretigt men det blir det faktiskt inte. Han lyckas hålla ihop det och blandningen gör det här till ett skönt varierat album.

Ty har tidigare sysslat med spoken word, vilket man kan tänka sig. Han spotar fram de ganska kluriga texterna med enorm frenesi och jag kan tänka mig att han är bra live. Det finns många bra låtar på albumet, till exempel *The Idea* med De La Soul som lika gärna skulle kunna vara med på någon av deras skivor. Lugnare singeln *Closer* och *Oh!* höjer sig också över mängden.

Den här skivan är inte fantastisk men bra är inte så dåligt det heller ibland.

Sara Thorstenson

UFO

The Monkey Puzzle

SPV/PLAYGROUND

Tillbaka i nygammal sättning. Phil Mogg bakom mikrofonen och Vinnie Moore på gitarr. Det hela låter tragiskt förutsägbart. Gubbrock när den är som allra sämst kanske. Tänk alla miljoner kronor skivbolagen skulle kunna lagt på att brottat ned downloadmonstret med vettiga betaltjänster redan för tio år sedan eller gett ut ett utsultet och skitbra band. En del av mig blir rasande när jag tänker på det. Övriga delar av mig rycker bara på axlarna åt skivor som *The Monkey Puzzle*.

Per Lundberg GB

DOUGLAS UNGER

Leave Me Out

SATELLITE/SONYBMG

Ofta kan man ursäktas, och enkelt se förbi, en artists exempelvis dåliga engelska uttal eller triviala texter (och så vidare) om det tydligt finns en känsla eller en ton i musiken som tilltalar. Om det finns något där som står ut och känns. Men så är inte fallet med Douglas Ungers debut. Här känns det nämligen svårt att ursäkta både det ena och det andra.

Enligt intervjuer och pressrelease ska Douglas ha gjort *Leave Me Out* som en revansch. För sig själv och mot andra. För att visa upp den nya Douglas som lyckats banta bort en massa kilon och därmed kommit ur svåra depressioner. Men vet man inte om detta, är det enda man hör självömmande texter, till musik som oftast gör sitt bästa för att hämma rocklegender som Waits, Springsteen och Dylan. Och de få gånger man tror sig urskilja Unger själv räcker inte långt. Trots kompetenta musiker och Ungers speciella, "rockiga" röst blir det tomt och förutsägbart. Och

det lämnar efter sig en känsla av irritation och frustration över att vem som helst kan släppa en skiva idag. För det här faller alldeles platt.

Linda Hansson

LEE VAN DOWSKI & QUENUM

As Told On the Eve of...

SOMA/DOTSHOP:SE

Lee van Dowski har vi kunnat njuta av på bland annat Bpitch Control tidigare. Hans dubanfäktade minimaltechno bjuder alltid på lite överraskande vändningar och framför allt ett rejält gung. Det är inte första gången han slår påsarna ihop med Quenum, de samarbetade redan på två år gamla tolvan *Extension*. Men den här gången handlar det om ett album. De lär ha packat väskorna och dragit till en stuga i de schweiziska alperna i två veckor. Inte för att det hörs på soundet. Det finns inga smältande istappar eller gnistrande snö här. Bara en lång rad underbart dubbiga technolåtar som sprakar mörkt och melodiskt.

Mats Almegård

WALLS OF JERICHO

With Devils Amongst Us All

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Walls Of Jerichos låtar är som att vara fotsoldat i det militära. Det finns ingen plats för reflektion utan bara köra stenhårt framåt utan att tänka. Framåt tills framåt inte längre existerar utan enbart galenskap ackompanjerat av granatregn och svepande kulspruteeld. Just när jag tror att mina öron håller på att balla ur kommer balladen *No Saving Me*. En Evanescence-liknande bit som inte alls passar in på skivan. Sen två snabba låtar i följd.

Det går snabbt i alla fall.

Mikael Barani

DONATO WHARTON

Body Isolations

CITY CENTRE OFFICES/DOTSHOP:SE

Tillsammans med Anita Leib har Donato Wharton tidigare gjort en del videoinstallationer på museer i Tyskland. Denna gång står hans musik på egna ben, men det är inte svårt att tänka sig detta album som ytterligare ett soundtrack till konstnärligt gryniga filmer. Det handlar om stillsamt skiftande stämningslägen snarare om melodier. Själva nämner han Mogwai, Radiohead och Vladislav Delay som inspirationskällor och det är inte utan att det hörs. Rent musikaliskt ligger det närmast Delays ambient – utan att vara lika fet och massiv som denne, snarare handlar det om krispigt tunna ljudskulpturer. När Wharton också öppnar munnen och sjunger förstärkar man Radiohead-influenserna. Vill man ha vackert stillastående dagar i höst är *Body Isolations* ett soundtrack som passar perfekt.

Mats Almegård

TONY JOE WHITE

Uncovered

MUNICH RECORDS

Den mystiskt stencoolle swampblues-mannen i den svarta hatten har efter den lyckade *Heroines* fortsatt med en relativt lågmäld och medioker skiva för att vara Tony Joe White. På *Heroines* var det duetter med kända kvinnliga artister som dominerade, här är det manliga kollegor som samspejar med White – bland andra Eric Clapton, JJ Cale och Mark Knopfler. Resultatet blir lite klen, men ambitionen tycks inte vara så hög heller. Vänner tittar förbi Whites hemstudio och man spelar in låtar som minnen av fina stunder i goda vänners lag, istället för att fylla fotoalbumet.

Riktigt stark är dock *Not One Bad Thought*, där Mark Knopfler nästan smälter samman med White. Ibland blir ett plus ett något mer än två och det skulle jag

vilja säga är precis vad som händer med dessa två storheter. De har båda samma gåtfullhet och värme i sitt uttryck och öser ur ett sensuellt djup. Man känner i luften att White har oändliga krafter, men han sparar lite för mycket på energin, vilket gör mig något frustrerad när jag tidigare hört hans häftiga utspel som i *Feeling Snakey*, *I Want You* och *Don't Steel My Love*. Whites "funky guitar sound" är dessutom unikt och borde tilläts växa ut mer.

Förutom duetterna dyker ett par gamla White-klassiker upp, bland annat *Rainy Night in Georgia*. Visserligen en utmärkt melodi, men vad gör den här? Covers på sig själv efter åttonden är sällan en bra idé. Speciellt inte när, som här, inget nytt och intressant tillförts. Det gör bara intrycket av kreativitetsstagnation. Nej Tony, utveckla hellre samarbetet med Knopfler och låt dynamiken flöda...

Mathilda Dahlgren

KIM WILDE

Never Say Never

EMI

Kim Wilde är tillbaka. Fast att både hon och producenterna gjort sitt bästa för att få det att verka som att hon aldrig varit borta. Inte nog med att sex av spårerna är nya versioner av hennes tidigare hits som *Kids in America*, *Cambodia* och *You Keep Me Hanging on*, de övriga låtarna består av samma hittiga syntrock som alltid signerats Kim Wilde, bara att här har låtarna hottats upp en aning med discobeats och ännu fler fräcka syntslingsor. Samt att Wilde nu är över fyrtio år gammal. Och fast att det är ett tråkigt argument, är det ett faktum att hon har åldern emot sig för att lyckas denna gång.

För det finns absolut ingen trovärdighet i musiken när en medelålders kvinna sjunger texter som "I'm ready to love you/let's go all the way". Och även om det inte är meningen att texterna ska stå i centrum krävs det lite mer än så här. Att sedan låtarna är hittiga och skrivna av proffs råder det inget tvivel om, men det känns så gjort! För Kim Wildes del i alla fall. Det låter hårt att säga att det är patetiskt men jag vet inte om det finns något snällare ord. Töntigt?

Linda Hansson

ANDRE WILLIAMS

Movin' On With... Andre Williams

VAMPISOUL/BONNIERAMIGO

Redan på 50-talet levererade Andre Williams smutsiga rockblueshits i samma fåra som Screaming Jay Hawkins. Och Andre var också en bad boy, han var svår på brudarna och sa sällan nej till en fest, vilket slutade med att hans läppar under 80-talet var fastklistrade vid en crackpipa. Men han kom tillbaka med en ny platta 1996 och sen dess har han fortsatt göra musik.

Movin' On With... är en skön platta på 28 spår som tar oss med på en musikalisk resa mellan 1956-1970 där inspelningarna i början är skönt råa (som i *Bacon Fat*) för att sedan bli mer orkestrerade och kontrollerat funkiga. Andre speglar alltså den musikaliska utvecklingen för svarta artister i USA rätt väl. Detta gör *Movin' On With...* ännu mer intressant.

Gary Landström

KATHRYN WILLIAMS

Leave to Remain

CAW/BORDER

Otroligt försiktigt navigerar sig Kathryn Williams genom sina låtar, akustiska gitarren är främsta följeslagaren. Hennes viskande röst är som låtarnas sammetsöverdrag, den skänker stöd och tröst genom sitt djup och allvar.

Och även om den här typen av kvinnlig singer/songwriter-följsam musik har hörts

förr gör Kathryn ett bestående intryck. Jag kan också förstå att hon använder låtarna när hon försöker lugna ner sin bäbis, jag känner mig själv redan mer harmonisk.

Gary Landström

WONDERBOYS

Stronger Than You

ROASTING HOUSE/PLAYGROUND

Wonderboys gör riktigt bra låtar. Det känns, och det är det första man reagerar på, och det första man bör påpeka. Det som dock känns lite trist är att de förpackas i lite väl förutsägbara arrangemang. Inte alltid, men emellanåt. För ofta känns det som att om en låt kan kläs i klassisk popdräkt måste den det, som att förstärka intentionerna, och det är lite trist. Men ibland kan man hamna i en hybrid av 60-talspop, modern pop, tidlös rock och americana av klassiskt countrysnitt, och då känns det som himlen öppnar sig. Faktiskt. Lite för fantasilöst arrangerat för att det skulle kunna kännas som den underbara popplattan den förmodligen i grunden är. Men riktigt bra ändå.

Magnus Sjöberg

XELA

The Dead Sea

TYPE/DOTSHOPSE

I en av Lucio Fulcis filmer blir ett gäng arkeologer från Kanada attackerade av andarna från döda nunnor som varit begravda i 500 år på Sicilien. Liknande filmer med samma högkaratiga manus har George Romero och Dario Argento producerat och regiserat. Filmer som är roliga, men som aldrig är särskilt skrämmande, även om de främst är tänkta som skräckfilm.

Såna filmer och liknande böcker, som HP Lovecraft och Edgar Allen Poe (betydligt mer skrämmande på riktigt än sina yngre kollegor från Italien) har John "Xela" Twells låtit sig inspireras av för sin tredje skiva – tillika den första på hans egna bolag Type. Twells har nog helt missat den komiska aspekten av (i alla fall) filmerna. *The Dead Sea* är ingen B-skräckmusik. Oerhört seriöst blandar han akustiska och elektroniska element till en mörk väv av dysterhet. Ibland glittrar en vacker melodi till i det döda havet, men oftast handlar det om mattsvart och grafitgrått.

Mats Almegård

YOUNG DRO

Best Thang Smokin

GRAND HUSTLE/WARNER

Atlantarapparen Young Dro är förmodligen ett original bara på grund av faktumet att han inledde sin karriär inspirerad av pojkduon Kriss Kross. Efter några smärre framgångar på hemmaplan ringde han upp den föga blygsamme kungen av södern, T.I., och skivkontraktet hos Grand Hustle var snart ett faktum.

Debutalbumet *Best Thang Smokin* första singel *Shoulder Lean* spelas flitigt på radion. Detta samarbete med T.I. är också Young Dros tillfälle i solskenet. Utöver bastuban till det tunga presentations-spåret *They Don't Really Know Bout Dro* är spänningskurvan till *Best Thang Smokin* lite som en död mans EKG. Den lugna och mer hjärteblottande *Hear Me Cry* är en höjdpunkt i sin kontext, men egentligen en högst medelmåttlig gangsterromantisk balansvikt till resterande innehåll.

Best Thang Smokin kommer lite för tidigt för att helt ratas som något omodernt och överspelat, men samtidigt också för sent för att anses vara något nytt... eller något berikande till sin överbefolkade genre överhuvudtaget. Slätstruken utfyllnad kort sagt.

Erik Hjortek

ZAN CLAN

Kickz the Livin Shit... Outta Stockholm City!!!

PERRIS/BORDER

När jag var tolv år förbannade jag ödet att jag inte hade ett s i mitt namn – för då kunde jag inte byta ut det mot ett z som var så mycket tuffare. Samma fascination för z har Zinny J Zan haft. Utan att växa ifrån den.

Nu släpper han och polaren Chris Laney en liveplatta. Jag har svårt att se behovet av den. Visst, den låter ohyggligt mycket live, och visst, det är kul med introsnack till låtarna, men jag vill hellre se en ny studioplatta.

Mycket mer finns det inte att säga om detta. Den största gruppen köpare finns bland de fans som var på Klubben i Stockholm när plattan spelades in. Den kvällen var tillägnad saknade Dave Lepard, och ett inköp av Crashdiets debutplatta istället för *Kickz...* är mitt råd.

Till zigt - Zinny Zans riktiga namn är Bo Stagman. Det är fan z så mycket hårdare.

Torbjörn Hallgren

ZOX

The Wait

SIDE ONE DUMMY/SOUND POLLUTION

Zox är rätt så bra. Men med tanke på att jag hör spår av favvoband som Sublime och Fountains of Wayne är det förvånande att *The Wait* inte är bättre. Kanske på grund av att man även hör U2 och Waterboys klinga i både fram- och bakgrunden.

Bandet har svetsats samman efter otaliga spelningar och det hörs, låtarna är sinnessjukt tajta och melodierne sitter där. Och Eli Millers lite bräckliga sångröst över groovet som kryddas med fiol- eller gitarrsolon är perfekt om man har 80-talsabstinens. Jag dras dock mellan att gunga med och att sucka av längtan till bättre artisters alster, det kan vara riskabelt att ha ett uttryck som kan härledas alltför tydligt till andra artister.

Gary Landström